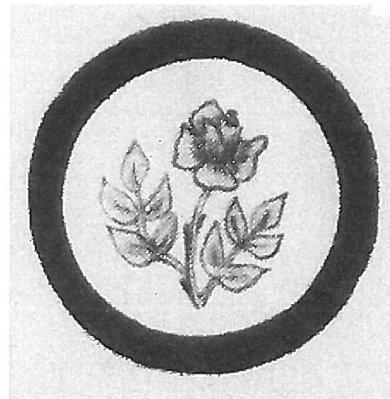

אני
לדורדי

אסתר איילין קורסוב

”אני לדודי“ / אסתר אילין קורסן

”אני לדודני“

אסתר איילין קורסון

"חִינָם לְקַהֲתֶם, חִינָם תִּהְתָנו" מתי י:8

**בשומת פנים ואופן
אין למוכר ספר זה!**

אני לדודי מתרגם מאנגלית

מהדורה ראשונה באנגלית הודפסה בשנת 1985

מהדורה ראשונה בעברית הודפסה בתשנ"א

שמות אחדים בספר זה שונים.

הספרה נותרת רשות להעתיק ולהפיצו ספר זה באופן חופשי בתנאי שלא ישנו אותו
ובשום נסיבות לא ימכרו אותו.

כל הפניות לאסתר קורסן

ת.ד. 8426

ירושלים 91083

ישראל

מהדורה מקורית באנגלית הוצאה לאור ע"י דפוס מאור-וולד, ירושלים, ישראל.

**סדר צילום וגרפיקה של מהדורות מאוחרות יותר ע"י ברי סגל בינלאומי בע"מ ת.ד.
7411 ירושלים טל 02-633533 והודפסו בדפוס המקור ירושלים.**

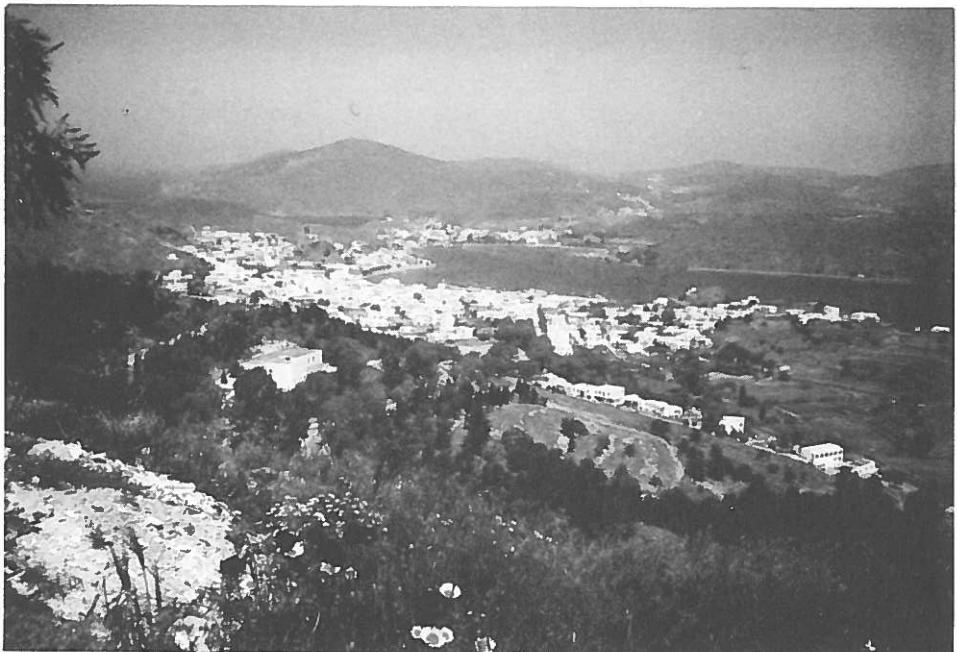
המהדורה הראשונה הודפסה בשם "אסתר דורפלינגר". לאחר מכן הספרה שינה את שמה חזרה לשם נעוריה "קורסן".

**ספר זה מוקדש באהבה
ליוסף ומיכאל
האדון ישלם לכם את השניהם
אשר אכל הארץ..."
לפי יואל כ': 25**

◊

ספר זה נכתב באי פטמוס ובירושלים, ישראל.
תפילתי הוא שלום האלוהים ווופי אהבתו,
השוררים בשני המקומות האלה
יורגשו גם על ידי קוראי הספר הזה.

◊

תוכן העניינים

חלק א'

פרק

11. בית הספר השודד
172. התחלה חדשה
233. מאפלה לאור גדול
314. שירי אהבה
455. השה
556. אופקים חדשים

חלק ב'

677. מה עושים אנו במדבר?
758. "דוד הקטן" — סקירה היסטורית קצרה
959. יעשה רצונך
10310. הוודו לה' בכל דבר
11111. בך אבטח
12312. הפרח מנצח

חלק ג'

13513. דאגתו של האב
14514. ליקחי אהבה
15315. ליקחי אהבה נוספים
16716. מסע הביתה

חלק ד'

17717. מועצות ומלכים
18918. לוורדים יש חוחים
19919. ישראל, אהבתיך
23320. "בני אתה" ...
24321. דורפלינגר נגד בורג
25722. רגלי אליה
28523. אנשים בחולנות הגבויים

חלק ה'

331	שומרים24
345	עד קצויי ארץ25
359	"המולדת הישנה"26
371	לומדים לחכota27
391	"מארך צפוי"28
401	ביקור נספַּ בروسיה29
423	לקחי חורף30
435	פטמוס, ומקומות אחרים31

חלק ו'

473	רוזיה32
511	"שני צלבים"33
519	"רָם עַל כָּל גּוֹיִים ה'"34
535	דמויות של תשובה35
563	השנים המשוחזרות36
573	עמאוס37
581	לקחים נוספים38
597	רק בשביבך39

הקדמה

קיין אחד ביקרתי אצל משפחה אחת במרכזה פינלנד. הם קבלו את פני בביתם היפה עד שלומות. הבית נבנה בכונה תחילה כדי להקליל את פני היהודים, כאשר יצאו את ברית המועצות בהמונייהם, בדרך לישראל, והן כדי לאראח משייחים חזוקים למנוחה. זה היה אחד הבתים היפים ביותר שראיתי מעודאי.

“אבל הרי איש מן המבקרים פה לא ירצה לעזוב את המקום לעולם!” אמרתי למארכי.

אך מה שנגע ללבו במיוחד היה העובדה שהם לא אמרו ولو מילת הטענות אחת על יופיו של הבית. הם נלהבו מעצמה הזכות לשמש בו לכבוד האלוהים ולמטרוטותיו. וזה גם מה שעשיתי עם הספר הזה. דברים רבים קרו לי בשנים האחרונות, וכמו ידידי בפינלנד – אינני מתחנצת בגינן. ברצוני פשוט לספר לכם את הסיפור בפשטות, מתוך תפילה שהוא יעורר בלבכם שיר חדש.

יעניק לכם ה' כפלים מהחבותו.

חלק ראשון

"דודי צח ואדום דגול מרובה...
חכו ממתקים וכולו מחמדים
זה דודי וזה רعي
בנות ירושלים"

שיר השירים ה': 10, 16

בית הספר השדרות

היה זה בקיץ של שנת 1973, ובני הבכור, ג'ואי, עמד להתחילה את למידיו בבית הספר בטיטו. התגוררנו בארצות הברית, בעיריה קטנה בניו אינגלנד, מערכת החינוך בבית הספר המקומי הייתה מושנת מאד. נראה היה לי ששרה במקומם הבנה קלושה בלבד לצרכיהם של ילדים ולתשוקת הלימוד הטבעית שלהם. לאmittתו של דבר, התרשתי בבירור שהנהלת והמורים בבית הספר המקומי אף לא חיבבו ילדים! אהבתו את התלהבותו של בני הקטן מהילדים, ושנאותי את המחשבה שזו תיירוס כליל בשש השנים של ישיבה בכיסא ולימוד דברים מופשטים מhalbוי!

בוקר אחד שוחחתי על הנושא הזה עם ידידה קרובה אחת, בחורה ולשית חמודה בשם איובון. בנה הבכור כבר למד בבית הספר, והיה חלש בלימודיו; בנה העזר היה בן גילו של ג'ואי. בזורה עניינית ביותר אמרה: "נו, אז מודע שלא nisiיד וונפחים בית ספר משלנו? אם תפתחי אחד כזה – אני אלמד בו". וכך נולד המרכז הלימודי הייחודי.

עד מועד פתיחת שנת הלימודים בסתיו, הספקנו לקבל רשיון לפתחת גן-חוובת, שני חדרי לימוד מרتفה של כנסיה; מורה לצרפתית ומורה למוסיקה והתעמלות, כששתיין מסכימות ללמד בתנדבות ולא שכר; ועשרים תלמידים, כלם בגיל הגן. פתחנו את בית הספר בבריטסבול, העיר הגדולה הסמוכה לעירית מגוריינו. שכר הלימוד שקבענו היה "מדורג", על מנת שמחסור באמצעים כספיים לא ימנע מההורים לרשום את ילדיהם.

איובון הייתה מורה בבית-ספר בבריטניה קודם בואה לארא"ב, ושיטת הלימוד שבה לימודה הייתה מעוללה. בית-ספר היה בניו כהלה מכינה מתחדית, מאחר ונראה לנו חשוב שהילדים יבינו במדויק למה מצפים מהם. אולם בתוך המבניות הזאת נותר לכל ילד אישית, עם חיזוקים חיוביים במידה מסוימת שיוכל לחוש בהצלחתו, גם אם עדין לא עלה בידי לאחיו בעפפון כהלה בהשוואה לחבריו המפותחים יותר בכתה.

בסך הכל נחל בית הספר הצלחה עצומה. הילדים למדו ב邏輯יות ובשמה, ועוד טרם

חלו כבר תמה שנה הלמידים!

במרוצת השנה הבאה, עלו תלמידי הגן שלנו לכיתה א', ואנחנו קיבלנו את פניהם של לידיו הגן החדשניים. עד מהרה למדנו לדעת שעתה עליינו לקבל סיוג של בית ספר יסודי

rangle ולא עוד של גזירותה, ומושום כך היה עלינו למצוא מבנה שיעמוד בדרישות הבריאות, בטיחות כיבוי האש, ודרישות הבניה המקובלות עבור בית ספר פרטי רגיל. "אני מוקה שתוכנעים משוחה באמתת גדול" הקניתה איבן, בעוד היא בעלה וילדה אורחים את מטלטליהם לקרהת קץ של בקורי קרובים בבריטניה. עד מורה היו ברכם, ואני נותרתי בלבד מאחור בבריטול כדי למצוא מקום חדש למרכז הלימודי היצירתי!
קשה לתאר במדויק על מה אני שחה, אולם אייכשהו היתה לי תחושה שאין לטעות בה שاكتבל עורה, והמבנה יינתן לנו לבדוק במועד שיידרש! איני יודעת אם ניתן בכלל להגדיר הרגשה זו כאמונה, אולם אייכשהו נעשית מודעת לעזרת האלוהים ולדאגו בקשר לפירושית זהה!

גדלתי בבית היהודי, ומאו ומעולם אהבתה את המסורות היהודיות המהוות חלק בלתי נפרד מהחיקם היהודיים ושמרכזון היה המשפחה. אולם לבסוף המשפחה, חשתי תמיד בשואה עמוקה על שנולדתי יהודיה.

כאשר ביקרתי עדרין בבית-הספר הייסודי שלו שנות ה-40 ובתחילה שנות ה-50, בדרך מבית הספר ואליו ספגתי פעמיים רבות מידי ילדים שכינו את עצם "נוצרים", ואשר האשימו אותי – כייהודיה – במותו של ישע. הייתה הולכת הביתה אחוזת חרדה למשמע קריאות הזעם שהוטחו بي: "יהודיה מלוככת! רוצחת המשיח רקובה!" הייתה ביישנית מטבי ולא מקובלת ביותר, ושנאתי לכן כל דבר שהגביה את החיזע. אך השתרלתה להימלט מזווהות היהודית, ואפלו בגורות נמנעה מლספר לאחדים מידי הקרים שהיה לי רקו היהודי. התעקשתי שליהודים יהודיו זו בעיה של בחירה ושל דת, ושאש איננו יכול בשום אופן להיוולד יהודי!

עם זאת הייתה بي גם דחיה עמוקה כלפי כל מה שראיתי בדת הנוצרית. קישרתי את הנצרות עם אנשים כהיטלר, או ככמרים הפולניים, אשר – בימינו אנו – נכנסו לגיטאות היהודים בראש המונחים מוסתים ומשולחים בפסחא וב חג המולד, על מנת לטבוח במספקות היהודיות כ"פעלת גמול" על מות ישע. כן ראייתי כמה רבה העיבועות בחיקם של הנוצרים טسبיבי. פעמים רבות ראייתי אנשים הפטושים לכנסיה מדי יום ראשון בהתחסדות צדנית, כשהם לבושים בmäßig מחלצותיהם, מזומנים בקולי קולות, ואנו מותחים ביקורת וידידי לעג על זולתם, עד בטרם יצאו את הכנסתיה!

לא. לא היה כל קשר בין תחושותי לגבי אלהים לבין "דעות" כלשהו. אייכשו פשוט ידעתו שהוא אוהב אותנו. יכולתי להביט בכוכבים המונצחים בשם, או לחזות ביפורו של העולם המשתנה אחרי ירידת השלג הראשון; או לחשב על כל הדברים שנבראו על-ידי אלוהים עבורנו, כמוון בכל צבע, טעם ומירקם, כשהם נועדו להנאתנו – וידעתי שהאלוהים הוא אמיתי.

ואו, בקיין, שנת 1974, חוותתי גם את התחושה של אהבתו, כאשר ייחלתי כי ימצא לנו מקום מתאים **לבית-ספרנו!**

ימי הקיץ חלפו עברו, ועוד מהרה הגיעו ימי הסתיו, ועם פתיחת שנת הלימודים. הוריםם של ילדינו היו מתקשרים בצפיה, ואני היה עונה להם שוב ושוב: "לא, עדרין אין לנו מבנה, אבל אני בטוחה שהיא לנו, בדוק בזמן הנכון!".

עד אז חיפשתי כבר בכל מקום, אולם שום מבנה לא התאים לצרכינו ולא הוועד לרשותנו. מבנים אחדים היו יקרים מדי; אחרים לא עמדו בדרישות הנחוצות. וכך

— שבועיים לפני מועד פתיחת שנת הלימודים, קיבלתי שיחת טלפון ממכרה אחת. “איילין, בדיק חשבתי לומר לך זאת! בມגרש ריק בחצר האחורי של עומר בבית-ספר נטוש! אני חשבתי שהוא שיר למחלחת הגנים, אבל הוא חדש למדרי, וכבר עומר ריק זה כמה שנים!”

ambil לראותו, ידעתי לא שמן של ספק שהוא הבניין שנוכל להשתמש בו כבית-ספר! לחרת היום סייר עמי ראש מחלחת הגנים באתר. קודם שהגענו לבניה פסענו בין עשבים שוטים שהגיעו עד לגובה המותניים. המבנה עצמו היה אורך ושטוח ועמד במרכזו של מגרש מזונח. נכנסנו פנימה. הרעפות היו מכוסות פסולת ושברי זכוכית מהחלונות השבורים. הוא היה זוקק נואשות לעכיה ולבדק בית יסודי, אולם כל מה שיכולתי לומר היה רק “זה נפלא! זה מושלם! זה בדוק מה שנחוץ לנו! יש פה חמיש כיתות, חצר גדולה, וחולנות גדולות. אני מאוחבת בו!” (ראש מחלחת הגנים נראה המומ, משומם שהתקשה

לראות דבר מעבר לעשבי השוטים)!

אמרתי לו שבדעתו לשכור את המבנה לבית-ספר; וחשבתי שאליה יהיו הילכים פשוטים.

“ובכן”, הסביר, “המבנה היה נתון תחת שיפוטה של מחלחת הגנים, אולם בעצם הוא שיר לעירייה בריסטול. אני מניח שהוא עליך לקבל רשיון מモועצת העירייה”. לחרת בוקר צלצלי לעירייה, ושם נאמר לי כי היישיבה החדשית של מועצת העירייה כבר התקיימה. “אבל” אמרה לי המוכרה, “הערוב תנתן אסיפה חירום שלא מן המניין, ואוכל לשרבב אותך לסדר היום אם תרצה בך!” נראה היה ששוב נחלץ האלהים לעזרה.

מיידתי הביטה להרפס הצעה, ולמסרה עוד באותו הערב לחבריו מועצת העירייה.חוודשים אחדים קודם לנו הודיעה לי איבון שניצרך לשכור מנהלת בית-ספר מבריטניה כדי שפתחה למעןנו תכנית למידים לשנים הבאות, ככל שבית-הספר יוסיף לגודל ולהתפתח. לרשותנו עמדו סכומי כסף קטנים ביותר שכולנו להוציאם כמשכורת, אולם פרנסמנו מודעה פשוטה ומלאת תקוות בעתון הבריטי גארדיין, בו הלשון:

droshah manhalah lpiyach tbcinita limodim, b'bayit sefer katan, bchof ha'mozachi.

משכורת התחלתית מוגבלת. מריו פופינס דרושא נואשת!

מלבד מנהל קשוח אחד, אשר התעקש: “אני רוצה משכורת העולה בקנה אחד עם נסוני, ואני מבין את הקשר עם מריו פופינס” — התשובות היו מקסימות. אשה אחת פתחה את מכתבה ב: “סופרקליפרגאי'אלסטיק”... ו莫ועמדת אחרת אמרה: “למרות שאין לי מטריה גדולה ושוחרה, אני כן אוהבת ילדים!” בסופה של דבר בחרנו במנהל בעלת וותק של עשרים ושלוש שנות הוראה בבריטניה.

הסבירתי כל זאת בסיכום הכתוב שהגשתי למועצת העירייה, וסיימתי את דיווחי בקריאה: “אנא עיזרו לנו לשכור את המבנה הזה לבית-ספר. איני יכולה לשאת את המחשבה שנייאלץ לומר לילדים שמרי פופינס איננה קיימת!” אני משוכנעת שזו לא הייתה בקשה מושג שחיו רגילים לקבל.

מעולם לא ביקרתי בבית העירייה, ובעצבנות המתנית עדר לפתיחה היישבה. מסרתי את הבקשה המודפסת שלנו לחבריו מועצת לפני תחילת האסיפה. ראש העיר פתח בהודעה

שהגורם המקורי לאסיפת החירות הזאת כבר נדון וטופל, אולם הוא יהיה מוכן לשימוש את בקשי, אם רצוני בקר!

סיפרתי להם את סיפורנו בדבר המרכז הלימודי היצירתי, ועל רצוננו לשכור את המבנה האמור. העצתי לשלם דמי שכירות בסך מאותים דולאר בחודש ולדאוג לכל התיקונים, לתוחזקתו השוטפת של הבניין. האם יסכימו להחכיר לנו את המבנה?

המועצה נפנתה לדון בנושא. ועד מהרה חזר ראש העיר כשבפו חדשות מדרימות: "החלטנו פה אחד לחת ל' את המבנה לתקופת זמן של תשע שנים, עם חוזה שכירות שיחזור מדי שנה בשנה", הדיע לי, "זונדרוש ממך דמי שכירות בסך Dolair אחד לשנה. מחלוקת הגנים תפנה את השлаг בחורף ותוכסח את הדשא בקיץ". הייתה נרגשת ונודהמת כל כך שנאלצתי להאבק בדמעותי. "אולם", הוסיף לסייעו, "תזדקקי לשינויים מועדרת התיכון, מועדת החינוך, מחלוקת הגנים, מחלוקת התיחסום וככסי שלא נידי ומיעוץ החברות, ואו צטרבי לשוב למועצת העירייה לקבלת אישור נסף". בקר פורה היישבה.

אחדים מההורם השתתפו עמי באסיפה, ונודהמו כמווני לשמע הבשורה, אך לעיתים רחוקות מסכימה מועצת העירייה פה אחד באיזה עניין כלשהו, ובמיוחד כשהשוכר בשנות בחירות. אולם עכשו הסכימו כולם יחדיו להעניק לבית ספר פרטי רשות להשתמש ברכוש העירייה לתקופה בת תשע שנים, במחיר של Dolair אחד לשנה! התרגשותנו הרקיעה שחקים!

לא היה לי מושג שמסלול המכשולים בין המחלוקת והוואודות השונות יגول זמן כה רב. כל מה שידעת היה, שבאורת האל, עתיד בית הספר להיפתח בעוד שברעים ימים! ואכן – דלת אחר דלת נפתחה לרוחה. ימים אחדים לפני פתיחת שנת הלימודים העניקו לנו כל הרשותות והוואודות את הסכמתן לשימוש במבנה. הקושי היחיד היה מצד מחלוקת התיכון, שהסכימו לשכירות בגובה של מאותים דולאר בחודש. אולם מועצת העיר קבעה, כשההצעה הוזהרה אליה בסופו של התהילה, כי למחלוקת התיכון אין זכות לשנות את החלטת מועצת העירייה, וככלם העיבו פה אחד להזhortות נסח חוזה השכירות לקדמותו, ולקבעו דמי שכירות בגובה של Dolair אחד לשנה! ימים אחדים לפני תחילת שנת הלימודים נחתם חוזה החכירה, הנירית הייתה מסודרת, ונסר לידי המפתח לאתר החדש של המרכז הלימודי היצירתי.

עדין לא תפסתי את גודל הנס, עד שזכירתו של ראש העיר שאלת אותי בкус: "איך העלה לסדר את כל העניינים שלא בזמן קצר כל כך? אני עובדת בשביב' ראש העיר, אבל הייתה זוcosa לששה חוותים נוספים כדי להציג את כל הרשותות והוואודות השונות!"

כאשר עמדתי לעזוב את היכל העירייה באותו היום (עכשו כבר הכרתי את המקום היטב), זמין אותו גובר העירייה למשדרו:

הוא כחכח בגרונו: "הממ... זה בדבר דמי השכירות..."

הת קישיתי להאמין בקר! בהתרגשותי הרבה, שכחתי לשלם את דמי השכירות! שלשלתי לידי Dolair אחד דמי השכירות לשנה הראשונה, ושנינו פרצנו בצחוק.

מוקדם בבוקר המחרת,צלצלי אל חברת המים.

"האם תואלו בטובכם להזרים מים למבנה בית-הספר שלנו?" שאלתי, ומסרתי את כל המידע הנדרש. הם השיבו לקריאת הטלפון שלי למהורת.

"אין צינורות מים בבניין שהוכרת! הודיעו לי".

ואז פנו למחלחת התברואה, לחברת הטלפונים, לחברת החשמל – וקבעו חדשות דומות. העיריה ניהלה עבורה מכמה חקירות, וגילהה בסופו של דבר שהמבנה, שאותו חכרנו זה עתה לתקופה של תשע שנים, היה מחובר למבנה סמוך אשר נהרס לא מכבר על ידי העירייה. כל מערכותיו של המבנה שלנו היו קשורות עם אלה של המבנה ההרוס, כך שאנו חכרנו למעשה קליפה ריקה, ללא חשמל, מים, קוי טלפון וביוב! אפילו תנוր ההסקה גנבי! (העיריה לא הייתה מודעת לכך כאשר החכירה לנו את המבנה).

הוזענו את ההורים והמורים לאסיפות חירום מיוחדת. הסברתי את הבעיה לכולם, דנו בה ביסודות, אולם אף לא אחד מתנו היה מוכן לוותר על חלמנו המchioד. בית הספר שלנו כבר נחל הצלחה כה עצומה, אם ניתן לשפט לפי תשוקתם של הילדים ללמידה, עד שלא יוכלו להעלות על הדעת את סגירתו. וכן החליטו שלשה מן ההורים לקחת הלואה בסך שלושת אלפיים וחמש מאות דולרים עבור בית-הספר כדי לבסוט את כל הוצאות השיפוצים והתיקונים, וההורם הציעו לעבוד בעצמם. וכך חל הנס להתרחש!

ראשית, אחד מההורם עבר בחברה שיצרה צנורות נחושת, והצעיר לנו להציג צינורות נחושת למים במחיר הנמור מזה שדרשה חברת המים למטרין. לאחרת בבוקר צלצלי לחברת המים:

"ברצוני לדעת אם נוכל לקבל את רשותכם להתקין את מערכת צינורות המים שלנו בעצמנו", שאלתי את האיש שענה בטלפון.

"מה?" קרא האיש שענה לקריאתי, "דבר כזה עוד לא נשמע! איש לא ביקש מנתנו דבר כזה עד כה! אני אקשר אותך עם הממונה על".

"ברצוני לדעת אם נוכל לקבל את רשותכם להתקין את מערכת צינורות המים שלנו בעצמנו", שאלתי את האדם שניגש אליו טלפון, למרות שבשלב זה כבר הייתי פחות להבת!

"ירבונו של עולם, איזו בקשה יוצאת לפון! מעולם לא שמעתי דבר שכזה! תצטרכי לשאל מישהו מחברי הוועד כדי לקבל תשובה על כך. הוא שוכב בביתו עם רג'ל שבורה," נתן לי את מספרו.

"ברצוני לדעת אם נוכל לקבל את רשותכם להתקין את מערכת צינורות המים שלנו בעצמנו", שאלתי את חבר הוועדה, שאן שכב בبيתו עם רג'ל שבורה.

"אני חשב שבעל תולדותיה של חברת המים לא נתקלנו במקרה כזה. הרשי לי לקשר אותך עם יוושבר-ראש הוועדה. אני מאמין שהוא נמצא עכשו במידען הגולף" – נתן לי את מספרו.

"ברצוני לדעת אם נוכל לקבל את רשותכם להתקין את מערכת צינורות המים שלנו בעצמנו", שאלתי את יוושבר-ראש הוועדה, כשהאני כבר מרגישה את עצמי כנגעה במחללה מדקקת ומוסכנת ביותר.

"נו, אין לנו תקדים לבקשת מעין זו! איינט סבור שנתקלנו בה אי פעם!" הוא ניסה להפנות אותי לכל אחד מהאנשים שאתם כבר שוחחתי עדר כה, ואז נוכח לדעת, בסופו של דבר, שלא נותר עוד איש מלבדו להחליט. "טוב", אמר, "איינט רואה שום סיבה מדוע לא, כל עוד תחקי את מלאך נטל האחריות לתיקוני הגנרטת של".

חוויות דומות היו לנו עם כל שאר הגורמים. אב אחר היה שותף בחברה לריקון ביבוב, והוא הציע לנו שימרש חינם בדחיפור כדי לחפור תשתית לענורות הביבוב ולבילים הרתקוקעים. המקום שאליו פניו כדי ל凱נות זוגיות להלנות הציע לנו לקבל את השימוש במחיר החקן, אם נסכים לקבע אותו במקומותיהם בעטנו. חברת הטלפונים נתנה לנו את עמודי הטלפון חינם אין כסף. אפילו האיש שאצלו קניינו את הצבע נתן לנו מרשות חינם, ואיש הפיצה — קוקה קולה חינם!

בתוך שבועיים ימים התקנו כ-300 מטרים של כבלי חשמל תארכוקאים וככלי טלפון; עם שני עמודי טלפון; מערכת כיבוי אש שלמה; כמאה ושמונים מטרים של צינורות ביבוב, שלוש מאות ועשרים מטרים צינורות מים, זוגיות לשבעים חלונות; תנור הסקה אחד, וכן צבענו את כל חמישת חדרי הלימוד. בית הספר נפתח באיחור של שבועיים ימים בלבד, וכל העבודה לא עלתה יותר משלושת אלפיים וחמש מאות דולרים (המחיר היה גבוה פי כמה אם כל אחת מהחברות הייתה צריכה להתקן את העמידה שלה).

כל זה היה פשוט נס! הייתה בטוחה שהצעות, וההוריות של תלמידינו, הבינו — כמווני — שהאלוהים הוא שפתח לפניו את כל הדלתות, ואפשר למרכז הלימודים היצירתי להמשיך ולהתקיים. מעולם לא שוחחתי עמו על כך, אולם לגבי לא בא שום הסבר אחר בחשבונו.

אר ביום הולדתי למדתי לך שונה. נראה היה לי שם לא נתנו שם אשראי לאלהים. באותו יום הגיעו לי עוגת יום הולדת במסיבת הפתעה שערכו לבבוי. על העוגה נכתבו המילים הבאות:

"יום הולדת שמח למורי פופינס שלו"

באותו רגע נורא, הבינויהם ייחסו את כל הצלחת בית הספר לי.

דברים נוספים התרכזו בחיי באוטה התקופה. נשואיי עלו על שרטון, ואני עברתי גיהנום של ממש בקבלה החלטה, אם לתבוע גט אם לאו. אני ניצבת כאן לפני הבעיה — מחד אני יכול להפזר זאת בקהלות, באילו הייתה החלטה של מה בכר; ומайдך גיסא, איןני חשה עצמי חפשיה לדון בכר. היחסים שבין בעל ואשתו הימים עניין איש ביותר, ובשום אופן איןני מרגישה חופשיה לספר על התקופה הסוערת והמאכזבת זו זאת בחיי. נראה הדבר שלגירושין עלילות להיות תעכחות הרסניות לכל הנוגעים בדבר, ותחושת הצלון והרשעה העצמית אינה חולפת לעולם. זו היהת חוותה של חורבן, ואני רוצה להנוגה בה קלות ראש. אולם העובה הייתה, שאחרי שキלה קפדרנית של כל הנסיבות ושל יכולתי האישית להתמודד עם הבעיה, עזבתי את בעל, את ביתנו שבכפר, ועקרתי עם הילדים ליריה בבריסטול. זו הייתה התקופה הטראגית של חיי.

בלילה הראשון בביטנו החדר היהת לכולנו הרגשה מוזרה. ידעתי שעשיתי את הדבר הנכון, ושבבלתי את ההחלטה הנכונה, אולם חשתי עצמי בזדון מאה, והייתי קעת נפחרת. בפיוור נפש נטלתי ספר כדי לקרוא לילדיו סיפור לפני השינה, אחרי ששוחחנו יחד זמן רב על אודות השינוי הגדול שהל עבשו בחוינו (מיכאל היה בן ארבע באותה התקופה, וגיאויל בן שבע).

שם הספר היה "יוחנן י' שפע ודין החגב". לא יכולתי לעזר בדמויות בעת קרייתי, משום שנראה היה שהסיפור הווה חלק ממאבקי הנוכחים! הייתה לי ההרגשה המהממת, שהאלוהים הבין את הכל.

"יוחנן י' שפע ודין החגב"

לפִנְיֵי עַשְׁׂדָר שְׁנַיִם וּשְׁבֻעַ,
חַי בֶּן נָמְלִים, וּשְׁמוֹ י' שְׁפָעַ.
יֹם יֹם, אֲם גַּשְׁמָ אָו שְׁרָב
הַחַי י' שְׁפָעַ נָעַמֵּד
עַם כָּל הַגְּמַלִּים בְּתוֹרָה,
וְאַז לְדַרְךָ, לְאַגּוֹר
רַמּוֹת, בִּיצִים שֶׁל תַּרְקִים,
וּנְרַעֵי חַטָּה אוֹ פְּרוּרִים,
אוֹתָם נְשָׂא הַוָּא עַל רָאשׁוֹ
בְּחַנּוּרָה אֶל מַעֲנוֹנוֹ.
וְכָמוֹ כָּל עַם הַגְּמַלִּים
הַחַי י' שְׁפָעַ מַאֲשָׁר
בְּעַמְלָוֹ, עַת הַבּוֹלִים
הַוּבָלוֹ הַבִּיתָה מִן הַכְּפֹרָה.

הַעֲבֹדָה הַיְתָה קָשָׁה,
אֶךְ שְׁפָעַ, כָּמוֹ כָּל נִמְלָה
הַחַי אָוֶרֶר: "הַבִּיאוּ עוֹד!
הַתְּרַף בָּא! עַת לְעַבּוֹד!"

כָּךְ כָּל תְּקִין הַחַמִּים,
לְקוֹל צִיוֹן הַצְּפָרִים,
הַמְּשִׁיךְ י' שְׁפָעַ לְהַבִּיא
בִּיצִים, רַמּוֹת וְעַשְׁבִּים,
פְּחוֹתִים שֶׁל לְחַם וְעַגּוֹת,
זְבוּכִים, וְכָל מִגִּי דְּבָרִים
אֲשֶׁר רַק יְכוֹלִים לְהִיּוֹת
טוֹבִים לְמַחְיקָה הַגְּמַלִּים.
וְעַת הַגִּיחָה מִטְעָנוֹ,
בְּמַמְגּוֹרָה, הַרִּים קוֹלוֹ,
וְכָךְ אָמֶר: "הַבִּיאוּ עוֹד!
הַתְּרַף בָּא! עַת לְעַבּוֹד!"

עַכְשִׁיו — עַצְובָּכְךָ לְסֶפֶר,
לְשֹׁפֵעַ יְשָׁאֹחוֹת — אֲסֹתָר,
אֲשֶׁר פָּגַשָּׂה אֶת דָן, חַבְבָּ
הַמְּקַפֵּץ בְּחַשָּׁק רַב
בְּעַשְׂבָּב, וּמְכַנֵּר בָּרָן.
אוֹלֵי זֶה לֹא נָכוֹן,
(זה די נְדִיר בֵּין נְמֻלִים —)
הַתְּאַגְּבָוּ לֹא מְלִים !

”אֵל נָא !“ קָרָא בְּקוֹל יִשְׁפָעַ,
אֵק לֹא עַצְרָכְרִי לְנוֹנָף בָּה,
סְתִּירְכָּא ; וּכְכָבוֹר —
חוֹבָה לְכָנָס אֶת הִבּוֹל !
וְכֵד בְּרִיחָה לְהָאֲחוֹתוֹ
שֶׁל שְׁפָעַ, בְּלִי לְשַׁאֲול אֹתוֹ,
עַם הַחַבָּב הַמְכָנָר,
וְגַם נְשָׂאָה לוֹ בְּהַסְטָר !

מִשּׁוּשָׁנָה אֶל שְׁוֹשָׁנָה,
מִשְׁחָר עַד צָאת הַלְּבָנָה,
כָּגָר דָן הַחַבָּב בְּגִיל,
וְעַם הַבָּקָר שָׂוֹב הַתְּחִילָה.
אַחֲבָתָם גָּדְלָה פְּרִיחָה
לְאַלְיָל הַזָּמָר, בְּשִׁמְחָה,
בְּשִׁמְשׁ וּבְאַל רַקְדוֹ
זָמָרָה, נְגַנִּי וְאַחֲבָה.

וְדָן סּוֹכֵב אֶת הַעוֹלָם
בְּגִינְתָּו בְּכָל סִוְלים,
וּרְעִיתָו הַעֲנוֹגָה
שְׁכָבָה עַל קָנָה הַשְׁעֹוֹרָה,
וְלִכְבָּה רַטְטַט וְשָׁר
עַם זְמִירּוֹתָיו שֶׁל הַכְּבָר.

תִּפְחָה זְרִיחָה וְגַם שְׁקָעָה
יַרְקֵק הַפְּקָד לְחַיִם עַפְתָּה,
פְּסָטוֹ הַזְּהִיב בָּכָר אֶת הַחִוִּים
וְדָן נְגַן בְּקוֹל עַמּוּם :
”הַזָּמָן חֹלֵף וּמַזְעָן,

אֲבָל שִׁירִי אֵין־נוּ כֵן.
שִׁירִי לְגַזְחָ מִתְהִרְשֶׁן,
אֲנַבְתִּי לְגַזְחָ !

הַקִּין פָּמָ, הַסְּתִיו חַלְפָּי
וְהַעוֹלָם נָכוֹן וְסָבָר,
הַפְּנִינִית גָּם הִיא עִזְּפה,
אֲךָ נְשָׂאָרָה בְּלִכְדָּח יְפָה.
שְׁחוֹזָצִים עַל הַגְּבוּעָות,
פָּרָחִים הַזְּלִילָוּ רַב רַמּוּעָת,
וְהַשְׁׂדּוֹת וְהַפְּרִירִים...
שְׁתַקְוּ לְשִׁמְעַת הַצְּלִילִים...

"שְׁפָעַ הַתְּגִהָּל לְאַט
עַם עַמָּס מִשְׁאוֹ, בְּלָאַט
שְׁמַע אֶת הַמְּנוּמָר הַטוֹּב —
"חָן עָדָ ! " גָּרָא, "הִיא כָּבָר קָרוֹב !
הַחְנָף בָּא ! שִׁינְגָּנוּ —
רַבָּה מָאָד הַעֲבֹדָה !
יַטְרַטְרֵוּ הַם, יַתְעַגְנוּ —
עוֹד זָכוֹן גָּצָר — תְּקֻרָה בָּא !

הַד כְּנוּרִים או יְשִׁפְתָּק ;
מוֹטָב שַׁהְיָא כָּבָר יִסְפָּלָק
מַגְבָּעָתִי כָּבָר בָּאָה עַת „,
אָמָר "שְׁפָעַ, "בָּאָמָת ! "

"מִפְּנֵי קְלוֹם לֹא יַקְבְּלוּ"
אָמָר הַוָּא, וְרַכְרוֹן אָזְקָנוּ.
הַשְּׁלָג בָּא, וְהַאֲנִיר
הַלְּבָד הַלְּבָד וְהַתְּקָנָר.
"עַלְיִ לְגֹור אֶת הַדְּלִתּוֹת ! "
בָּךְ גְּבוּרִינוּ, וְאַתָּא —
הַשְּׁקָט הַשְּׁפִירָר סְכִיב.
הַוָּא נָעַמֵּד עוֹד לְהַקְשִׁיב
אֲךָ הַגְּנוֹן פְּסִיק, נְדָם —
אֵין צְלִילָ, וּךְ שְׁקָט בְּעוֹלָם ! "

"בָּמוֹ שָׁאַמְרָתִי" כֵּה אָמַר,
וְחִישׁ אֶת הַדְּלָתוֹת סָגֶר,
הָגִיף אָוָטָן בְּבֶשְׁחָנוֹן,
וְאָז פָּנָה, הַלְּךָ לִישָׁוֹן.

הוּא קָם כַּשְׁהוּא רַעֲבָם אָדָר;
הַעִיר מִבְּטָה בְּמִגְּאוֹרוֹת,
וְהַן מְלָאוֹת, מְלָאוֹת בְּלִיטָב,
אֵין שָׁוֹם סְבָה לְהִיּוֹת עַצְוב!

"אַלְיָ עַשׂ יְהִיה לֵי מַעַדְן
עַם חַבִּיתָה בִּיצִי כְּנִים,
אַוְילִי אַמְזָג גַּם יַיְן בְּרָגָן —
תְּהִא זָו סְעֻוָּתָה מְלָכִים!"
וְכָבֵר עַמְסָעָל צְלִיחָתוֹ
אַךְ קָול פָּנִימִי הַפְּסִיק אָתוֹ:
"אִם תַּחֲרִיף יַמְשָׁךְ
עַד שְׁהַמְּלָאִי פָּה יַפְּסִיק?
מְרוֹטֵב תִּמְתִּין עוֹד יוֹם, אַוְילִי —
הַשְּׁלִג יַפְּסִיק וְדָאי.
עַבְרָתָה בְּלִיכְה קָשָׁה —
הַאֲם אַכְרָתָה דֵי הַרְבָּה?"
י' שְׁפָע צָם, הַמְתִּין, חַבָּה —

הַחֲרִיף הַתְּמִשָּׁךְ נוֹרָא...

כְּרִיסִים פָּרוּזָר בְּכָל שְׁבוּעַ,
(וְגַם עַל כֵּה הַרְצִישׁ גְּרוּעַ),
"אַיְזָה בְּנוֹזָה הוּא לְאַכְלָל
הַמְּלָאִי הַזָּה!'" חַשְׁבָ בְּקוּל
וְאָז הַחֲרִיף הַסְּתִים,
הַשְּׁמָשׁ אָרֶץ חַחְפָּם,
י' שְׁפָע הַחֲנָעָר שְׁנִיתָן,
את מְזוּזָה קָעָרִין,
(מְלִיאָכָל טְוָב עד הַתְּקָרָה),
וְאָז בְּקוּל חַזָּק קָרָא:
"הָגִיעָה עַת! זָמָן לְעַבְדָ!
אֵין פָּנָאי לִשְׁוֹן! הַבִּיאוּ עוֹד!

לִקְחֵי לְמִדְתַּי ; הַשְׁנָה
אֲצֹבֶר מִזּוֹן — עֲמָמוֹת בְּפִזְלָה !
הַחֲרֵף יַתְמַשֵּׁךְ עַד תֶּם —
אֲכֵל בְּלִיל, אֲזֻלָּל בַּיּוֹם !

לְמִדְתַּי לְקָח ! עַז, תָּנוּ עַז ! ”
גָּעָרָא, וְאֵז אֶל הַדְּלָתוֹת.
אֲוָלָם לְפָנֵי שֶׁהוּא הַסְּפִיק
לְצַאת לְדָרָךְ — הוּא הַסְּפִיק,
הַקְּשִׁיב הַיְּטַב ; וְמָה שָׁמַע ?

אֲלִילִי בְּנוֹר פּוֹלְחִים דְּמַמָּה !
מְבָד אֶל בָּד, קָרוֹב, רָחוֹק
שָׁמַע הוּא אֲלִיל אַבִּיב מִתּוֹךְ.
הַקְּוֹל חָלֵשׁ מַעַט עַכְשִׁיו —
רְפָה קָצַת מַאֲשֶׁר בְּסַטְיוֹ —
אֵיךְ אַין סְפִיק — אָתוֹ בְּנוֹר,
אָתוֹ הַלְּחֵן, הַמִּזְמוֹר !
וְהוּא גָּרָל וּמַתְגָּבֵר,
(הַקִּיז מַתְקָרֵב יָוֶר !)
הַשִּׁיר נִשְׁמַע לְמִרְחָקִים
מְאֹרֶץ וְעַד רַם שְׁחָקִים,
קָעָשָׂב נָע, הָאוֹר, הָאֵל,
רוֹקִידִים לְקוֹל שִׁיר הַהְלֵל.

בָּן, ذָן הוּא זָה, עֲוֹנָנוֹ שָׁר,
— שִׁירָו נִשְׁמַע בֶּל בֶּקֶךְ מַבָּר !
אֲשַׁתָּו עַל הַגְּבֻעוֹל תְּשַׁבֵּב,
פְּקַשִּׁיב לְשִׁיר בְּלֵב נְלָהָב !
וּמַר יִ שְׁפָע נְעָלָב ;
לֹא הָאָמִין לִמְשֻׁמָּע אָנָנוּ !
ברְכִיּוֹ פָּקָג, לְבוֹ אֶלְל —
(מִן הַמִּזּוֹן שְׁלָא זָלָל !)
פְּסֻע פְּסִיעָה, אַחֲת, וּבּוּם !
גַּפְל וְלֹא יִכּוֹל לְקוּם !
גַּפְל וְלֹא יִכּוֹל לְנוּעָה,
לְקוֹל אֲלִילִי בְּנוֹר רְגֹועַ

ונאלץ — יומם וليل —
לשםך רק שיר הילל!
שמע בלילה, שמע ביום
קולות כבוד, צפazon, ציון,
קולות פריחה, צמיחה, לבוב —
בעוד גופו רוכן... בפין!

אני מHIGH שהבריא
ושתעורר לאיתנו.
אני יונע מה חביבא
את הבגר ואת אשתו
בקור חזרף העמישלג —
אתה ידעתי: אם מעט
הצבר לחדר, או הרבה —
האנבל ממה שייש לך,
ידע לך, שהתבל
לא תסחובב בלי השירה!
כבר ינזה, פניו יפלו —
יחיה בחרף איק-שוהא,
אן שירחו לא פחלש;
הקשב ושמע — היא מתחדש,
ותתגבר עם פרט שנה — — —

— אֵיך זוֹת י' שָׁפַע לֹא יִדְעַ...

עכשו, היו נא בטוחים שאיני מצדמת בזכות "שב ואל תעשה" בכלאי את השיר הזה בספר. (אחרי הכל — גם כנרים עובדים — כי מה יוכל ליל אביב להיות ללא שירות החביבים והצעררים?) אולם אגב קריאת הספר הוא — ובמיוחד באותו הלילה — הרשותה לי קרן אור של תקווה, ונעורה בי ההרגשה שאולי צדקה בכל זאת בגישתי לחיים. קשה להסביר זאת, אולם אנסה!

כמעט כל מי שהכירתי באותה תקופה נראה כה מבוסס ושבוע רצון מחייו. אולם לגבוי נראה חזום כל כך מוגבל! האנשים עבדו קשה, ניקו את בתיהם, חתכו לשם רכישת רהיטים טובים יותר, והפקידו כסף בנק למימון חינוכם של ילדיהם. אני יודעת שככל הדברים האלה והם מצדקים לכשעצם אולם מה שהזדים אותו היה שהוא נראה כאילו שrok וכטף אגור לעתיד!

פעמים רבות הייתה מוצאת את עצמי שרויה במחולקת לגבי ערכיהם שכל الآחרים – כפי שנראה לי – קובל לא כל kali. אחד המאבקים הגדולים ביותר החל ומן קור אחר לזרת בני הבכור. כשהיה גיאי בן שמונה-עשר חמשים, החולו קרוב משפחה, הורי בעלי וידידים לחוץ עלי לוחזר לעובדה ולא "לבוז" את הקיריה שלו. היה לי כבר תואר שני בעובדה סוציאלית, וכן הכשרה מתאימה בתפקיד משפחתי באמצעות משחק. היו של גיאי היו להכפיל כמעט את הנstanנו. אולם לגבי לא בא הדבר בחשבון כלל! היו של גיאי היו אוjar, ולא יכולתי להעלות על דעתך להפסיק ולויום אחר מהם! לגבי הוותה האימהות אתגר במשרה מלאה, ונשילת חלק בחיים הועירים הללו הייתה לגבי רבת המשמעות יותר מאשר חסבן לעתיד חלומי, רחוק ומעורפל. וכך נשארתי בבית ונחניתי למראה עצמה של שני ילדי! אולם דרך חוות רבות וומות, חשתי עצמי תוכנות מבהדרת בחיפושי אחרי משמעות עמוקה יותר בחיה. נראה היה לי שמרבית בני האדם ביסטו את כל החיים על הפרש מפני העתיד, וכשהמעטם מצאו שמחה וסיפוק בהווה. אולם כמעט ואיש ממكري לא הקדיש אפילו מחשבה לנווא!

אולי לא אצליח להסביר לכם לעולם כמה משמעות הייתה לאותו השיר לגבי אותו ערבי! אולי בפעם הראשונה בחיי חשתי שימושו אחר באמת מבין אותה. חשתי אהבת האלים בקראי בספר הזה, והיתה לי הרגשה חזקה שהוא מבין את מאבקי. וחשוב מכל, התחלתי להכיר בך שואלי בכל זאת היה העתק אני – שבאמת יש בחיים משהו עמוק יותר!

איבן הייתה באמת ידידה מיוחדת בmine, ולשתינו הייתה השקפת עולם פחות או יותר דומה. היא הייתה האדם היחיד שהברתי, שהשתוקקה כמוון לטיל. ההברל היחיד ביןינו היה שהוא באמת נסעה וטיילה, בעוד שאני הרחמתי לכל היוטר עד לעברים הקנאי של מפלני נינגרה!

לגי דידי, הרפקתה הגדולה ביותר שלה הייתה, כאשר לקחה את שלושת ילדיה; (כאשר היו פעוטים) בספינת משא, והפליגה מארצאות הברית לבקר אצל הורה בתורפה. תמיד עזקתי למשמע תיאורה, אף התנסנו שורות ארוכות של חיותלים ברוח, אם בנמל ואם על סיפני האניה, ותמיד הערצתי את שלותה ואת חוש ההומור שלה בכל התחלאות האלה. היא תיארה את הרפקאותיה בתורפה בפרוטרוט ובcheinיות רבה, ובלב טיפילתי אתה כל אימת שמעתיה החורת ומספרת את סיפורה. השותוקתי לדיות מקומות אחרים; אולם מרבית ידידינו היה שבעי רצון בתכלית עם השארותם במקום המזאים, בבריטול, קונקטיקוט. מודיעו הייתי אני תמיד שונה כל כך?

כשחזרה איבן מטורכיה לקונקטיקוט – החל לחפש מוצרי אמנויות תורכיות וספרים על תורכיה, אולם לא הצליחה למצוא כמעט דבר. עבשו, אינני זכרת בדיקת החל הדבר, מוסיים, והוא היה אומר לי לנ蒿ג למרכז קניות זה או אחר. וכשהגעתי לשם, היה מנהה אותו אל חנות הספרים. ואו – הורה לי לבחר בספר מסויים, או רק לקרוא משפט מסויים בספר מסויים. ובכל פעם שהיא לי האומץ לציתת לו – היה מדריך אותה לקרוא משהו על תורכיה! הוא הראה לי דברים אודוט תורכיה, ודברים מטורכיה, כמעט בכל מקום! איש לא היה מופתע ונודם יותר מני (אם כי יתכן שהיתה זו איבן אשר העטרכה להיות מופתעת, שכן היא שchipsha במשמעות חומר על תורכיה, ולשוווא!)

בשיא הפשטות, אלהים לקח משחו שגילתי בו עניין, והשתמש בו כדי לאשר את העובדה שהמעתך בקהלו! כל אימת שהיתה לי האמונה לעשות מה שציווה עלי, היה תמיד "שכר" ממתין לי במקומות שאליו נשלחת! הוא עוזר לי לצאת לקהל השקט בתוך לבי מבלי שהבינותי כלל מה קורה! (אפילו עכבר לומד, אחריו זמן מה, להתמיד לлечת במסלול שיביל אותו אל הגבינה!).

לקראת סיום שנת הלימודים השנייה במרקז הלימוד הייצירתי, עברו איבון, בעלה ומשפחה לשיקגו, והמורה למוסיקה ולהתעמלות עקרה עם בעלה לפוארטו ריקו. נאלצת אייפוא למצוות מורה חדשה לבית ספרנו. השארתית את העניין בידי אלהים — כשם שעשיתי קודם לכן בעניין המבנה — אולם הפעם נראה הדבר שזה לא יLR בקהלות! ידעתי שהאלוהים יענה; אולם ככל שהליך הקיז והתקרב לסופו, ושומ מורה לא הופיעה באופןך, הלכו ההורם והתלמידים ואיבדו את סבלנותם. קולניים מכלם היו כהנידת אחד, הרברנד סמית וריעיתו. הם האשימו אותי בחוסר אחריות, ואיימו שם לא אמצע מורה חדשה תיכף ומידי — יתחילה הם מצידם לחפש אחר מנהלת חדשה לבית-הספר! למורים כל הלחצים, המשכתה להאמין שהאלוהים יפעל — והוא לא יוכל אותי! מצאת מורה נחרת לבית הספר, ממש ביום שלפני פתיחת שנת הלימודים! ציפיתי שככל ההורים ישתתפו בשמחתי, כשם שש macho עמי אשתקר על מזיאת המבנה. אולם הפעם, הנוק כבר נגרם. מסיבה זו או אחרת לא נותרה להם עוד אמונה; לא, וב, ולא בכל דבר אחר. בשנה הראשונה טעו וייחסו לי את הצלחתו של בית-הספר. בשנה השנייה, באוטה קנאה והתלהבות, הטילו עלי את האשמה על העיבוב באיתור המורה!

ימים אחרים אחרי פתיחת שעריו בית-הספר, נסעה עמו ג'ואי ומיכאל ברכבת כדי לבקר אצל הווי איבונה (היהי כבולה על-ידי בית-הספר במהלך תקופת הקיז שלא עלה בידי לנסוע אז לבקרים). בעודי מחוץ לעיר — גבבו ההורם, בהדרכת הכותר ואשתו — את בית ספר שלו! נפוצה השמועה שעובתי את המדינה ונשעתה לתוכה! הכותר ניגש אל הבנק והעביר את חשבונו בבית-הספר ממשמי לשם "וועד ההורם". ובאותה הצורהrina גם את הרשyon ואת שאר המסמכים הרשמיים, והעבירם ממשמי לשם! משומ שענדו צווארון כמוורה, יכול היה לשודר את בית-הספר ללא כל קושי, ושומ שאלות לא נשאו כל!

כאשר חזרתי לكونטיקוט בעבור כמה שבועות, שבתי לבית-ספר שלא היה שייך לי עוד! היו רק שלושה אנשים בבית-הספר שנקבעו עמדת אחותה, ושניצבו לצידיו — גראשה אחת בשם בורלי, זוג נשוי בשם סיידי וג'ים. הם נדבמו ממש כמווני למראה המתරחש! שבע ימים אחרי שובבי מאיבונה, קבע "וועד ההורם" החדש אסיפה, והזמין אותה להשתתף בה. בורלי, סנדי, ג'ים ואני הצלחנו אייכשו לשומר על חזוז הומור בכל העניין, והחלטנו כי בערב שבו תנהל האסיפה "אגנוכ" בחזורה את בית-הספר שלו.

בתחילת האסיפה הייתה האורה בחדר מקפיאת-ענקות. נהגו בי בבסוכנת ממחנה האויב. נראה היה כאלו לא זכר איש שאינו היה שייסודה את בית-הספר הזה, מדרגה לבני! הם האשימו אותי ברשנות ובזונחה, בך שלא הצלחתי למצוא לבית הספר מורה במועד.

כאשר הגיע תורי לדבר — הפטתי רצינית באותה המידה. ואז שלפתاي אקרוח-צעזוע מתרך תיקי, והודיעתי לכל שכונתי לגנוב בחזורה את בית ספרי! הדבר נועד להביא הקלה

קומית לנצח המתח כל-כך, ולטהר מעת האוירה, אולם התברר שאיש מהנוכחים אפילו לא חייך! ריבונו של עולם, איזה ערב מדכא!

"וועוד ההווריס" הודיע לי שכל הדברים שהיו קודם לכם באחריות – יועברו מעתה ואילך לאחריותם של אחרים. בל יאומן! הם לא העלו על דעתם את האפשרות הקלושה ביותר, כי יתרון והם טועים, או שהם באמת גנבו מניא את בית-הספר! אולם הדבר הבלתי נסלח באמת היה, שהם החלו להתנצל לגזוי – בך שסרבו ללמידה אותו!

מץ זמן מה נוכחת לדעת שאת אידי הבנות לא ניתן לשקר, ושלמען גזואי יהיה עלי לעוזב את בית-הספר. וכן – עם קברעה קטנה של יהודים – היגינו תוכנית חילופית. יומם אחד – בשבת אחר העזרה – נכננו לחצץ בית הספר במשאיות ובמכוניות, והתחלנו לרוקן את בית הספר מכל ציידו, רוחתיו וחמרי העוזר והלימוד שבו. (את הכל רכשנו איבון ואני, כפתחנו לראשונה את המרכז ללימוד יצירתי. באופן חוקי נחשב בית-הספר על כל ציידין כרכושי, למורת שהם שינו את הרשין, משום שאין היתי אחת המייסדות המకומיות שנתרה עדין בבריטול). החלנו שנוכל להשאיר בידם את המבנה על כל

בעייתי – אנחנו פשוט ניקח את היציר וنمצא אתר אחר לבית-הספר!
באותו הזמן עברתי לאיזור בית-ספר בריטיסטי שהיה לו תכנית חינוכית חיובית מאד,
תכנית לרשותם את גיאוי בבית-הספר הייסודי במקום, עד שנוכל לשוב וליסיד את בית
הספר שלנו. לדירטנו החדש היה חדר גדול במרתף – מקום מושלם לאקסן בו את כל
זינוק גמבל-החבר עז שואופר מרים אחים שרויר נובל לסתות גונדרת-הארון.

בשעה לאחר מכן הגיעו שני שוטרים לדירתי. "דוחות לנו על-ידי רבענד סמית שנגבת עיזוב מבית ספר פרטיז", אמרו, בהראותם לי את תגיות הזיהוי שלהם.

טוב, אמנים בכך שכך יתאפשר רכושם של כתבי הספר. אמרתי להם. "ニיגשנו לבית הספר היום אחר הצהרים ולקחנו אל כל ציוד בית-הספר וריהיטו, וגם איפסנתי אותם במרתק". השוטרים נראו נדחים. "כמובן, אבל נכון גם שבית-הספר הזה במרקחה הוא רכוש הפרטני". והראיתי להם את מסמכי הבעלות. הם התנצלו והלכו לדרכם.

בימים הבאים קיבלתי שוב ושוב אירופיים טלפוניים מהורים שונים בבית הספר, זוכיתי לביקורים בלתי ידידותיים מצדם, והכל – בדרישה להזכיר את העזוז. שמעתי לאחר מכן שהם יערו קשר עם איבון בשיקAGO על מנת לשכנעה לעמוד על זכויותיה כמייסדת בית-הספר – ולהעירה בכך אל צידם. איבון פעלה ללא ליאות לטובת בית-הספר, ובהשגתה הפעלה להיות סיפור הצלחה מופלא שכזה.

חרה לי מאי שהם ניסו לערב אותה בכל התשבחות האומללה הזאת, וגם שניסו לפגוע בידידותנו.

הערות המחברת: בית הספר עצמו הצליח לשורוד ארבעה חרסים חדשים בלבד, לפני ש"הנהלתו" החליטה שיש לנטרש אותו סופית. לרובה המזול, משמש הבניין מאז לתכנית חינוכית מדרgLג'ן וילדיהם.

יועץ משפטיה אחד, ברוס מורייס, עוזד אותו להביא את כל העניין לערכאות, משום שביתת-הספר היה עדין שיר ל' חוקית, ואילו להם לא הייתה כל הזכות לטען עליו. אולם בלביו ידעתה שהוא לא היה שווה את הקרב, במיוחד כבכל שהדבר היה קשור בילדים. וכן צלצלתו לבסוף לכומר סמיון: "בוא מהר לדירותי, וקח כל פריט חינוכי שיש לי בבית. ואני נורצת לעולם לראות אותך או לשם מפרק עד, לעולם!"

שבוע לאחר מכן רשםתי את ג'יאי לבית ספר יסודי מקומי.

2

התחלת חרשה

זמן קצר אחרי שהועבר ג'ואי לבית סיפרו החדש, בזמן חופשת הchorوف שלו, נסענו, ג'ואי, מיבאל ואני ברכבת לניו יורק. הילאים אהבו לשוטט ולבקר במקומות חדשים כמו מונטנה! בהיותנו שם, הוביל אותי אליהם לחנות קטנה ומוהואה, ותחת ערימה של גרכוטאות מסווגות שונות הראה ליلوح יפהפה, ועליו כתוב כדלהלן:

האהבה היא נתינה שלא על מנת לקבל. זו היא עדינות האוצרת בחוכה כוח להגן. זו היא סליחה ללא הקדשת מחשبة נספפת על הדבר שנטלה. זו היא הבנת החולשה האנושית, תוך הכרת האדם האמתי הזורח דרכה. זו היא רגעה ושקט בסערה. זהו ביטחון באלהים ללא מחשכה אנוכית. כליה מchmodים; היא האור בעיני האם, התפארת שבקרבה, הביטחון והשקט של הדגהנה.

זו היא התוחלת שבהתגשותם הבתוות אבינו שבשמים. זהו הסירוב לראות דבר זולתי הטוב בעמיהינו בני האדם. זהוי התפארת הבאה עם חוסר אנוכיות, המכוח הבא עם הבתוות שבאהבת האב לילדיו. זהו הקול האומר "לא" לאחינו, למורת שקל יותר לומר "כן". זהו הסירוב לחשך העולם הזה ולתאותו הבצע שלו.

האהבה ... הדבר היחיד שאין איש יכול לגוזל מאייננו... הדבר היחיד שתוכל לחת בלי קץ ולהתעשר ללא הרף תוך כדי נתיננו. האהבה לא תקבל פגיעה, משום שאינה מכירה בדבר שאינו נוצר בקירבה. היא איןנה מכאה ואיןנה סובלות כאב, משום שהיינה החשתקפות הטהורה ביותר של האלהים. זהו הכוח האחד, הנעצי והבלתי נזרס לעשויות טוב, זהו רצון האלים המתכנן, המכנין, והמציע רק את הטוב ביותר עבור העולם כולו..."

זה היה כל כך יפה שהתרגשת עמוקות, והשתוקקתי להכיר טוב יותר את גדרה של אהבת האלים.

ימים ספורים לאחר מכן, עם شبתנו לבריטול, שב האלים והינחה אוטי לחנות ספרים, ובה — אל ספר אשר רצה כי אקרא. רתתתי מזעם. זה היה ספר נזרci: "חייו של האפיילו יוחנן ה-23"!

למעשה, ידעתי כבר די הרבה הדת הקתולית. בשנת 1960 שלחו אוטי הורי לפנימיה קתולית לנערות בויקונסין למשך שנה ומחוצה. הייתה בת טיפשי-עשרה ומרדנית מטבעי, ואני סבורה שהם פשוט לא ידעו לבדוק מה לעשות بي. זו הייתה חוויה בלתי נשכח, אם לדבר בלשון המעטה! הבנות בבית הספר לא ראו מעולם יהודיה בעיניהן,

וכבר בעבר הראשון לשחותי במקומות עמדו כחומה שקתה מטביב למיטתי בשעה שפרקתי את מזודתי. מן הסתם היו בטוחות שהמזודה מלאה גלים וסנדלים! עם הגיעי צרחה אחת הנערות: "מה עושה כאן היהודיה המטריפה הזאת בכלל?" (מאוחר יותר היפה להיות אחת מידעותי הקרובות ביותר). באותו לילה, עם כיבוי האורות, סיידרתי את מעצי המיטה קודם שנכנסתי לתוכה, ושם — מתחת לסדין, הניחה מישמי צלב שוחר באפלה!
כשאני חשה עצמי בזודה וחורה מאד, משכתי את הכר מעל לראשי ונרדמתי חור בכி.
בעל היה קתולי, ולמעשה למד שש שנים בסמינר על מנת להציג תואר במורה.
(פגשתי בו שנה אחרי סיימו את לימודי, ויחד קבלנו את התואר השני בעבודה סוציאלית).
רבים מידיdio היו כמרים וסמינリストים, ופעמים רבות ניהלו ויוכחו ממושכים בענייני דת.

עבר עלי זמן קשה מאד משום שהתחתנתי עם קתולי. הייתה לי האדם הראשון בהיסטוריה של משפחתי — שני הבדדים — שנישא לא יהודי. והדבר גרם עוגמת נשרבה לשני הורי, ולשעורה לא קטנה במשפחה כולה. הורי התנכרו אליו במשך זמן מה, ורק כעבור שלוש שנים שבנו והתאדרנו, אחרי לידתו של בנו הבכור.

למרות שלמדתי כה הרבה אגדות הקתוליות, ולמרות שלא הרגשתי הזדהות כלשהי עם היהודים, עדין הסטה מאר לקרוא ספר נוצרי, ועוזתי את החנות ביום הוא מביל לרכוש את הספר, כפי שהורה לי ה'. ידעת כי שהוא רעה כי אקרא את הספר הזה, כפי שהדריך אותו לעשות פאות פומים קודם, והמלה "טורכיה" הוויה תמיד המלה שעודדה אותו לעזות נספּ. אולם "ספר חייו של האפיפיור יוחנן ה-23"? — פשוט לא יכולתי!

שלושת הימים הבאים עברו עלי ביטורים, כאשריהם ממשך להזכיר לי בלי הרף שאיני שומעת בקהלו. לבסוף לא יכולתי להחזיק עוד מעמד.

"נו, בסדר!" סערתי, בשובי אל אותה החנות ובחתפי את הספר בחמת זעם מעל המדף. פתחתי אותו כלآخر יד, וכשהעצמי בו כמעט יצאו עיני מחוריזן. בעמודים בהם עלעלתי הופיעה המלה "טורכיה" לפחות פעמיים. (הוא בילה תקופה מסוימת בתורכיה קודם שנבחר לאפיפיור!)

למוהר לעצין שקראתי את הספר. זה היה סיפור נפלא, שתואר איך שהאיש הזהיר את אהבת האלים לוותיקן. הוא נראה כה פתוח לפועלות האלים! אולם ככל שקראתי, הדוגש ה' את העבודה שעוד בהיותו איכר, נאמר עליו בנבואה שהוא עתיד להתרננות לאפיפיור. פשנאמר לו הדבר, לא היה דבר בעולם כלו שנראה פחות אמין מזה. אולם הדבר אכן קרה! וכן נודע לי באורח אינסטינקטיבי, שם הנבואה מקורה באלים — הוא עתיד לקיים אותה.

ימים אחדים לאחר מכן הגיעו אוטו ה' לקרוא ספר אחר. הוא רעה רק שאקרא בו את המשפט: "פעם הייתה ישראל תחת שלטון טורקי, משהפהה להיות חלק מהאימפריה העותמאנית". מאז לא קיבלתי ולו מלה אחת נוספת על טורכיה!

זמן מה לאחר מכן שלחני ה' לחנות ספרים סמוכה, והראה לי ספר שנכתב על ידי פואל גאליקו. הייתה מוננה לknutsovo, אך האדון הראה לי בפירוש שלא לעשות כן, והודיע לי בספר אחר מאות אותו מחבר עומד בביתי, במדד הספרים של הילדים. ודוקא את אותו הספר שבביתי בקש ה' שאקרא. יצאתי את החנות, אולם כל הדרך הביתה התווכחתי עם ה':

"אין ספק שאילו היה ספר מאת המחבר הזה בביתי, הייתה יודעת על כך ... זה פשוט לא יתכן! ... מעולם לא ראיתי ספר כזה בכל ימי חי!" המשכתי לרטון כל הדרך במעלת המדרגות, ועד למדף הספרים בחדרם של מיכאל וג'ואי. ושם, על המדף השני משמאלי, עמד ספרו של פאול גאליקו, "לודמילה". הרשתית הייתה נוראה! אחרי חודשים של אישורים אלהים רצופים, בזה אחר זה, שוב ושוב — איך העוזתי שלא להאמין לו?

העלילה התרחשה בכפר שווייצרי קטן, וסיפורה את סייפורה הנוגע לבב של נערה עיריה, שהתפללה כי פרתה החלושה תזכה בתחרות הכפרית לתונבות הלב בגובהה באוטה השנה. למרות שהדבר נראה בלתי מתאפשר על הדעת ביותר! אולם אז — לאחר סיידרת נסיבות שלמה, הפכה הפרה הזאת לאלופת התנובה, והיא ידעה שתפילה נعمתה. אולם באותו הרגע היו אנשים שלא האמינו באלהים, ולא יכולו לקבל את עובדת התרחשותו של הנס. וכך בא חלק המשמעותי יותר של הספר לגביו, במיחוד אחרני נסינו עם בית-הספר. הספר הסביר שהנטנו נס רק לגבי אלה שמאמנים בו, ונראה צירוף מקרים מוצלח בלבד בעיני הבלתי מאמינים.

והרי זה היה בדיק מה שקרה עם בית הספר! ידעתו שיד ה' היא שפתחה את כל הדרגות הרבות האלה לפניינו, אולם נראה היה שאיש מלבדי לא הבין זאת במונחי אלהים בכלל!

אחרי כמה ימים הנחה אותו האדון אל ספר אחר. באיזו זהירות לימד אותו את דרכיו באמצעות הספרים הללו! וכמובן שהוא ידע כמה חביבה עלי הクリאה! הפעם היה שם הספר "הנס של האב מלאכי", ועלילתו התרחשה בכפר קטן בצרפת (האדון ידע גם על תשוקתי לנדור ולטישיל!) הcombeau המקומי, האב מלאכי, בקש להוכיח לכומר המתהרה מהנכניה שמעבר לבבש שהאלהים הוא אמיתי ושבכוו לענות לתפילות.

בעירה שבה גרו היה אולם ריקודים ברוחבו הראשי שגורם עוגמת נשמה רבתה לשני כוהני הדת. יום אחד אמר הCOMEAU לעמינו: "אם תיפגש אותו מחר ב-30.11 בלילה לפני אולם הריקודים, אבקש מה' להעתיק את האולם אל פסגת ההר שמעבר לאגם". למשך הגיעו שניהם בשעה היעודה אל המקום שנקבע, מעט מוקדם מהשעה שעלייה נדרבו.
“אני בטוח שביכולתי לבקש מאלהים שיעתיק את אולם הריקודים כבר עכשיו”. אמר הCOMEAU, “אולם מן הסתם עסוק הוא עכשו בעזירה למשיחו אחר. נוכל אפילו להמתין עד 11.30.”

ואכן, בדיק נערך ב-30.11, והעתיק אולם הריקודים בידי ה' אל ההר שמעבר לאגם, והאנשים שהיו בתוכו נאלצו לחזור באגם, על מנת לשוב ולהזoor העירה! ואכן, כפי שמספר הסיפור, לא היו שום פגעי טבע חמומיים בעולם באותו הזמן, וכך עלה הדבר לכותרות הראשיות בעולם כולו. אולם לאילו חילוקי דעתות גרים המקרא! למעשה — היו חילוקי הדעות בה גדולים, עד כי למרות שאולם הריקודים עמד עדין על ההר מעבר לאגם, ולמרות שהאנשים עדרין הצטרכו לחזור בסירות ולחצות את האגם על מנת להגיע לאולם וממנו — איש לא האמין בעצם שהדבר אכן קרה!

בסוף דבר, בקש האב מלאכי מאלהים במר יאושו שיחזיר לטובו את אולם הריקודים בחזרה למקום שבו נבנה מלכתחילה.

זה היה סיפור נפלא! ובאמתתו למדתי עירון חשוב מאד: **יש להתפלל רק את אותן התפילות שהן הניח על ליבותינו.** להתפלל בחוכמתו הוא ולא בחכמתנו אנו!

הספר הבא היה רומאן על חייו של שאל השליה. הספר היה מортק, ואני הופתעתי בגלות ששאל בעצם היה יהודי, ולא סתם יהודי, אלא מתלמידיו של רבן גמליאל המפורסם! הייתה משוכנעת שהמחבר טעה. אולם אחרי שקראתי את מהഴית הספר הגעת למסבנה שנייה: **"וואולי אני טועה בכל העניין הזה? היתכן שהאלוהים באמת רוזה שאני ממשך לקרוא ספרים נוצריים?"**

הנחתית את הספר העירדה, כשאני משוכנעת את עצמי להפסיק, ולא לקרוא בו עד סוףו. באותו היום, אחר הצהרים, ניגשתי לבית המרקחת המקומי, כדי לקנות טבלת שוקולד כהפתעה לגזאי ולמייק. בעודי מפששת פה ושם בחנות, גיליתי ספר "האלמארק" וער.

התחלתי לקרוא בו, וזה היה הספרון היפה ביותר שקראתי בכל ימי חיי!

"אם בלשונות אנשים ומלכים אדרב, ואין בי אהבה, הייתי כנחותה חומה, או עצצל תרעה."

ואם תהיה לי נבואה, ואדע כל הסודות וכל הדעת. ואם תהיה לי אמונה, עד להעתיק הדברים ממקום, ואין בי אהבה – הייתה כי אין.

ואם חלק את כל הונוי, ואם אתן את גופי לשרפאה, ואין בי אהבה – כל זאת לא תועילני!

האהבה מארכת אף ועשה חסד. האהבה לא תחפוך ולא תתרום, לא תעשה דבר תיפלה, ולא תבקש את אשר לך, ולא תחרמרא, ולא תהשוב הרעה. לא תש mach בעולה, כי אם באמת תשmach; את כל תישא, את כל תאמין, את כל תקוות, ואת כל תסובל.

האהבה לא תוביל לעולם: אך הנבואות – הנה תפטלנה, והלשונות תכלינה, והדעת תיבטל.

בי קעת הוא שידענו, וקעת הוא שניבאנו, ובבוא התחמים – אז עברו תבעור הקצתה. כאשר הייתה עולל, כולל הגיטי, כולל חשבתי; וכאשר הייתה לאיש, הסירוטי את דברי העולל.

כי עתה רואים אנו במראה ובחדות – וואו, פנים אל פנים. עתה יודע אני קצתנו, וואו – כאשר נדעתינו, אדע גם אני.

עתה תumedינה האמונה, התקווה והאהבה, שלוש אלה. והגדולה שבן היא האהבה!

בכיתה עוד בטרם סיימתי את קריית הקטע. ואנו שמעתי, בתוך לב, את קולו העדין של ה: **"פתחי את עמוד השער, וראי מי כתבת זאת,"** אמר לי.

פתחתי, בתקווה למצוא את שמו של סופר בן ימין, ומה הופתעה למצוא שם, תחת זאת, את הכתובת הבאה:

"דבריו הנפלאים של שאל השליה על חכמה ואהבה"

מתוך האגדת הראשונה לקוריינטאים י"ג.

זה היה אישור כה נפלא מלאוהים לכך שרצונו היה כי אסיים את קריית אדות חיו של שאל השליה!

בוקר אחד, באותה התקופה, צלצלי לmarsiya, ידידה קרובה שלי. במרצת השנים ערכנו ביחד חיפושים נרחבים אחר תשובות לחיים, ואני חלקתי עימה את כל המרוצאות

אותי בשנה-שנתיים האחרונות. מעולם לא עמדתי במודע ובפומבי מול העבריה שהאלוהים הוא שבערומה כזאת ניווט והדריך את חי. הערפתי לשמר ועתם בתרן לבי. משום שערין לא היה לי האומץ לטפל בכך באמת. אולם באותו הבוקר סיפרתי למארסיה שני זקוקה נואשות לאישור כלשהו לכך שזה אכן היה אלוהים, משום שהעניניות התרחשו בתכיפות רבה מכדי שאוכל להכחיש זאת! אני מוכרכה להכיר בכך! באותו הערב סרו כמה ידידים לביקור, והביאו עם אשה זקנה ונחמדה אחת. במרעתה הערב קראה לי האשה הצידה כדי לומר לי כמה דברים, וידעתה שהם באים עמוקקי לבו של ה. מיד נזכרתי בלחם מתוך "חיוו של האפיקויר יוחנן ה'ז", וידעתה שאם דבריה של האשה הדוברת אליו היו באמת נבואהים, כי אז דברי אמתם הם, ויתגשמו במלואם! אולם באותו הערב הקשתי לה בחוסר אמונה כמעט מוחלט. ולמרות זאת אני זוכרת כל מלה שיצאה מפה. היא אמרה:

"את הינך אחת מהנשים הברוכות ביותר שאתה אי פעם. יכח לך זמן רב עד שתתבליל מי שתה, משום שכך הינך; אולם משתתקבל זאת, ידמה הדבר לפרה ההולך ונפתח. שני צלבים ילכו אחידך בכל מקום. וככה הרבה יתרחש, ספר ייכתב עלך, אשר יקרב מילוני אנשים לאלהים".

חוושתני שבאותו המועד ניכר חוסר האמון שלי היטב בפני, משום שהיא נעה בידי בזרחה מעודדת ואמרה: "יקורתני, אל תפחד! האלוהים אוהב אותך מאד! אין לך ממה לפחד!" ואז המשיכה לומר שככל הספרים שקיבלתני נשלחו אליו על-ידי אדם שאוהב אותה אהבה עזה. התקשתי להאמין למשמעותו אונוני!

"אדם!" קראתי בחרדה, "זה מגוחך! הספרים לא הגיעו אליו בדוואר, את יודעת? ואיך את יודעת אודותם בכלל?" היא חיכבה, והבטיחה לי שוב שה' אוהב אותה, זמן מה לאחר מכן עזבה, בחברת שאר ידידי, ומעולם לא שבתי עוד לראותה.

לי חשב להתפתץ. בקשתי אישור, וידעתה — לモרות שלא יכולתי להבין או לקבל זאת, שהארון נענה לתפילה. יותר ויותר התקשתי להתכחש לעובדה שלה' יש קריאה מיוחדת לחיה.

אחרי שכולם עזבו, ישבתי ליד שולחן המתבחה. שאלתי מידיודורי ספר תנ"ך, כשהספר הברית-החדשה בסופו, משום שרציתי לעיין בדבריו היפהפיים של שאל התריסי, שאותם קראתי באותו ספרון בבית המרקחת, ימים ספורים קודם לכן. וכך, בישובי שם כשהתנ"ך בידיו, גברה עלי לפתע תחושת נוכחותו של האלוהים. חשתי באהבתו בעצממה כה רובה, שחומר מפתיע הџיפ ועטף אתabi. ואז החל הוא — לאט לאט ובעדינות, להראות לי כתובים אשר ברכו אותי יותר מאשר במלים. רבים מהפסוקים הכללו אמיותות שבחן האמנתי תמיד, כגון "לא תוכל לעמוד את האלוהים ואת הממון"; אולם מעולם לא חלמתי שאליהם עקרונות מקרים! הופתעת כל כך לגנות בתנ"ך את אחד הקטעים האהובים עלי ביותר:

לכל זמן ועת לכל חפץ תחת השמים:

עת לילדת	עת למות.
עת לטעת	עת לעקור נטווע.
עת לחרוג	עת לרפוא.

עת לפרק	וועת לבנות.
עת לבכות	וועת לשוחק.
עת רקד	וועת רקס.
עת כנס אבניים	וועת לדחוק מאחבק.
עת לחובק	וועת לאבד.
עת לחשוך	וועת להשליך.
עת לבקש	וועת לתפוף.
עת לשמור	וועת לדבר.
עת לקרווע	וועת לשנוא.
עת לחשות	וועת אהוב.
עת לאחוב	וועת שלום.
עת מלחמה	

קוולת ג: 1

ואז, כשאני מוקפת בנסיבות אהבותו, נפתח המקרא בפסוקים הבאים:

"נשמחה ונגילה ונתנה לו הכבוד, כי באה חתונת השה, ואשתו התקדשה. וינתן לה לבוש בפין טהור צח, כי הבוין הוא עדיקות הקדושים. ויאמר אליל: כתוב: אשרי הקרים אל משתה חתונת השה! ויאמר אליל: אלה הדברים אמרתם, דברי אלהים".

ההגולות יט: 7-9

בהרף עין הבינווי שישוע הוא שהדריך אותנו לקרוא את כל הספרים האלה! ישוע היה האיש שעליו דברה האשיה הוקנה ההייא! ישוע היה האיש שבו התאהבותיו ושאותו זכיתו להכיר בשבועות ובחדשים האחרונים! ישוע הוא האיש שאהב אותנו!

לפתע נמלאתني בתהושה של תדהמה ולפליאה. מאז ומתרמי ראייתי את יופיו של העולם הסובב אותנו, ומשמעותו עבורי תמיד הייתה אהבת אלוהים. היתכן שהיה יותר מזה? התקשתי להכיל את שפע השמחה שתקפה אותנו כשהשחנתי, שהאדון גם סייפק לנו את התשובה לבועית חטאנו, אשר — עד למותו של ישוע — הפרידה ביןינו לבין אלוהינו. וכי — בנוסף לתפארת העולם הזה — נוכל לשכון אותו בשם נצח נצחים! הדבר היה כמעט נפלא מתחפיטה, ותחושת הפליאה הזאת שפקרה אותנו ערבית כמעט ולא עזבנתי מעולם.

גדולה אהבותו של האלוהים הייתה יותר מאשר יכול היה לבי העלווב לשאת. התהיפחת בדמיות של תשובה ושמחה כאשר הנחוני את חייו בידיו.

3

מאלה לאור גדול

מאותו הלילה ויאילך המשיכה אותה החמיימות להצעיף ולשטווף את לביו. הייתה זו תחושה ממשית, ותזכורת לנוכחותו המתמדת של הארון בתוכיו. כשחשתי עצבות – היה לי בבד עלי, וכשפחתדי – הייתה חששה שהוא לחוץ ומתחוץ. אולם מרבית הזמן הייתה פשוט חששה את החמיימות הנפלאה של אהבתו האלוהית.

כל חיי הייתה לי תחושה עמוקה של טוב האלוהים, אולם לא הייתה לי כל ידיעה או הבנה של הרע, או של כוחות הרשות הרוחניים. הבחנתי במשחו כזה כשלב בית הספר פנה נגידר, אולם התייחסתי לכל זאת כאלו אמונה טפלה, ונמנעת מלהאמין לדברים כאלה. ובר, זמן קצר אחרי שנעשיתי מודעת לאהבת ישוע בחיי, באתי גם להכרת ממשותו של השטן ושל כוחותיו הדמוניים.

הכל התחלил באשר סאנדי וג'ים הציגוני בפני מכיר שלהם בשם גרג, והוא העיג לפניי תחום רוחני חדש. דבריהם "ראותנינים" החלו להתרחש, ואני נעשית מודעת לכוח שהחביר כי מקורו באלהים; אולם הוא הובילני שוב ושוב למגוונות סתוםים. גרג הציג לפניי אתلوح האותיות (ANOUI). באמצעותו הובתו בטוחות רבות, אולם כשהגיעה עת התגשומותן, נגעו הכוחות הסמוים מן העין לגעור بي על חסר אמוןתי, והטילו עלי את האשמה בכשלונם לקיים את המובטח. ואז אמרת יומם אחד הלוות את המסר: "השטן מחזיק בר בקורסול!", ואני חשתי בארסו ובשיננתו.

כל אותה העת המשכתי לחוש בחמיימות אהבתו של ישוע בתוך לי. מסיבות הידועות לו בלבד הוא הרשה לכל הדברים האלה לקרות!

דברים רבים קרו במרוצת השבועות האלה, ואני מצאתי את עצמי מבולבלת יותר ויוטר בכל שזמנן התקדם. לילה אחד ניגשתי אל סנדי וג'ים. גרג היה שם, ותחושת הנוכחות הרעה הייתה חזקה במיוחד. השטן היה ארטיס באופן גלי באותו הערב, ואני חשתי בשינאה וברוע המופנים כלפיי. גרג, כפי שנזכרתי לדעת מאוחר יותר, היה כומר בכנסיית השטן, ובאותו הלילה קיבל הוראה מהשטן לרצוח אותי (קרבנות בין סוגדי השטן לא היה חזון בלתי נפוץ, ב"אמריקה התרבותית". באותו שבוע עצמו נהרג מישהו בירוח בכפר קטן ליד בריסטול!).

בלא שabajין בדבר, מזג גרג מינון יתר של סמי שינוי וסמים מעוררי הזיות לתוך כס הלימונדה שלי. בהשפעת הסמים יכול השטן להפעיל כוחות אדרירים, והדבר גורם לי לסייע

נורא. שמעתי את גרג אומר בחדר הסמוך: "אני תמה למה זה אורך עצלה זמן כה רב?" ואז, לפתע, הרגשתי חוליה אנושה, וידעתني שאני גוססת ונועה למוות! גרג השחיז שתי סכינים זו בזו, ואמר: "עכשיו נקריב עוד שה אחד! ומה שיפת פה, זה שהוא לא עולם לא תדע על כך דבר!"

ראיתי את שני ילדיי כשהם ישנים בשלוחה על הספה, ובמבוכתי סבורה הייתה שהשטן מנסה לקטול אותם, ולא אותה. וכך, פשחתה בחיים העוזבים אותה, ענחתה ארעה, ביןיהם, חזקתי ביאוש: "ישוע, קח את חייו ולא את חייהם!"

ואו, באורח בלתי מוסבר, הרגשתי נפלא. הארדון הושיע את חייו. נשאתי את הילדים למכונית ונעהתי הביתה. ובכל זאת הייתה מבהלה, ולכן הזעקי את המשטרה, בבקשתי מהשוטרים שיקחו אותה לבית החולים, וגם שייציבו שמירה על הילדים עד שובי. כשהגעתי לבית החולים נתנו לי שם משוחה לסתור את פעולות סמי ההזיות, וכך יכולתי להרדים. עד אז לא נטלתי מעולם סמים כלשהם; והסתה זהה פתחה את חייו לארטו של השטן. וזה היה הדבר המפחיד והנורא ביותר שקרה לי מעודו. מרעוני החופשי בחרתי להשאר שלושה ימים בבית החולים, משומש שהייתי נפחתת מכדי לנשוע הביתה!

באותה העת עצלה אליו סאנדי והתהננה שלא אסגור אותה ואת ג'ים למשטרה. היא הסבירה שלא היה להמושג לגבי תכניותיו של גרג, והבטיחה לי שלא יוציאו עור להטרידני. אני מעדין הבטחתי שלא להסיגים.

בעודו בבית החולים, הגיעה ידידה מיוחדת מבינה לבקרני. שמה היה קארן אוסטין, והיא ובULA אמרה גרו במודר הרחוב שבו גורתי אני, כשהייתי עדרין נשואה וכשגרנו בכפר. היו להם שבעה ילדים; אולם למרות הבית המלא – היה לה תמיד פנאי להיות אדריבה ומתהשבת, ומבליך זאת הם היו אנשים כה נחמדים! קארן באה לבקר אותה בבית החולים באותו היום, והשאירה לי כרטיס ברכה ומתנה קטנה. על הכרטיס היה רשום המסר הבא:

מלכות השמים דומה לגרג של חרדל, אשר לקחו איש ויירע בשדהו. והזוא קטן מכל הזרעים. וכאשר צמח – גדול הוא מן הירקתו, והוא לעצ, עד אשר יבואו עף השמים וקיננו בענפיו".

מתיה י"ג; 31-32

אם תהיה לך אמונה כגראן החדרל – לא יהיה דבר בלתי אפשרי בשביבלו!
באחבה,
קאות ואמרי

ושם, עטוף בזהירות, נח גראן זעיר של חרדל, שנראה כאילו בא יחד עם הבטחותיו הרחוקות של ה'. זו הייתה קרן התקווה הזעירה ביותר, ואני עצמדתי אליה בתחשות יאוש. נראה היה כי באותו הזמן לא נותרה כי אמונה בלבד. לפני חוויתי עם כוחות האופל נראה לי כל דבר על טبعו כבאו מלאוהים. אולם אחורי החווות המפחידות האלה – הפתוחתי בכוון ההפרק, והנחתתי תחת זאת שכל מה שקרה לי עד כה מקורו היה בשטן, ובכלל לא מלאוהים! השלכתי איפוא את הוויתרי, יחד עם ישוע, החוצה מבعد לחלאן; וחזרתי הביתה מכך שלושת הימים פשאני חששה עצמי מרווחה ונבגדת, ומשוגנעת שרק חי ריקנות ושיממון נכנו לו.

בשלושת הימים הבאים לשוחתי בבית לא קרה שום דבר. יתכן לאחדים לא ייראה

הדבר כחויה מזורה או יוצאת דופן, אולם לבני היה זה הדבר המדאי ביותר שיכל היה ל��ות. במשך שנים התרחשו בחדי דברים מהרבים מהרבים ללא הרף! סיפור בית הספר יכול לתת לך ראה שמן של מושג באשר לכונתי. אבל בעצם – אפילו בחיים הומיים שלי, תמיד הילך משחו שלא כשרה!

יום אחד, דרך משל, ביקש מידדים שלי לקפוץ לדירותי ולהביא לי اي אלו ניירות, כאשר פתען קיבלתי מהם קריית טלפון בהלה ונרגשת בזורה: "ายילין, מישחו פרץ לביתך ועשה שם اي סדר נורא. מוטב שתזעיק את המשטרה!" הסכמנו לפגש את השוטרים בדירתה, וכך, בלוי משטרתי, פסעתי לתוך הדירה כדי לבחון את הנוקים.

"ייתכן ובבעל הוא שעשה זאת", אמר קצין המשטרה ברגע שלמד פי אנו נמצאים בהליך גירושין. "התוכלי לומר לי מה חסר? את מוכחה להביא זאת לבית המשפט?" התחלתי להסביר, ונגעתי יותר ויותר. "נו", הצלחתי לומר בסופו של דבר, "אני חשבתי שהכל בסדר. לא נראה לי שמשהו חסר, ואני רוצה להתלוון. תודה רבה לכם על תשומת הלב. אני מתנצל על הטרדה". הושפתי והתחלתי ללוות את השוטר אל הדלת. יידי, יחד עם השוטר המשיכו בנזינותיהם לשכנعني להגשים תלונה, אולם אני עמדתי על עתוי: "לא, באמת שאין צורך".

כשהשוטר הסתלק סוף סוף, התמוטטתי בעויה של צחוק. "מה קורה לרוב הנשים בשיש להם כמה ימים בלתי מוגבלים וביתם נעשה מעט 'մבולגן'? שום דבר, נIRON? זה פשוט חזרות הביתה כשיום להם פנאי ומסדרות אותן. אבל אצליך? – מה קורה אתי? יידי הדאגנים מחייבים שביתם נפרץ והם מזמינים את המשטרה!"

"או מודע לא אמרת לנו?" הפטירו בין צחוק לצחוק.

"איך יכולתי, למען השם? אני תובעת אפטרופסות על ילדי. מה יהיה אם המשטרה תחשב שביתי נמצא במצב כזה כל הזמן?"

אבל זה עוד לא היה הכל. נראה היה שהענינים התדרדרו מיום ליום. "עוגת קציפת הלימון שלי, שגבאה בקילומטר", היתה מתמוטתת ונזנחה בתוך המקרר. כלבי היה חושף את פקעותיהם של צבעוני-הפרטים של השכנים בשמחה רבה. תמיד היה קורה משהו! כאשר איבון ואני התמידנו נסיתו להזכיר אותה מראש שחי הימים משחו כמו שואת טבע. בוקר אחד יצאו למרכז קנויות גדול עם שני בנייה, ריצ'י וראסל, ועם שני החברים שלי, מיכאל וגיאי. פתע השגיחה איבון כי אייבדה את ראסל בתוך ההמון! חיפשנו בכל מקום, ואפללו בקשות מהשוטרים שבמרכזי לעורר לנו בחיפושים.

בסופה של דבר הציעה איבון: "השגייח על הילדים האחרים, ואני אגש למכונית כדי לבדוק אם הוא שם".

בעבור דקota מספר קורה כשבנה אותה, וכשבלו שטופ דעתות הסביר לאמו שהוא לא העלה למצואו אותו, ולכן ניגש למכוונית לחוכות שם.

לפתע צרחה איבון: "ายילין, איפה ריצ'י?"

אני יודעת איך שזה קרה, אבל בנה השני נעלם גם הוא! השוטרים לא יכולו להאמין שהוא עתה אייברנו ילד אחר! כאשר אספנו בסופו של דבר גם את ריצ'י, אשר נרד אל תוך חנות של חיות מחמד, עזבנו את מרכזו הקניות במחירות האפשרית, כל עוד כלם נמצאים איתנו! חוותה דומה קורה גם עם ידידה אחת של איבון, בשם דיין. בוקר אחד נסעתי לאוטו

מרכזו קניות עם דיין ועם בתה. נכנסנו למסעדת כדי לחטוף משחו לאכול, אולם היה זה לא היהת עמנוא! בזכרי מה שקרה עם בנה של איבון, שאלתי בשקט: "מה היא נהגת לעשות בדרך כלל כשהיא הולכת לאיבוד? הולכת למכווןות?"
דיין נעצה بي מבט רושף מזועם: "זו הפעם הראשונה שאני מאבדת מישחו מילדי!" אמרה.

ופעם אחרית נסענו, איבון, דיין ואני לנויר, כדי לקבל חビלה שלחו הוריה של איבון מתרכיה באמצעות רב החובל של אניה תורכית. אכלנו ארוחה הנדרת על סיפון האניה, שהוגשה תוך גינוני הנסטה אורה מזרחית, ובשעת ערב מאוחרת שמננו פעמיםנו בחזרה לקונקיטקוט, כשהחביבה עימנו. לדיין לא היה אותו חוש הרפתקנות אשר משך אליו את איבון בידיותה אמריצה, והיא הייתה חרדה פן תבואה הביתה אל משפחתה מאוחר מן הצפוי. המתח במכונית נשא בלתי נסבל עם חלוף הזמן. עד מהרה חצינו את הגבול בין ניו יורק וקונקיטקוט, והמשכנו לנסוע כשבועיים נוספים. היה ערפל קל, וככלנו היינו בטוחות שעוזר מעט מגיע הביתה. לפעת הגיעו לשולט בעד הכביש, עליו היה כתוב באותיות ענק שחרורות: "ברוכים הבאים לנויר Yok!"
איבון ואני פרענו בצחוק מה חזק עד שנאלצנו להחנות את המכונית בעד הכביש, אולם מן המושב האחורי של האוטו לא הגיעו אפילו רמזו קלוש של חירוף! המשכתי לנוהג הלאה עד שהגענו למקום שבו יכולנו לקבל הדרכה.
נכחשתי לתוך מסעדת ושאלתי: "התוכל לומר לי איפה אנחנו נמצאות?"
לא משנהה היכן אנחנו נמצאות", ענה האיש, "היכן אתה רוץ עכשו לחיות?"
עד מהרה היינושוב בדרכנו, והפעם במסלול התנועה הנכון. (דיין לא שבה לדבר איתי מעאו).

יכולתי להמשיך עוד ועוד בסיפורים משנים עברו, אולם סבורתני שיטיפרתי די על מנת לחת מושג עד כמה נדרמת הייתה, כאשר ממש שלושה ימים לא קרה לי שום דבר! לא התרחש שום דבר יוצא דופן, הן לחיוב והן לשיללה. שום דבר — אבל באמת שום דבר!!!
לא קרה. וזה היה השקט המוחשי ביותר שעבר עלי אי פעם!
בבוקר היום הרביעי התעוררתי, כשאני שומעת בבירור את הדרכת האלהים, ולפתע מצאתי עצמי על פרשת דרכים. אחרי חוות הדיסיט שסבלתי זה מקרוב, פחדתי מادر לשוב ולבטוח באדון. עכשו העדפת לדוחות כל מה שקרה לי על הסף, כבא מן השטן, בעוד שקדום לכן ייחשתי כל דבר לה. מה עלי לעשות?
צלצלי אל מארסיה והסבירתי לה את בעיתוי.
יש לי הצעה", ענתה מארסיה, "לא מפבר פגשתי ברועה עדה אחד, נחמד באמת, בשם ד"ר ריד. יתכן והוא י היה מוכן לפגוש אותנו. בדרך כלל הוא עסוק מادر, אולם אני אשׂתדר ליצור אותו קשר ולראות אם אפשר לסדר משהו. אולי זה לא יצא לפועל ביום ראשון זה, אבל נראה מה אפשר יהיה לעשות!"
היא החירה לי צלצל כעבור מספר דקות: "וואו!" אמרה, "התקשרתי אליו, והוא הסביר שהוא מתכוון לנסוע לבמה ימים, ובديוק חזר הבירוח לקחת משהו שכח כאשר צלצל הטלפון. הוא יוכל לראות אותך ביום ראשון הקרוב אחרי האסיפה בקהילה, ככלומר — بعد שלושה ימים מהוים!"
אבל מארסיה, מה אוכל לומר לו?" קוננתי.

"אל תדaggi, איילין. כשהזמנן יגיע – אלהים כבר יראה לך. הוא תמיד עושה זאת!"
הנחתית את השפופרת על כנה, כשמחה גואה לבני בכל שוחחות כי אמוני בישוע לא
הייתה לשואה. נראה היה לי שהוא חור לפעול בתוך חי!
"מה אומר לך ר' ריד ביום ראשון?" שאלתי את האדון, בשובי אל ההתחברות אותו,
שמננה הנהני לפניו הנסיעון המר שהיה לי עם השטן.
"ספריו לו את כל חוותותיך". ענה מיד.

"הו, לא, לא הכל!" עניתי כשאני חשה עצמי עדין נבוכה. אולם עמוקקי לב, ידעתني
שסוף סוף הגיע הזמן להוציא החוצה לאור את הקורות אוטי בשנה וחצי האחרונות.
ליוויתני את מארסיה לקהילה, ובשביל היהת וחויה של ממש. כבר ביקרתי בקהילה
בעבר, כאשר למדתי בבי"ס הקתולי, וגם פעמים אחדות בחברת בעלי. אולם מעולם לא
כמאmina אמריתת בישוע!
קבוצת עיריות ניהלה את האסיפה באותו היום, וזה היה פשוט נפלא. אחת הבנות
הצעירות עמדה בשלב מסוים מול הקהילה, ואמרה: "אני מתכוונת לעורך השוואה בין
צמיחתו ממשיכים ובין צמיחתו של פרח".
ישבתה זוקפה כתורן, ומיד בו במקום הזכיר לי האדון את המלים שאמרה הזקנה ההייא:
"יקח זמן רב עד שתתקבל מי שאת... אולם בשתקבלי זאת, זה יהיה כמו פרח שנפתח.."
נראתה היה שזה אמרור להיות לך חשוב בשביבי.

היא המשיכה בדבריה בהצעגה לראווה עצצת שורשים, כשרגבי אדמה טריים עדין
דובקים בהם. לא היה בכר שום דבר מרהייב עין, והיא אמרה: "כפי שאתה רואה, השרשים
הם מכוערים למראה ואין בהם שום דבר המושך את הלב. איש לא ימהר לקחת הביתה
ולהכניסם לאגרטל של בודליך! אולם לפני שהפרח יוכל לפרוח, חיבבים השרשים להעמיק
חדרו לתוך האדמה. הם צורכים לקבל תזונה וכוח, ורק כך יאפשרו להם לפרח לגודל".
היא הרימה וורד יפהפה ועדרין בידה השניה. "השרשים צריכים להופיע לפני שהפרח
יוכל ללבב. הם אינם יפים למראה, ולגבינו הם מסמלים לקחים עמוקים ועתות מצוקה
קשות. כל אלה מושווים ומטופחים על ידי טיפולו והזנתו של האדון. אולם לא נוכל לפרוח
במושיחים כל עוד אין השרשים האלה נצרכים!"
באותנו הרגע עוזר לי האדון בעדינות להבין שעיבורו עוד זמן רב, רב מאד, קודם שיוכל
הפרח להפתח. קודם כל צורכים "שורשו" להיווצר ולהעמיק חדרו!
אחריו שנסתתרימה האסיפה, ואחרון חברי הקהילה נעלם דרך הдолת, יידנו, ד'ר ריד ואני,
במדרגות כדי לשוחח. התחלתי בהתחלה וסיפרתי לו את הסיפור כלו, הראיתי לו את
הספרים ואת שאר האישורים מן האדון, עם התפתחות סיפוריו. חשתי עצמי נבוכה וטפשית
כל אותה העת, ורק בטחוני בכר שהאדון ארגן פגישה זו עצמה מבודי מלטדים בטרם עת.
כאשר סיימתי לבסוף, חיך ד'ר ריד: "בראונה", אמר, "נבהלה במקצת למראה כל
הספרים וכל הדברים שהבאת. אולם האדון הראה לי מיד להפסיק להסיח את דעתך,
ולחקש לחות השני העובר בכל סיפורך. למobicת בני האדם יש שקים מלאי נסים. מה את
עשה בשתי הكنيות שלך מלא?" הנקית אותה בחמיימות.

הוא התבפל ודומם במשך רגעים אחדים, ואז אמר: "אני יודע מן האדון שהאלוהים הוא
הוא המדריך אותך, ושלישוע יש קריאה לחיך. אני מרגיש, איילין, שהוא עתיד לשולח
אותך לדבר הרוחני למשך זמן מה, משומש שיש לו שם דברים רבים שברצונו ללמד אותך.

סבירני שאת חיבת קדם כל ללימוד להבדיל בין דברי השטן ובין דברי אלוהים. הוא הראה לך שהשטן אכן קיים, אולם עלייך ללמידה שישוע הננו תמיד המנצח, כאשר פונה אליו ומסתכלת בו! והוא כלל טוב שיש ללבת לפיו, בלמידה הבדיקה בין השטן ובין האדון, כמובן, אם משווה קורה שאין יכולת למצוות לו בסיס מקראי – השליכי אותו מפה ולהלאה כמשווה שאין מקורו באלהים. אני מרגיש גם שה' רוצחה שתיטבלו, אולם בשום תנאי שהוא אסור לך להצטרף לממסד נסיתתי כלשהו. איןני מבין את החלק האחרון הזה, איילין, אולם נראה לי שזה מה שהאדון אומר".

היה עלי להזעוז מכך שרואה עדת הצעיר לי שלא להצטרף להקהילה. אולם דוקא המחשה על הטבילה היא שעצרה את נשימתי:

"להיטבל?" נשתקתי, "או, לא! האם אתה באמת סבור שעלי להיטבל?"
ד"ר ריד הסביר לי שהטבילה אינה הופכת מישחו לחבר בכוח דתית מסוימת, אלא שזו פועל של ציוט לדבר אלהים, והוא מסמל את האדם החדש שהפכנו להיות, אחרי שב我们都 נתקבָּל את טלית החטאינו, עם קובלת ישוע והכרתנו בו.
מתגובתי הסוערת נוכחות לדעת שהייתו יותר מדי יהודיה משחузתי להודות. אבל אף אחד לא צrik להיות טבח, נבן?" שאלתי, כשאני מוקוה לטבילה בסתר.

"נו", חיר, "ברור כל ייש עדיםἌρδιμ".
ד"ר ריד המשיך בספר לי את סיפורו היו באמונה ולהילכו עם האדון. הוא סיפר לי שתיכנן קריירה מקצועית, כאשר הכיר לפתח בקריאת האלים לחיו לרועה עדת.
כ"כונתך לומר שאלהים יכול לקרוא לאדם מסוימים להיות לרועה עדת?" שאלתי בחוסר אמון.
ובכן, ינסם אנשים רבים המכילים עצמם להיות לרועי עדת, בשם אחרים מכילים אם יהיו רופאים או עורכי דין. אולם רועה עדת אמיתי חייב להכיר את ה', ולא רק ללמידה אודורתיו". הסביר לי. (מיד הבינו שהרברנד סמית האומלל מן הסתם לא הכר את האדון כל וכללו!).

ואו סיפר לי ד"ר ריד שהשירות, שאליו קראהו האדון באותו הזמן, היה להיות "רועה נודד". נהגת ללבת לקהילות שליחין שלחני ה', בתקופות הביניים שבזמן המתינו הקהילות לבחירת רועה עדת קבוצה. בדרך כלל שלח אותה האדון לקהילות הזקוקות לחיו ולאהבתו; ואו, ברגע שהקהילה מתחילה להכיר אותו, היה שלוח אותה למקום אחר. זה נראה לי בעורדה קשה מאד.

דברנו כמעט כל אותו אחר הצהרים, ואני התרגשתי מאר מהכרתו האישית את ישוע ומחוש ההומו החרם והלבבי שלו. אולם השמהה הגדולה ביותר מכל היתה, על שהוא הבין את כל הדברים שקרו לנו!

לפני שנפרדנו, אמר: "התקשי עלי, איילין, אם נכון, אשתי או אני, להיות לך לעזר. ותמיד נשמח אם תבקרי אותנו בקהילה בכל עת שתרצה!"
בנסיבותיו חזרה אל מארסיה (הבטחתיה לשפט אותה בכל הקורה אותה עברתי דרך מין תגבורת משבר. עד לאותו הזמן לא איש איש באמת שה' היה עמי, פרט לאותה אשנה זקנה כמה שבועות קודם לכן. לפעת עמדתי מול האחירות שקבלת העוברה שלה' יש קריאה לחיי, שאני עכשו שיכת לישוע, וששוב אני יכול להתעלם מכל הקורה לי!).

כאשר הגעת אל מארסיה, צלצלתி מייד לד"ר ריד והרגשת נחמה רבה בהכרתו את דרכי ה'. תיארתי באזניו את החזרה שהרגשתי: "אמרת לי, שאם אי פעם אודק לעורה,atakshor pesot aleik". הזפרתי לו. "האם אוכל להתחילה עבשו?" הקננתי. ד"ר ריד צחק. "ובכן, עלי להודות שלא ציפיתי לשם מע ממך כל כך מוקדם! אבל אני יודע שהאדון ימשיך להדריך אותנו, אילין. איזרי אומץ!" וכך, נראה לי, החלה הרפתקה חדשה.

4

שירים של אהבה

מאורעות רבים התרחשו באותם ימים שבהם הייתה לי בדבר הרוחני. אחד הדברים הראשונים שהייתי צריכה ללמידה היה להזכיר להכיר את ישוע, ולתעת מי היה אני ביחס אליו. הספר הראשון שאליו הדريיני האדון נקרא: "תיפעל נוכחות של האלוהים" מאת האח לורןץ, אח מון השורה שעבד במטבח, בין הכרמליתים היחפים בפריס של המאה השבע עשרה. המוציאה לאור של הספר תיאר את האח לורןץ כדלקמן:

"עדנו של הספר הזה בעונתו ובפשטותו המשיידית. האח לורן לא היה מלומד שבע רען עצמו; יוכחים תיאולוגיים ותורתניים שעמדו אותו, אם השגיח בהם בכלל. תשקתו האחת והיחידה הייתה להתחבר עם האלוהים. אנחנו מראים אותו עומד את האל יותר במטבח מאשר בקדדרלה, הוא יכול היה לומר: 'לובי אין הבדל בין זמן העבודה ובין עת התפילה'; ברعش שקשוק הכלים במטבח, פשכמה וכמה אנשים צעוקים בעת ובכונה אחת ומבקשים דבריהם שונים, מקבל אני את האלוהים בשלווה גודלה ממש כאיל' כרעתני על ברכי בשעת התקiroשת המבורכת".

וכך, ממש עם תחילת הליכתי באמונה, ב"דבר" שלתוכו הובילני ה', הוא העיב לפניו עקרון אמונה יסודי ביותר: אפשר בהחלט להמשיך ולעמוד בnocחותם כל הזמן, ועלי לחיות כך ככל אשר עשה יעמוד במרכזה רצונו. האדון העניק לי כמייה כזאת להכרת נוכחותו, עד שזו הפכה להיות חלק בלתי נפרד מכל נשימה נשמתה! האח לורן הסביר:

"שוזדי תרמית גדולה, לחשוב שעיתות התפילה חייבות להיות שונות מכל שאר הרים; אנחנו חייבים מידה של קפדנות לחיישך לאלהים במעשהינו בזמננו הפעילות, כמו בחפילהינו בעיתות ההשתוויה!

שתפקידו לא היה כי אם תחשות נוכחות האל, שנפשו דינה באותו הזמן בלתי רגישה לשום דבר זולתי לאהבה האלוהית, ושוגט עם חלוף הזמן שהוקצב לתפילה הוא לא השגיח בשום הבדל שהוא, משומם שהמשיך לעמוד בnocחות אליהו, כשהוא מהל ומשבח אותו בכל מאהדו, וכך עברו חייו בשמחה מתמדת; עם זאת קיווה שהיה ניתן לו גם מעט סבל, כשיתחזק.

שנעצר, אחת ולתמיד, לשים את כל מטבחו בה, להתמסר לו בשלמות, בבטחון ובאמונה שהוא לעולם לא יולייננו שלו...

שכל עיקרה של הדת הנו האמונה, התקווה והאהבה, וועל' ידי תיפעלן אנחנו מתאחדים עם רענן האלוהים; שכל השאר – שווון נפש הוא, ושיש להשתמש בו באמצעותו על מנת להגיע למטרה, ולהיכלע בתוכו באמונה ובאהבה.

שכל הדברים אפשריים למאמין; שהם קלים יותר למקווה, וכקלים עד יותר למי שאוהב. وكلים מכל הם למי ששומר לנוהג לפי כל שלוש המידות האלה גם יחד. שהמטרה החיה ב证实 לעמך מול עינינו היא להיות, בחיים אלה, המשתחווים הרושלים ביותר לאלהים שיש לאל ידינו, כפי שאנו מוקויים להיות בכל הנצחה. שכאש אנחנו מתחilibים לחיות חיים רוחניים, علينا לבחון ולבדוק עד היסוד מה אנחנו. ואנו נגלה שאנחנו ראויים לכל בת, ושאיינו זכאים כלל לתואר משיחים... בקיצור, אנחנו אנשים שהאדון יצרך להשפילם במכאות ובistorים קשים, מבפנים כמו גם מבחוץ. לאחר מכן אל לנו להתפללא שערות, פיתויים, התקומימות וסתירות בaims עליינו מיד' בני אדם. אדרבא, علينا להכנע לאלה, ולשאת אותם כל עז חפץ' בכם, בדברים שתועלתם לנגבינו מרובה ביותר. **שכל שהנפש כמהה ומשתוקקת יותר לשלוות, כן תליה היא יותר בחסן ה".**

דבריו של האח לורין פרטו על מיתר-מונאים עמוק בחובci, למרות שבשלב המוקדם זהה בהליך עם האלים עדין לא הייתה לי כמעט הכרה כלשהי בחטא. אולם גיליתי שקיימת אפשרות להיות מודעת באופן מתמיד לנוכחות האל בתוך לבי. לא היה לי כל מושג, שהוא יהיה משחו שהאדון י策ר לפועל בתוך חי עיי' משמעת ומוסר, עד שלבסוף יוכל להיות כל שרת מרוקן לשימושו. תחת זאת, ניסיתי להצמיד לעצמי את התוכנות שלדעתית מתאימות לקדושה. הפסיקתי לzechok, כמובן, וניסיתי להיות אדויה וקדושה פבל שיעלה הדבר ביידי. אהבת ה' נעה במארסיה בערך באותו הזמן שהוא נעה בפי, וגם היא התאמעה נואשת לשנות את עצמה ולהתאים לדמותו של מי שייך לאלהים.

כמוון שהליץ היה כבד ממושא, ועם חום שלושה שבועות נראה היה, שקלפת הקדושה משתפשת ונעשית דקה מעט. יום אחד בירקתי עם הילדים אצל מארסיה, ובעוד הם משחקים, ישבנו היא ואני ליד שולחן המטבח וקלפנו אפונה. פבדך אגב התחלנו לשוחח על העניין אשר עם חברתה.

"האדון הכיר אותנו לפני שנתנו לו את חיינו, נכון?" שאלת מארסיה.
"נכון," עניתי.

והוא אהב אותנו בבל זאת, נכון?"

"נכון."

"או אולי, באמת אולי, לא יהיה בכר פטול אם נהג כפי שנהנו עד כה, ונניח לאדון את הדאגה לשינויינו!"

"זה מארסיה, את באמת חושבת כך?"
שתינו ניסינו צחוק עוצר, ומשלא התמוטטה התקירה מעל לראשינו, ידעונו שנוכל להפסיק להיות "נירוזות" ולהיות שוב מי שאנו באמת, כשאנו מנוטות רק להיות ממושמעות יומיום להדרכתו של האדון בחיינו.

זמן מה לאחר מכן נדרדי לחדר האורחים של מארסיה, והאדון הדריך אותה אל קטע מספר אחד שמצאתי במדף הספרים שלה:

"חבה ונתרן לעצמנו את היחס בין אלוהים והאדם בעזירת הרימוי של אור השמש הפוגע בחולון. מעבו של החלון יש קשר כלשהו עם כמות האור העוברת דרכו. אולם יהא נקיונו של החלון כאשר יהא, הוא נשאר בסופו של דבר חלון זכוכית. הוא שומר על טבעו הייחודי האופייני. כזה הוא גם היחס בין אלוהים והאדם. עליינו להיות פתוחים על מנת לקבל את אוריו, אולם בסופו של דבר אנחנו נשארים עדין יוצרים בלתי מושלמים".

זה היה אישרו של האדון. והיתה זו הקלה כזאת לדעת, שיכלנו להשאיר בידיו את מלאכת שינינו!

בחודשי הקיץ היה לאדון הרכה מה ללמידה אחרת. הלקח החשוב ביותר היה ללמידה להבחין בין קולו של השטן ובין קול ה'. לעיתים קרובות לא היה בכר כל קושי, שכן השטן נהג להפצע את שכלי במחשבות, בפסוקות, בשאלות ולבבלול, בעוד שהאדון נהג לדבר, בדרכו הדקטה, הברורה והעדינה בתוך לביו. האדון נזהר תמיד לאשר את רצונו לגבי, ומוקדם למדתי שאם היה בי ספק כלשהו בשאלת אם אכן היה זה קול ה' או לא – אל לישות דבר עד אשר קיבל אישור מה' על כך. (כמובן, שברגע שנתקבל האישור, ידעת גם שהוא מצפה ממנו להיות ממושמעת, לצית', ולעשות מיד כל מה שצוווה עלי!) תכופות יכולתי גם לשפטות ואת לפי ה"פרי". השטן הוא מלך הבלבול והמבוכה, והוא משתמש בכל דרך אפשרית כדי לעמעם את אמוןנתנו ואת חוננו של ישוע. ככל האיתוי בטוחה, נגנתו לשאול את עצמי את השאלה: "אם אצית להדרכה זו, האם היא טוביל אותה – או משיחו אחר – קרוב יותר אל ישוע?" בשחשיפות נעשה לפי אמרת מידה זו, קל היה לי יותר לקבוע מיהו המדבר אליו. ובסופו של דבר – אחרי זמן מה – התחלתי להזכיר ולזהות את קולו של האדון במרבית הזמן.

ב��ורה על פי יוחנן, פרק י', מדבר ישוע על יחסו של הרואה אל צאו:

"... והצען את קולו תשמענה, והוא לעצמו בשם יקרא, וירצאים.

ואחרי הרציאו את צאו – עבר לפניהן. והצען חולבות אחורי, כי ירע את קולו.

ואחרי זר לא תלכנה, כי אם תברנה מפני, כי את קול הזרים לא ידע.

יוחנן י': 5-5.

ושוע ממשיך ואומר:

"אני הרואה הטוב, וידעתי את אשר לי, ונודעתי לאשר ליל".

"צאי תשמענה את קולי, ואני ידעתין, ואחרי תלכנה.

ואני אתן להם חי עולם, ולא תאבנה לנעה, ואיש לא יחתוף אתהן מידי".

יוחנן י': 28-27.

כמו כן לימד אותו האדון את העובדה המודדינמה שהנבואה המקראית מתגשמת בימינו אלה, ושישוע עתיד לחזור עוד בדור הזה כדי למלך על הארץ למשך אלף שנים! הדבר הדוחים אותו לחולוטין, משומם שקשה היה לי לחתוף ולעכל את העובדה שאנוינו זכינו לחיות בתקופה בל-ראמן כזאת בהיסטוריה של העולם!

פעמים רבות תהיתי מדוע לא היו גם משליכים אחרים מלאי שמחה שופעת כמווני, ולוחמים כל כך בתשוקה לספר לאחרים על גובהה ועומקה של אהבת האלוהים. אולם אז הזכיר לי האדון משחו שהסביר לי ד"ר ריד בזמןנו, שאנשים רבים המכנים עצם משליכים

אין מכך למשה את אהבת ישוע כלל ועיקר! הללו מאמנים בקייפת דת ריקה מתוכן, שיש בה רק תוראות אנושיות, במקום לעמוד בעימות פנים אל פנים מול מציאות אהבתו של ישוע אליהם. אז הבינוי שלעובדת בואי מוקע יהדי היה יתרון, משום שהיית צריכה "לשכוח" פחות אודות האמונה המשיחית. (הדבר היחיד שהיית צריכה לשכוח" היה שלכל הדברים הנוראים שנעשו ליהודים בכל הדורות בשם ישוע – כמובן לא היה כל קשר אליו). אין ספק שקשה מאד לגדול כל חיק באמונה שאתה משיחי, ולבסוף לקבל את העובדה שלאמיתו של דבר אין כזה כלל וכלל! אולם אהבתו של ישוע הינה כה נפלאה, שסופה שהיא מכרצה את הcpf ומתגברת על תחושת הגואה הנגעת, אותה מרגישים יהודים כה רבים.

באותה העת, כל מה שידעת עלי אודות ישוע היה מה שחוויות בעצמי. הכרתי את אהבתו יותר משנה לפני שידעת שמדובר בו בכלל, ומما שגילה לי ישוע את אהבתו, הרגשתי באופן מתמיד את חמיות האהבה הזאת המציפה והעטפת את לב. וזה הייתה חוויה אמיתית ביותר. כפי בספרתי כבר קודם, כשהיית עזובה – הרגשתי שלי בבד עלי, וכשפחדתי – לבי היה מרגיש לחוץ: אולם במרקビות הזמן היה הוא עטוף במקסה החמיות השמיימי. הייתה גילה להקשיב לרחש הדרכתו בתוך לבי. הוא הרבה לדבר אליו, והמשיך לגנות לי יותר ויותר על עצמו מדי ימים בימיו. הוא אכן הפך להיות חבר, ידיד ובן לוויה, ואני נהנית מהזמן שהייתי בחברתו יותר מכל רגע אחר ביממה.

שני דברים הפתיעו אותי מאד באשר הפרתו לראוננה. הדבר הראשון היה חוש ההומוור הנפלא שלו, והשני היה כשהחלה להבין את סבלו ויסוריו, הן כאשר חי עלי אדמות, והן את עצובנו בשמיםיים – על כל אדם הפונה עורף לאהבתו. וגם על כל הדברים המהיריים שעמללים בני אדם לעמיהם – בשמו.

פעמים רבות נהג האדון להדריך את צעריו, להזכיר לי כאשר הלכתי בעקבותיו. ותמיד תמיד היה איזשהו אות קטן ומוחיד לאהבתו אליו, או לך, או אישור מסווג זה או אחר. לבבי, היה כל זה שווה להליכה ממשית! זה היה כל מה שידעת! משומך הפטחי להיות מادر הסנסית וחסרת בטחן כאשר השגחתני כי מארסיה, יידידים אחרים, לא טופלו ע"י האדון באותה דרך שבה טיפול הוא כי. יתכן והיה זה פשטוט חוסר אמונה מצדדי באשר לטיפולו של האדון בחיי, אולם נפחדתי באשר הבחןתי שאיש לא הבין למעשה מה שקרהathi.

יום אחד הבאתי את הבעיה שלי לפני ד"ר ריד. הילדים ואני ביקרנו בקיהילה באופן קבוע, והוא הפך להיות ידינו באופן מיוחד במינו. בחירות העיר, כי ידוע לו שחוויות היה מעת יוצאת דופן.

"הניח לי להסביר לך זאת בצורה כזאת, אילין. אני מאמין שהיתה לך חוותה מיסטיות של אהבת האדון. זה מושג מבולבל מאד בימינו, ורבים עשו בו שימוש לרעה, אולם אני מתייחס אליו מבון המישון והמסורת של המלה. אולי אצליך להסביר לך זאת בצורה הטובה ביותרך. נאמר שיש מישוח בקיהילה שהאדון חפץ למסור לך מסר מיוחד. תורן כדי תפילה, עשוי האדון לחתת ידי דרשה, כדי שאטוף אותה בבורק יום ראשון; וכשאبشر את הבשורה הזאת – הוא יגע באותו אדם, באהבתו, בדרך זו או אחרת. אולם עם יחס מהסוג שיש לך עם האדון, הוא פשוט ינחה אותו ישירות אל אותו אדם עם המסר המודיעיך שברצונו להביא לך!"

הנתנו היהת לי לנחמה, אולם בכל שנקפו הימים, וישוע המשיך לחלק את חייו ואת אהבתו, הפכה מצוקתי חריפה יותר ויותר. היה לי כל כר הרבה לקבל אפילו מאו אותו ערב ראשון שבו הכרתו לראשונה, שפנות לא ידעת איך לטפל בזוה. רציתי לקבל את הבטחותיו לי, אולם לא יכולתי. זו היהת בעיה חמורה!ليلת אחד לא יכולתי לשאת זאת עוד, פרעתה ברך, וכשדרמעותי זולגות באין מפריע, שפכתי לפניו את לבי, באותו לילה ספרתי לישוע שרציתי לקבל כל מה שהוא הראה לי; לא יכולתי להתחנני לעוזרתנו, עד אשר שקעתינו לבסוף בשינה חסרת מנוחה.

בבוקר יום המחרת, הדריך אותה האדון לננות תקליט מסוים בוחנות הסוכחה לביתה. מיהרתי הביתה בעפיה דרכוכה עם קניתי החדש. וכשהאונית לשירותם, במעט ולא יכולתי לשאת את תחושת האהבה שלו, אשר העיפה את לבי. זה נשמע כאילו ישוע עצמו שור את השירים האלה במיוחד בשביבו, וזה היהת תשובה כה ישרה לעזקתי אליו בלילה הקודם!

השיר הראשון בתקליט היה זה:

"חלמתי אמש כי שמעתי את קול
ונדרקרים שאמרף לא הותרו לי ביריה.
ואמרף לי שיש לנו הפטן,
שזה נזמן, ושאסור לשפטן.
אבל איןך יודע איך,
אראה לך איך זה הולך."

נדמהתי. השיר פתח במלים: "חלמתי אמש" — והרי זה היה בדיק בלילה אמש כאשר עוקתי אליו במצוקתי! והשיר נמשך:

"בצפ/or על פסגת הר ברתק,
בسفינה על הים הרוגש
כח תאבד בזרועות שמצואך —
אל תירא, אהבה פקננה את הפל —
אל תירא!
חלמתי אמש כי קראת — בשמי
בעל היות בסודותיך, קראת בשמי
ואמרף: הפתחה אבד.
ובכמה שפמלהף לחפש
אך איןך יודע כיצד,
פָן לִי לְקַרְאוֹת לְךָ אֵיךְ!
אם יש זמן ומקום להתחילה אהבה
זה ח'יב להיות עכשווין.

שחוֹר אָתָה ! גַּעֲרָה דָּרוֹר !
גַּעֲרָה לְהָדָר !
בָּצְפּוֹר...”

אוסיפ להלן את מילותיהם של שני שירים נוספים, במקרה שקורא שורות אלה יתמה דעתך גם הוא יוכל לזכות ביחס של אהבה ורעות עם ישוע. השיר הבא ענה על שאלה זו, ממש בשם שענה לי עלייה באותו היום :

“אִנֵּק צָרִיךְ לְשֹׁאֵל אָתָה אֶמְאָה לִידְיךְ.
הַגְּנִי, הַגְּנִי !
יִדְיךְ אָנָי, עַלְיךְ לְזֹכַר אָתָה
אָנָי הַאִישׁ הַרֹּאֶה מִפְּנֵי לְמַחְפּוֹשָׁתוֹ שֶׁל הַעוֹלָם,
גַּטְלָתִי אֶת אַצְטָלָתוֹ, וְגַנְרָמִתִּי לוֹ לְהַפְּתַר מִפְּנֵי.
זֹכַר אָתָה ?
בָּלְכָתִי עַלְיִ אַדְמֹות מִצְאָתִי אָתָה, אָתָה, אָתָה.
אִנֵּק צָרִיךְ לְחַפֵּשׁ אַחֲרַ מְלִים
בָּנִי לּוּמָר לֵי עַל מַה שָׁאָתָה חֹשֶׁב.
אִם אָפָה זַקְוָן לְסֶבֶה בָּנִי לְהַתְּחִיל מַתְּרָשׁ —
הַגְּנִי, הַגְּנִי.
תִּמְצָא אֶת הַתְּשִׁוְבָה בְּהַגִּיעַ לְסֹוף הַמְּפֻעָה.
שֶׁם אַמְתִּינָה, יָדִיד.
עַלְיךְ לְזֹכַר אָתָה.
אָנָי הָוָא שְׁהַפְּרַטִיךְ אָז,
אָנָי הָא תְּקַרְרֵי בְּפִיךְ יָדִיד.
הַיְהָ חַפְשִׁי, זְכָרָה אָתָה,
בָּלְכָתִי עַלְיִ אַדְמֹות, כְּשִׁמְצָאתִי אָתָה, אָתָה, אָתָה.”

השיר הבא, שלפנינו, היה החביב עלי מכולם. במידה מסוימת הזכירה לי השורה הראשונה עד כמה בחוד היה ישוע כאשר שירת את בני האדם בעולם הזה. היו לו כמונן חבריהם, וכאליה שנחו אחריו, אלום איש לא הבין אותו באמות. נשים השתאו והתפללו עליו. הם אהבו אותו וצחקו אליו; אלום עצם אלוהותו, אחדרתו עם האב, היא שהבדילה אותו מעל ההמוניים שצבעו עליו. ומחמת עומק האהבה שבו, סבל עמוקות. השתוקתי לנחם אותו.

“סִירְתִּי בְּלֶבֶב יָמִים, נָאַבְקַת בְּאָקִינּוֹסִים מַלְאִי דְּמֻעָות,
סֹוף סֹוף בָּקָ נְמָלִי, עַפְתָּה, מְשִׁמְצָאתִיךְ.
כִּי בְּקִילּוֹת אַתָּן חַיִּים לְמַעַן גְּבָרָתִי.
תַּיִּי מְתִבְזָבִזִים, קָרִים נְגָנָחִים,

ראשה מושפל לאט, בכייה תשמע בלאט.

על נקלה אַתָּה חִי לְמַעַן גְּבֻרִתִי,

אַתָּנוּ חָסֵם וּבְשָׁלוֹמוֹת לְגַבְרִתִי.

מַלְיִים שָׁאֲמָרָת פְּשָׁחִינוּ לְבָד,

הַמְּעֻשִׂים רַם קָוְלָם מִמְלִים...

אָוּמֶר לְךָ : אַהֲבָתִיךְ בְּלִכְךָ — —

חַבְשֵׁי אֶת פְּגִיעָוָתִי,

מְפַרְשֵׁהָרִימִי בְּטָרֵם שָׁמֵשׁ, חַוְשֵׁי בְּחָם שָׁאַךְ הַתְּלִל,

קָחֵי חָלָק בְּכָל חָלוֹם — בַּי שִׁקְוָה לְפָלֵל".

היי עוד שירים נוספים בתקליט, שגם הם רבי משמעותם לגביי. אחדים הכינו אותו לסלול, ולעובדה שהתחששות הבטחות עלולה להתמהמה ולהתרחש בעtid הרחוק. מלותיו של אחד השירים אפילו הכינו אותה לנסעה לארכן חדש, למרות שבאותה השעה לא יכולתי כלל להעלות בדמיוני במה מדובר! ואולם חשוב מכל, השירים עזרו לי להכירו באורך עמוק יותר, הן באישיות והן כדי. יתרון ולשירים האלה תהיה משמעות מעטה בלבד למרבית האנשים הקונים תקליט זה, ואולם האדרון חנן את השירים האלה באהבותו, וזה מה שעורר אותם לתחייה בתוך לבי. שירים אלה היו חולק בלתי נפרד מאותם ימים הראשונים, כשהלמדתי להלך לצדיו.

ואולם חשובים מכל היו הלקחים שהשירים הם לימדו אותי אודוט האהבה — לא האהבה האנושית על כל מגבלותיה, כי אם האהבה האלוהית, הבלתי מוגבלת והיפה. הרגשתי שעל האלוהים ליצור אותנו ולהכינו להיות כלי קיבול לאהבה הזאת, וכמה שכמהתאי לך!

זכרתי את הנבואה שניתנה לי על אודות ספר, כשהאהונתי לשיר הבא, ומתוכה חשתי שהספר הזה ישאר ללא מילים עד אשר אלמד אודות האהבה שעליה דיבר:

"הָאֵין הַאַהֲבָה מוֹנֶרֶת ?

מַלְהָ, שְׁגָמְרָה

לֹא מַחְשָׁבָה וּנוֹהִירָה —

אָנָּךְ פְּבִיא ? לְאֹוֹשָׁה.

כָּל שְׁאִיפָה וּנְשִׁיפָה

יָאָרְגּוּ בְּאַהֲבָה

לְאָחָדָנוּ בָּה.

הָאֵין הַאַהֲבָה מוֹנֶרֶת —

הַפִּיכָת דָּר לְמַקְרָא

בְּסִפְרָ, שָׁאֵין בּוּ שְׁוֹרָה —

אָם לֹא נְגַתֵּב בְּאַהֲבָה.

וַיְשַׁלֵּךְ לְאָכְדוֹן —

לאבד אָךְ יֹם

בְּחֻלֹת פַּזְמֵן הַטוֹבָעֲנִים...

מֶה חִפְצֵי לְכִפּוֹת!

לוֹ קִיְתִי בָּלְבָךְ

מְאַחַת בְּאַחֲתָךְ!

(תרגום חופשי).

אפשרו עבשו יכולת אני לזכור בבחירה יתרה אתليلות הקץ המרובים, אחרי שהילדים הושכבו במיטותיהם, ואני הייתה מאזינה לשירים שהוא נתן לי. באותו לילות — לא יצא מן הכלל — יכולתי לחוש בnochות אהבתו בצורה כה עזה וודינה, שלי פשיט עמד להתרפוץ. זה היה כל נפלא, שחויבתי כי ימי האהבה היללו ימשכו לנצח. יום אחד, באופן אישי מכדי שאוכל להתייחס אליו, הראה לי ישוע דף מתוך שיר אהבה נוסף, "שיר השירים" שבתנ"ך. לאחר מכן קראתי את השיר כולו, שדיבר ככלו אליו יישירות על ישוע, "דודיו"; והאהבה שעלה מדבר בשיר זה הקבילה לאוותה אהבה שהרעיף עלי מדי יום בומו.

דברים כה רבים התרחשו באותו חדש ממושרים! נראה היה כאילו ישוע אחוז אותו בזרועותיו והשפיע עלי את ברכות אהבותו. לבני, כל זה היה "רגיל", מאחר וזה היה חוויתי הייחידה מאז הכרתו לראשונה! בתחילת התקשייה להאמין לדברים כאלה יוכל בכלל לקרות לי בימינו אלה. אולם או הפנה אותה אדוננו אל ספר נפלא אחד, "שנים מן הגיל" מאת מרגורי הולמס. כאשר קראתי את ספורם האמוני של מרום ווסף נוכחות לדעת שנייהם — וכמוهما כל משה' בחר להשתמש בו — היו אנשים פשוטים ורגילים מן השורה, אשר נבחרו ע"י המתרותיו! הדבר עוזר לי לפחות בין כל מה שחוויות, ובין "דורנו המודרני" הזה.

כל שחוויות היו בלב רגילוט — קרו לי דברים מסוימים, גם אותם סיוגתי כ"חריגים". חוותה "בלתי רגילה" אחת חוותית אחרי שראיתי את סדרת הטלוויזיה האמריקנית "משה, נתן התורה".

זו הייתה הצגה נוגעת ללב של הנס העתיק, שהופקה בצורה כה ריאלית, עד שגרמה לנו להיראות טרי ורלבנטי גם בימינו אלה. אחרי שהתקנית האחורונה בסדרה שודרה כביתי את מכשיר הטלוויזיה ופענתי בלאט למטבח, כשהאני מושפעת עמוקות מהה שראיתי. לפתח נעשתי מודעת לנוכחותו הכבירה של האלים, אבינו שבשמים. נוכחות זו הייתה כה חזקה וכלה מוחשית, ואהבתו כה אדירה, שלבי האנושי המשcn כמעט ולא עצר כוח לשאתה. בו במקומות צנחותי על הרעפה, כשהאני מתיפחח ומתחננת לה' שיפטיק, משומשידעתה שלא אוכל להשר בחים ולשרוד בנוכחותה של אהבה כה כבירה ועז.

הרב עין נפסק הדבר, והתחווה מהמתה של נוכחות האלים עברה. אולם חוותה הקצרנרה הזאת הייתה השפעה עמוקה על שארית חיי. עד לאוותנו הריגע נהגתי להתלונן על האהבה שהוא גילה לפני. לעיתים קרובות אמרתי: "אדון, תודה לך על אהבתך! אולם אני איני רואיה לה! אני כה פחותת ערך!" אולם בעימות הקצרנרה הזה עם אלהים חיים, פשט למדרתי לדעת שהוא מטפת רק טיפות זעריות מה אהבתו אל תוך ליבותינו הקטנטנים, פשט

משמעות שאין בכוחו של אדם פלשו לשרוד, ועם זאת לשאת את מלאא עצמת האהבה שהאלוהים הינו. אהבה בעוצמה שכזאת הנה משחה בלתי נחטף! באוטו רגע נורא הור למדתי גם לרעת שלעולם לא אהיה ראהה לאהבתו — אולם שאי ראיותנו אינה עזרה בערו, ואני מהונעת אותו, מלאהוב אותו!

ידעתי שההתגלות של גודלה אהבתו של האלוהים, שבה התנשיטי זה עתה, הייתה קשורה אייכשה לו למשה וליציאת בני ישראל ממצרים. אולם לא היה לי מושג שה' בחר באותו ערב מיוחד על מנת להעמידני פנוי אל פנים מול קדשותו.

שבועות אחדים לאחר מכן ייתר על אהבת האלוהים באמצעות בני. ביום קיץ הנדר אחד נסעו ג'ואי, מיכאל ואני דרך האיזורי הכהרים, פשלפוח זרחו קרני המשמש כצורה נפלאה דרך העננים. פעמים רבות חשתי בכך אותן לאהבתו של ישוע אליו, אולם תמיד היהתי נבוכה מласטר על כך לאיש. זה נשמע כמעט כחילול הקודש, שה' יראה את אהבתו לאדם אחר בעורה כה בבריה!

לפתע הפתר ג'ואי כלאחר יד: "היה, תסתכלו על הקורניהם הבוקעות דרך העננים! זהו דרכו של האלוהים לומר: 'אני אוהב אותך, אמא!'

בשיג'ואי אמר זאת, הדגיש זאת ה' בלב. ולפתע הבינו שאנחנו הנו אלה המגבילים את האלוהים. הוא בפירוש יכול להראות ולגלות את אהבתו בכל דרך שימצא לנוחן. עליינו רק זהות זאת כבא מנו!

הערתו של ג'ואי הייתה לי לברכה גם ביום אחר. אוי אהבת להיות שרויה במיחיצתם של ילדים שיש להם פתחות לפני האלוהים. הרי הם בדיק כפי שהמבוגרים נעורו להיות — פשוט פתוחים לקראות, ובוחנים לאם כל העמדת פנים, יומרות ורמייה! מואז ומעולם היו ילדים מקור הנאה בשביבי, וכשאני רואה אותם ביחס לאדון, יכול אני חכופת ללמידה יותר מהtabונות בהם, מшибכלו הגודלים שבתיאולוגים למדרני! (אפילו אם נעצה את האדון מן התמונה, חישבו על האמון העצום שנדרש כדי לקפוץ מגובה אל ורוועתו של אביו, כשהוא אפילו איןנו מעלה על דעתו, שאבי לא עמדו במקום הנכון כדי לתפוס אותו! המסקנות הנובעות ממחיחסים שבין המבוגר ובין האב בשינוי הינן קורעות לב לעיתים קרובות. אצל מרביתם הרעיון של קפיצה האמונה אל תוך ורוועתו של האב לא עולה אפילו על הדעת! וזה טפשי, ממש שabortus טבעיים עלולים לאכוב אותנו, בעוד שאהבתו של האב בשינויים וdragתו לא יאכזבונו לעולם!)

"בשבעה היה נגשו התלמידים את ישוע ויאמרו: 'מי איפוא הגודל במלכות השמים?' ויקרא ישוע אליו ילד קטן, ויעמידו בתוכם, ויאמר: 'אמן, אומר אני לכם: אם לא תשובו להיות ילדים — לא תבואו אל מלכות השמים! لكن, כל המשפיל את עצמו כיל חזה — הוא גדול במלכות השמים. והמקבל ילד אחד כזה בשם — אותו הוא מקבל'."

מתי י"ח: 5-1

מואז לידתו של ג'ואי ראייתי באימהות תפkick החשוב, מרגש ומספק. ילדים הקטינו אותו, עם רענוןם לפני החיים, נכונותם לסלוח, ושמחה בתוכם. אני מעירכה ביתר את שנות גידולם של ג'ואי ומיכאל. נסיתי לגלוות לפניים הבנה בני אדם והשתדרתי להחיות לגבייהם את התחרושה שהחיה היו בגדר הרפהקה. במרבית הזמן הנהני מכך יותר מהם עצםם, וכשהילדים התרצעו מסביבי, הייתה לי לפחות אמלה טוביה "לעשות חיים".

קניות במרכול הנם דוגמה ציורית מושלמת לתאר את כוונתי. אני שונאת קניות במרכול. לגבי זה שיעומם נוראי, ולכן נהגת לשקק עם הילדים במרכול על מנת לשמר אוthem עסוקים ולשמור על עצמי מפני היסטוריה. המשחק האהוב עלי היה בא בחשבון ורק בימים החול, בקרים שבהם הייתה חנוךת הקוניטים דיללה. והחנות הייתה ריקה כמעט לחלוטין. בזמן ההוא, כל מי שהיה לו מזל להיות פועל – הוא שבעת הקניות. ברגע שמצאנו מעבר פניו, נהגתי לזרץ עם העגלת עד אמצע המעבר לשאני "משמעות קולות של מכונית מירוץ", ואז הייתה מניה לעגלת המשיך בדרך בכוחות עצמה – בכוח התאוצה – עד קצה המסלול. ממש הזמן הצלחתי לתזמן את המירוץ בערזה כה מושלמת, שהעגלת הייתה נצרכת בדיק בקצת המעבר, במקום שמננו יכולתי להמשיך ולפפסו בערזה המכובדת ביותר. איש לא ראה בך מעולם!

אבל אז בא אותו יום מר ונמהר, שבו לא הייתה בת מולך. שעתה עם העגלת אל אמצע המעבר, כרוניל, וברגע שעוזבתה לנפשה ידעתני שניinci בצרות צוררות – הרעה הוחלקה לא מזמן בשעווה! וכך, במקרים להיעזר בנקודת הסיום המכובדת שלי, חלפה העגלת במחוז מעבר, והתגנסה בערזה אומלה יותר בזורה באיזון תנועה גדולה! עוכבי החנות היוו לעברי עוד שבועות רבים לאחר מכן, אולם השגחתו שלהם שמרו ממי מרחק...

אבל, באותו עניין, אני סבורה כי מוטב שאספר לכם עוד שניinci מكري מרכול בישי מזל (אני מתנצלת מראש בפני קוראיי המכובדים יותר, אם הצלחתם אפילו להגיע בקריאתכם עד הגנה...)

בימים שבהם המתה החנות מקונים, היה המירוץ עם העגלת בלתי אפשרי כמוובן, אולם עידין נהגתי להשמע "קולות מנועים" ברכנו. הילדים תמיד צחקו לשמעם, ואני הצלחתי – כמעט תמיד – להטיח את דעתם במידת מה מהمعدנים או מהסוכריות שבתצוגה. עבר אחד, כשהתרכזתי מאד ברישימת הקניות שבדי, מכחו של הרגל, השמעתי את "קולות המנועים" תוך כדי הליכה, כאשר נכחתי לפתח שאנשים נפנו לעברי והבטו בי במצב שונה. לפתח עלה בדעתם שהילדים כל לא היו אחוי! הם יצאו לטויל עם אביהם! אין פלא שהאנשים נראו נרעשים – אני השמעתי "קולות של מכונית מירוץ" בהיותי לגמרי לדידי!

ביום אחר כאשר ערכתי קניות, והפעם היה מיכאל אחי; ואני לא רצתי ולא השמעתי קולות מנועים. פשוט משכתי את העגלת איתי, כשהאני מחשבת בקפדרות אם ישאר לי בסף לקניית גלידה או לא, (כשנוןוטי המתימטים בדרך כלל שואפים לאפס) כשפתחות זינקה אשה אחת לעברי כשהיא צורחת בפראות: "יעצרי! יעצרי! את לך חת את בני!" נדהמת, הסתכלתי למטה בתודהמה, ואכן – נכון נוכנין היום – אני החזקתי בעגלת קניות, ובתוכה ילד, שלא היה הילד שלי כלל וכלל! הסתכלתי סביב, שם, מרחוק, בקצתו השני של המעבר עמדה העגלת שלי, ובתוכה – מיכאל, הבוהה כי אולי יעצמי מಡעת. במושגים של ייחסו משפחה, הייתה עונת החורף תקופה קשה علينا מכל. כשמזג האוויר הגרוע החזק אורנו סגורים ומסוגרים בבית, היו עשותנוינו הולכים לאיבוד بكلות יתרה. המצחתי פתרון שהיה יעיל כמעט תמיד, אולם סבורתי שהעובדים הסוציאליים היו מתעלפים לשומעו. כשהמתחמים החלו להצבר, הייתה מצעיה "ensus ערימות" בשדות הפתוחים. היוו מוצופפים המכונית, ושהרחקנו מרחוק סביר מהעולם התרבותי הנאור,

התחלנו לצרוך איש על רעהו בקול קולות. החוויה הייתה מסתורית תמיד בפרשיותחוק, ובעצירה במנון לkniyah סופגניות וקקאו חם. ואכן – האורה עוזרה אגבך!

מאז נגע ישוע לראשונה בחיי, ידעתי שככל يوم נברא ע"י האדון ממשו חדש ומוחד ביותר. תמיד נסיתי לחת לילדים סיבה לצפות למשהו. נגתי לומר להם שאני אם טובה במידה סבירה עד השעה 8:00 בערב, אבל אחרי השעה הזאת אני הופכת להיות מכשפה אמריתית. וכך, אחרי תפילות הערב ושתת ההשכבה, אם הם היו שקטים לגמרי עד בוקר המחרת, הבטחתי להם הפטעה ליום המחר. (זה היה שוחר, כמובן, אולם הוא הפרק את שעת ההשכבה למשהו נסבל, ונתן להם סיבה לצפות למשהו מיוחד במיוחד). על פי רוב נגתי להניח הפטעות קטנות מתחת למיטתיהם, לחת אוטם לטיולים קטנים ומיחודים, או להכין להם משהו מיוחד לאוכל, או לחת להם איזשהו מטעם מיוחד. גם ביום שלא היה לי יותר מדי כסף, תמיד מצאנו משהו נחמד לעשות, כמו למשל לנסוע לבניין הגבוה ביותר בעיר רק כדי לעלות ולהרדת במעלית!

יום אחד החלטתי להפתיע אותם במשהו מיוחד בחצות הלילה. ערכתי את השולחן בקפידה יתרה, הכינותי כרייכים ועליהם פרצופים, שאני משתמש לשם כך בציורים ובסוכריות מרשלו זעירות. הוציאתי גם את התופנים האהובים עליהם ביותר, ואחר כך טופפתי על קצחות בהונטיי במעלה המדרגות, כשאני מתכוונת להזכיר אותם מטה אחד אחר כדי שיהיו מעט ATI בלבד. קודם תפיסתי את ג'ואי.

"ג'ואי! קום, התעורר! יש לי הפטעה בשביבך!" הרמתי אותו ממייטתו ונשאתי אותו בזרועותי במורד המדרגות. אולם פשהגענו למטבח, גליתי לחדרתי שהוא שקרע עדין בשינה עמוקה! מצוברתת לגמרי, החורתיו למיטה, ונשתי להעיר את מיכאל. מיכאל אכן התעורר, והתחילה תינוף ומיד לבכות. "עיזובי אותי! אני רצח לישון! תני לי לישון!" עד כאן סדר הפטעות ליליות. דמעות אכזבה מלאו את עיני, רק משומש שתכננתי את המאורע זהה בכל כך הרבה אהבה ודאגה. חזרתי למטבח, והסתכמתי בלב שבור בהפטעות, שאוותם לא יראו ג'ואי ומיכאל לעולם!

פתחום העניק לי האדון הבנה פנימית לסלבותיו הוא, כאבינו. הוא אמר לי לחשוב על הדברים הרבים שהוא ברא – באhabתו אליו נועד להננתנו, כדי לחת לנו את הבטחן באhabתו העצומה, אולם במרבית הזמן אין לנו מושגים בהם כלל ועיקר! יופיה של שקיית השימוש; טוהרו של השLEG הראשון; מגון העבעים של סוגיה המזונות השונות; ואפילו משהו כה בנאלי כתרגול המקדים בקריאתו בברכה את פני השחר העולה – כל אלה הינםאותות לאהבת האל שאינה יודעת גבול! אולם במקומות לחוש עצמוני אהובים, עוסקים אנו בדרך כלל בתלונינו על עליית מחيري המזון, או שאנו מクトרים על העוצרן לגרף את השLEG, במקומות להתפעל מיפויו המשנה פני עולם. נוכחות לדעת כמה שאנו מתייחסים לכל הסובב אותנו כל מובן מalias, או שאין לנו מושגים בכך כלל, במוניהם. ילדים שאינם מטעוררים משלנכם.

"ברכי נפשי את ה' ה' אלוהי, גודת מאד, הוּה והדר לבשת! משקה הרים מעליותינו, מפרי מעשריך תשבע הארץ.
מעמיה חזיר לבהמה, ועשב לעבותה האדם, להצעיא לחם מן הארץ. ויין ישמח

לכָב אֲנוֹשׁ, לְהַעֲלִיל פְּנֵים מִשְׁמָן, וְלַחֲם – לְכָב אֲנוֹשׁ יִסְעֵד. יַעֲרֵב עַלְיוֹ שִׁיחִי, אֲנָכִי
אַשְׁמָח בָּה".

תהלים ק"ד : 1, 13-15 .³⁴

בשלחי הקץ, ביום שטופ שמש אחד, ישבתי עם מארסיה בחצר ביתה, כשלפתע קראה מארסיה: "נו, בסדר!" היא רכינה לעבר שיח הליל, קטפה ענף אחד, והשליכה אותו בחיקי. "ובכן, עשיתי את זה!" מילמלה, לכארה אל אף אחד. הסתכלי כי הלומת רעם בפרחי הליל שבאוורח פה בלתי צפוי מצאו את דרכם אל שמלה.

"האדון אמר לי לקטוף מה לילכים ולחת אותם לך. והוא המשיך לנדרני בנושא זהה, עד שטופ סוף שמעתי בקרלו. אל תשאל אותי מדווע! אין לי צל צילו של מושג!" הסבירה מריסיה בnimת התנצלות.

מושום מריסיה היה טיפוס הגינוי מaad, היה שנאה לעשות כל דבר העולל להעמיד אותה באור טפש ו מגוחך. ולגביה הדבר הזה בהחלט נראה טפש! אולם ע"ז צייתה, למדתי לך חשוב ביותר:

הסתכלתיobilיכים בתשומתلب. כל ענף היה عمום בתריסרי פרחים עדינים ומעוצבים בעורחה מושלם. תיקף ומיד עלה בזכרוני דבר הנבואה שניתן לי – "את תהפי כמו פרח שנפתח..." כמו כן נזכרתי גם בעוצמת אהבתו של ישוע, שהוא הרעיף עלי בחודשים שחלופו, מאז נתן לי את הנבואה הזאת לראשונה. ואו – בעדרינות רביה ביותר – עזר לי הארין להבין שאני ייצגתך רק אחד מהפרחים הוציאים שענף הליל – ושאהבתו הייתה זהה בתכלית גם לכל שאר הפרחים. עד אז הכרתי כבר את אהבתו ל עמוק שכוה, ובאותו אחר צהרים שוטף שמש נוכחות לדעת שהוא אוהב את כל ברואיו באותה עדינות ובאותה אינטנסיביות. מאותו הרגע ואילך יכולתי לדבר אל אחרים על גודלת אהבתו של הא' אליום בטהון בלתי מעורער. זה היה לך גדול. אולם בינו間に טרם חשתי שפראח אהבתו כבר החל ללבול ולפורה בתוך לבי.

מאז יוני, כאשר פגשתי לראשונה בד"ר ריד, נהננו – הילדים ואני – לבקר בקהילתו מדי יום ראשון, כפי שעשתה מריסיה ו משפחתה. דרישותיו היו מלאות חיים, מושם שהן נעשו ישירות מלבו של אדוןנו. וכולנו ניצבנו בפני האתגר להתקרב יותר ו יותר אל האדון מידי שבוע בשבוע.

אחרי שביקרתי בקהילה ברכיפות במקשה במספר שבועות, הזמין אותו ד"ר ריד לשאת דרשא לפני הילדים בvakir يوم א'. נחרדתי נוכח המחשבה שעלי לדבר בפורמי, אולם ידעתי שביקשתי של ד"ר ריד ממן לעשות זאת היה לא בגין דבר מיוחד במינו. היה זה אות לבתוונו שיד'ה מונחת על חי. הסכמתי, איפוא, וביום הראשון של לאחר מכן דיברתי אל הילדים, ועל כל חברי הקהילה, על הצורך לבתוון באלויהם בפשטות. לבי הלם בפראות שכואת שחשבתי כי אתעלף, וכשסיימתי סוף סוף את דברי והתישבתי, קויתי שלעולם, לעולם לא אצטפרק עוד לדבר אל קהל!

באמצע ספטמבר תכננה הקהילה טויל מחנאות, וכולם ציפו לקראותו בכליוון עיניים. יום אחד, אחרי האסיפה, העיר ד"ר ריד שמן הרואין היה כי אביה איתי את גלימות הטבילה שלי למחנה, "על כל צרה שלא תבוא".

"או, לא! זה פשוט לא יכול להיות בסוף השבוע ההוא!" נאנקתי, "יהיו שם אנשים!"
ד"ר ריד פשוט חיר, והפטיר, שמוות שבאי את הגלימה בכל אופן, ואז נחכה
ונראה מה חשוב על כף האדרון.

בשנה שעברו אותו סוף שבוע של המלחנה, כבר ידעתי מהادرון שהוא יהיה גם סוף השבוע של
טבילהתי. ומשום כך החומנו גם חברי אחרים להשתתף בטילו המלחנות, וביניהם קארן
וזמרי ושבעת לילדיהם. וזה היה זמן נחדר, לבך מהמקורה שבו התגניב בואש לתוך אהלי
באמצע הלילה, כשהוא מhapus אחר מזון! למוטר לעין שעצרתי את נשימתי עד שהוא
החליט לצאת לדרכו.

טבילהתי נעדרה לבוקר המחרת עם זריחת השמש, ואחד מזוקני הקהילה היה אמרור
לעורר את כלנו בתרועת החזרה. אולם עוד לפני תרועת ההשכינה כבר היו כמעט כלם
ערימים לחולטין ומלאי ציפיות! פסענו בעיר בשעות הבוקר הקרים, עד שהגענו לפינת חמץ
על חופה של אגם קטן. עם תחילת הזוריחה, שרנו יחדיו את השיר היפהפה "שחר הפצע".

"שחר הפצע כמו אוזו בקר,
שֶׁר הַצְמִיר בָּמוֹ אֲפֹר רָאשׁוֹנָה.
שֶׁבֶח לְזֹמֵר, שֶׁבֶח לְשָׁרָר!
עֲנָגִים בָּמוֹ יָם קְבָרִיאָה!
מְתַק הַגָּשֵׁם, זָנָר רָקִיעַ —
כָּמוֹ טָל רָאשׁוֹן עַל דְּשָׁא קְדֻמּוֹן,
שֶׁבֶח לְמַתָּק שֶׁל גַּן הַקָּדָם
כָּלֵיל הַשְׁלָמוֹת, בְּרִיאַת אֵל עַלְיוֹן!"

הריגשתי ממש כמו שמתחללה מחדש את חייה: כשהוא "אני היישן" שלי על חטאיו יישטף
עד מעט מעלי, ואני אחטם לנצח בשמו של ישוע המשיח!
משמעותה היה כי מטרת טבילה זו הייתה לשלוחו לארם בחומרה יתרה, עלשה את חשבונו נפשו מבט לאחר אל
השנה החדשה, ומקווה לשנה טובה יותר. לרובה ההפתעה, האיז ביה האדון ביום טבילהתי
לחולק עם קהל הנאספים משחו על אוזות ראש השנה, וגם לומר את המלה "היינני",
בעברית, לפני כניסה למים. בעצמי הופתעת, משומ שלא נראה לי כלל באוטו הזמן
שלטבילהתי ישנו קשר כלשהו עם עובדת היהוט בעלת רקע יהודיו! אולם נשמעתי לו, מסורת
עדות קצרה, והוא פסעתי עם ד"ר ריד לתוך המים, בעוד כמה אנשים ממתינים על שפת
האגם וצופים במתරחש. לבי היה כה מלא שמחה, ולכלנו היה זה רגע יקר במיוחד. כלנו
חשנו בקרבתו היתרה של האדון באותו בוקר.

אחרי הטבילה שרנו שיריו תהילה לאדרון בפסענו דרך העיר בחזרה אל המלחנה, שבו
נשארו שני אנשים בלבד, שהכינו ערימה ענקית של חביתות מהבלות וכפה.
באוטו בוקר ערכנו את סעודת המשיח על מדורן הגבעה העזה אל פני האגם. ושם יצרו
העננים בשמיים צורה מושלמת של צלב, הנטוי בעמדת נשיאה. ברגע שראיתי אותו, זכרתי
את הנבואה שקבלתי בחודש מרץ — "שני צלבים ילווח בכל דרכיך". ואז הסביר לי האדרון

כי ביום שנטבלתי בשמו, הועמס צלב אחד על שכמי – הצלב שאותו אעטרכ' לשאת כתלמידתו ההורכת בעקבותיו. והצלב השני היה צלבו של ישוע, שאותו אעטרכ' תמיד לשותה לנגד עיני בהליכתי אחריו.

"ויאשר לא יקח את צלבו והלך אחריו – אין כדי לי".

(מתי י: 38)

"ויאמר ישוע אל תלמידיו: איש כי יחפוץ ללבת אחري – יכחש בעצמו, ונשא את צלבו, והלך אחרי".

(מתי טז: 24)

מראשית דרכי המשיחית למדתי לדעת שזו לא תהיה דרך קלה, במונחים של העולם הזה ולפי אמות המידה שלו. ואני שמחה על שבאותו היום המאושר טרם ידעת על הצלב אשר יעיב يوم אחד על חיי.

5

השה

שבעות מספר אחרי טבילה קראי את ספרו של ווטשמן ני, "שיר השירים", פירוש לספר שיר השירים שבתנ"ך. שיר השירים הינו קובל' שירי אהבה בין נערת רועים ובין אהובה, ובספריו השווה ווטשמן ני, ייחסים אלה עם היחסים שבין המאמין ובין ישוע. ככל שהמכתבי בקריאת הספר, יכולתי להזדהות בקהלות עם חוויתה של הנערה בשיר השירים, למראות שבאותו שלב טרם יכולתי להפנות בשלמות את מלאו עמקם של ליקחי האמונה שהיא התנסתה בהם.

כאשר הגעת לנקודה מסוימת בספר, הייתה לי תחושה מהאדון שעלי להשאיל את הספר לד"ר ריד, כדי שיקרא בו. הספר תיאר את הקטע הבא בשיר השירים, כשהאדון עצר בעדי מלחשיך לקרוא:

"דודי שלח ידו מן החור, ומעי המו עליו.

קמתי אני לפתוח לדודי, וידי נטפו מות, ועצבעתתי מוד עוכר על בפתח המנעל.
פתחתי אני לדודי — דודי חמק עבר; נשפי יצאה בדברו, בקשתחו ולא מצאתיהו,
קראתיו ולא עני.

מעאוניו השומרים הוטבעים בעיר, הכווי, פצעוני; נשאו את דידי מעלי, שמורי
החוומות.
השבועי אתכם, بنوت ירושלים, אם תמעאו את דודי — מה תנגידו לו? שחולת
אהבה אני!"

שיר השירים ה': 4-8.

בעיות לאדון, סגרתי את הספר, ומסרתי אותו לד"ר ריד עוד באותו יום אחר הצהרים. למחרת בוקר קמתי משנתני ותיכף ומידי הרגשתי שימושו מאיד לא בשורה. בראשונה לא הצליחתי להזות בדיק מה שקרה, אולם איכשהו הרגשתי ששם דבר לא ישוב עוד להיות כשהיה. ואז — **לפתח פתאום —** חשתי למוגנת לבי שישוע נעלם! שוב לא יכולתי לחוש בנוכחותו ובאהבתו בתוך לבי! תחושת נוכחות לוותה אותי תמיד במשך חדשים רבים עד אז, אך שככל רגע של עירנות חייתי בהתחברות עם מתוק אהבתו. ואז, באותו בוקר נורא ואיום, חשתי שלבי ריק וקשה כאבן. קראי ועקתי אליו, אולם לא יכולתי שום מענה מהם. מיד נזכרתי בקטע מתוך שיר השירים שקראתי يوم קודם, לפני שמסרתי את הספר לד"ר ריד.

יתכן והאדון הcinן אותו לקרה מה שעומד לקרות! אולם אני לא יכולתי לקבל את עובדת היעלמו, וביאוש דחייתי את האפשרות שהאלוהים הוא שהרשה לדבר מעין זה להתרחש.

בימים ושבועות הבאים הפכה תחושת הנטישה להיות חריפה ביותר. התפלתי, התהננתי ובכתי, אך לא הועיל. נתקלתי בדומיה מוחלטת. דוקא עומק היחסים שהיוبنيו עד כה הם שגarrowו לשתקה להיות כה מכאה. כמו שהשתוקקתי לחידוש ההתחברות איתו! נסתי להשתתק במנוגן של אסיפות תפילה, כאשרני מחפשת אחר מישחו או משחו שיחזר לי את הקשר עם היופי והשמה של נוכחות ואהבתו. לא הכרתי

כל את ישוע מחוץ לאוֹתָה חברות עמוקה שהיתה מנת חלקנו עד כה!
באותם חדשים של קירבה, לימד אותו האדון הרבה על אודוטיו ועל קריאתו לחיבים של אמונה. ובעשו — בפעם הראשונה, מצאתי את עצמי עומדת פנים אל פנים מול "משיחיים" אחרים, מרוחקת מחייביהם המוגן. באסיפה מסויימת אחת חשתי בקשיחות נוראה מעד המאמינים שנטלו בה חלק. אם אדם מסויים נקלע לצרה, או שהוא לו ספיקות, או שחש שלא טוב, היו המשיחיים האחרים ממשיכים אותו בחטא כלשהו שמננו לא חזר בתשובה, ושהיה היה הגורם לקשייו. האדון לימד אותו שכلونו חוטאים, ושנשענו אך ורק בחסדו. הוא גם התחל לחייב אותו לקרה עצמה פולחת הצלב בחיי, המדבר על נסונות ומאבקים, על צרות ומצוקות. וזה הבטהו אלינו, יחד עם הכוח לשורוד ולהחזיק מעמד.
אולם אנשים אלה דרשו חיי שגשוג פטוריים מצורות ומדאות! הדבר הביך אותנו, ובכל

שחלף הזמן חשתי עצמי דחויה ומבוזדת יותר מאשר פעם.

סיפרתי זאת לד"ר ריד ביום ראשון אחד אחר הצהרים. ותגובהו הייתה: "התנסי לי לשאל אותך שאלה אחת פשוטה?

"כן, כמובן!" עניתי.

"אם האסיפות האלה מזיקות לך עד כדי כך, מדוע את ממשיכה להשתתק בהן?"

"בונtanך לומר שאינני מוכרכה ללקת?" שאלתי.

"לא, כמובן שלא!" ענה לי. "עליך לשפט בכל דבר על פי הפרי שהוא מניב. האם הביאה

אתם ההשתתקות באסיפות האלה קרוב יותר אל האדון?"
כמובן שהתשובה הייתה שלילית. כל האשמותיהם והרשעותיהם ההדריות רק זענו את אמונתי. ידעתי כי עלי לבטוח בכל מה שהאדון הראה לי, אולם שבני האדם הנם שתלטנים ובעלי דעתות נחרצות כל כך, קשה לעתים שלא להחולש.

היהתי אסירת תודעה לד"ר ריד, משומש שהוא למד אותי ללחוב ביצורו-days. מאז ואילך ידעתי שאל לי להשתתק בכל ההתחברות שהיא העומדת בסתריה לדבר ה' ולתורהות. נראה שזויה נקודה מובנת מalias, אולם ישנים דברים כמה רביהם המתקרים "משיחיות", ולעתים כמה קרובות מתקשה מאמין צער לסנן דרך כל אלה את הדרך אל לבו של האלוהים. אולם המקרה, ורוח הקודש השוכן בקרבו, הנם מדריכים אמנים ובני סמכא.

מצוותי עקב איבוד ישוע ואהבתו המשיכה לגודל, עד שיום אחד הבינו לבסוף שהיה עלי פשוט לקבל את העובדה שהוא היה עדיין אני. למראות שלא נותרה بي כל תחושה מודעת של אהבתו. כמה שהתייחסתי לאוֹתָם ימי עדנה נפלאים כאלו דבר המובן מalias, בחשי שם יימשכו לעולם ועד! באותו ימים לא הכרתי שום דבר אחר, אולם עבשו

החילותי ללמידה על אהבותו בדרכים מרוחקות יותר, והתחלה להאמין שהוא עדין קרוב אליו כפי שהיא מאו ומתמיד! קיבלתי זאת — אולם לא יכולתי שלא להתגעגע אליו! בזמנן חופשת חג המולד ב-1975 נסעתי עם הילדיים ברכבת למערב התיכון. תחנתנו הראשונה הייתה מיניאפוליס מינסוטה, שם ביקרתי אצל אחותי ובעה, גולדרי ודיבּר ווֹן (אני הבכורה מבין שלוש בנות — מבוגרת בחמש שנים מגולדי, ובעشر שנים ממחותי העירה, קאתי).

ישוע נגע בחיה של גולדרי כשהנה קודם להיכרותי עמו. באotta העת כמעט ולא היה בינינו קשר כלשהו. גולדרי היה אז זמרת מקצועית, מכורה לسلمים ושקועה בתורת הנצרה, והיא ובעה היו על סף הגירושין. אולם אז נכנס האדון לחיהם, ובמשך הזמן ריפה גם את יחס המשפחה המעורערים שלהם בעוראה מופלאה ביותר.

באשר ליחסיו שלי עם גולדרי — ישוע הוא שהפרק אותנו זו הפעם הראשונה לאחיזות במלוא מובן המלאה! הוא ממש נתן לנו את אהבותוasha אל אחיזה, ודרך אמונתנו המשותפת יכולים לבנות יחס של ידידות ואהבה לראשותה בחינו!

הילדיים ואני בילינו אותם כמה ימים לשאושר. הם היו חברים בקהילת יהודיות משיחית שהיתה אז בתהילך של הקמה, ובשעה שהיית שם היה להם מראה אורה מישראל, מאמין בישוע בשם ריצ'ארד טוויה. עבר אחד, בשעת ארוחת הערב, אמר לי: איילין, אני מרגיש מהאדון שהוא יביא אותנו לישראל בספטמבר הבא. הדפליל על כך, ואם זה יהיה רצוננו — הואIASHER ויעשה זאת!

הרשותי כהלומת רעם. ישראל? מדוע בכלל ארצתה להגיע שם? האם לא התנצרתי זה עתה? האם לא הייתה ישראל מדינה יהודית? כל חיי התבונתי ביהדות, זאת — בראש ובראשונה כתגובה לדידיפות. ישראל תהיה בשביבי המוקם האחרון עלי' אדמות שאילו ארעה לבוא אירופים! אולם מאייך גיסא, לא רציתי להחטא את רצון האלוהים, لكن פשוט הפקדתי את העין בידי, וaicshavo — אפילו או — הכרתי את ידו בעניין.

ימים אחדים לאחר מכן נסעתי עם מיק וגיאי לבקר אצל אמי ואבי באובה. אבי היה מנהל בית החולים הפסיכיאטרי הממשלתי באובה, ולמעשה הפרק את המוסד מכלאה טחובה ומונחת למשוגעים מוכי גורל לאחד ממוסדות הביריות הטובים והמשמעותיים במדינה. החולים גרו בדירות נאות בתחום בית החולים, ותמיד נהנו לבקר אותם.

יום אחד הערתי באונייה כי הרהרנו באפשרות של עליה לישראל בספטמבר של שנת 1976. הם היו מאושרים למשמע הרעיון! הם הראו לי שיקופיות משני ביקוריהם בישראל, ונחנו לי ספרים לקרוא על הארץ זאת. באotta העת לא ידעתי כמעט ולא כלום על

ישראל, והקסמתה ממאה שראיתי בשיקופיות. זה נראה כמקום כל כך מקסים! ברכבת שהזירה אותנו לקונקטיקט, עם הילדיים, הרהרתי בתפנית הבלתי צפופה העתידה ככל הנראה להתறחש בחינו. אולם עדין לא הצלחתי לתפוס זאת. מודיע ישראל, מכל ארצות העולם?

התשובה עמדה לבוא בתוך זמן קצר. يوم אחד העיר אוטה האדון מוקדם בובוקר בהנחייה הברורה, שעלי' להזמין את כל חברי הקהילה להיות אורחות בليل הסדר.

הייתי המומה. "פסח! אבל הרץ זהו חג יהודי!" הזכרתי לו. "זו — ריבונו של עולם — הרוי נותרו רק ארבעה ימים עד אז!" הוסיף, "אתה לא מתכוון ברכינותו!" אולם ידעתי טוב יותר

מאשר להמשיך בויכוחו. בשעת בוקר מאוחרת מעט יותר טלפנתי לד"ר ריד וסיפרתי לו על הדרכת האדון.

"זהדר!" אמר, מחר בבוקר אודיע עלך בקהילה!" קבענו לעורך סעודת ערב חגיגית בקהילה ביום רביעי, שבו חל ערב הפסח.

היה לי סכום כסף קטן בבנק, וידעת שoadק לו על מנת לקנות את מצרכי המזון לסעודות הפסח. מעולם לא בישתי ולא הכננתי סעודה ליותר ממאה איש, אולם לא היה לי אפילו די פנאי כדי לחשב עלך! נכנסתי לחנות והתחחלתי לקנות מצרכי פסח בكمות גודלה מששינ通り ברמיוני. כאשר העמסתי על העגלת קופסאות של דגים ממולאים, עמדה לקוחה אחרת ובהטה לעברי בתודה מהה. "זהழיר טוב, את לא חושבת?" הערתי בבדיחות הדעת, בעודי ממשיכה הלאה ומעמידה קופסאות על גבי קופסאות של מזות לתוך עגלתי הגונחת.

שאלתי סיידי ענק מהקהילה, ואז התחלתי — בעוזת ידידות — לבשל את סיר מרק העוף הגדול ביותר שראיתי בימי חי. בסופו של דבר, בערב שלפניليل הסדר, נשלו מרבית הנקנות. אחדות מאיינו נעדרו להפגש ביום רביעי אחר הצהרים לעירצת השולחנות, להכנת העופות, לבישול קופאות המצחה והירקות, ולהכין את יתרת המזון להגשה. כל מה שהעטרכתי היה להדפיס סטנסיל ובו לשכפל את "סדר הפסח" מותך ההגדה, מושם שלא היו בראשותי די ספרים בנושא מסורות הפסח, כדי לחלק לכלם. בלילה שלפניليل הסדר ניגשתי לעבודה הסופית. תקתקתי עד שעת לילה מאוחרת, ואז לפטע קרה שהוא מושה מיוחד במינו. הרגשתי כאלו מסווה מוסר מעל עיני. הארון החל לגלוות לי את המשמעות האמיתית של סעודת הפסח!

בראש ובראשונה, הזכיר לי הארון את הפסח הראשון, כפי שהוא מוסבר בשם י'ב:

"ויאמר ה' אל משה ואל אהרון באארן מצרים לאמור:

החדש הזה לכם ראש חדשים, ראשון הוא לכם לחדי השנה.

דברו אל כל עדת ישראל לאמור: בעשור החדש הזה יקחו להם איש שהלבית אבות, שהלבית. ואם ימעט הבית מהיות מושה, ולכך הוא ושכנו הקרוב אל ביתו, במכסת נפשות, איש לפי אכלו תכוסו על השה.

שה תמים, זכר בין שנה יהיה לכם, מן הכבשים ומן העזים תיקחו.

והיה לכם למשמרת עד ארבעה עשר יום לחודש הזה, ושותו אותו כל קהל עדת ישראל בין העربים. ולקחו מן הדם, וננתנו על שתי המזוחות ועל המשקוף, על הבתים אשר יאכלו אותו בהם. ואכלו את הבשר בלבד זה צלי אש ומצות, על מרורים יאכלו... .

וככה תאכלו אותו: מתנים חנורים, נעלים ברגלים, ומקלם בידכם; ואכלתם אותו בחיפויון — פטח הוא לה.

ועברתי בארץ מצרים בלילה הזה, והכיתי כל בכור בארץ מצרים, אדם אחד בחמה, ובכל אלה מצרים עשה שפטים, אני ה'.

והיה הדם לכם לאות על הבתים אשר אתם שם, וראיתי את הדם ופחסתי עליהם, ולא יהיה לכם נגף למשחתה הכהות בארץ מצרים.

והיה היום הזה לכם ליצירון, ותגוטם אותו חוג לה' לדורותיכם, חוקת עולם תחגנו.

שבעת ימים מעות תאכלו...
וביום הראשון — מקרא קדש..."

שמות י"ב : 1-6, כתיעם.

ואז הסביר לי הארון שישוע הפרק להיות הקרבן הזה, התגשותה הפסקה, ושדרמו הווא, דם השה התחמים בלי מום, טיהר אותנו אחד ולתמיד מכל חטאינו. ביום חג הפסקה נתן לנו ישוע את מתנת חייו! (ועכשיו יctrיך מלאך המות לפטוח עליינו — לנצח נצחים!)

"ויהי ככלות ישוע לדבר את כל הדברים האלה, ויאמר אל תלמידיו:

"אתם יידעתם כי עד יומיים הפסק בא, ובן האדם ימסר להיעלב."

"ויבוא יום המעות אשר יזבח בו הפסקה...

ישלח את כיפה ואת יוחנן לאמור: ילכו והכינו לנו את הפסקה, ונacakלה..."

ויהי כאשר הגיע השעה, ייסב הוא ושניהם עשר השליחים אותו, ויאמר אליהם:
נכסף נכספה תלאוכם את הפסקה זהה לפני עונתי.

כי אומר אני לכם: לא אוכל אותו עד, עד כי יימלא במלכות האלוהים."

ויקח את הלוחם, ויברך, ויבצע, ויתן להם, ויאמר: "זה גופי הנינתן בעדכם, זאת עשו
לזכרי."

וכן גם את הocus אחר הסעודה, לאמור: "זו הocus היא הברית החדשה ברמי הנשפך
בעדכם".

מחי כ"ז : 1-2; לוקס כ"ב : 7-14 ; 16-20 .

בבת אחת — כהרף עין — הבינו כי סוף כל טופ, שתקות עמי, הבתחת ביתת המשיח,
התקימה במתנת ה' לנו בבנו. ישוע הוא המשיח!
באותם הימים ציפה עם ישראל שהמשיח ייסד מלכות ארצית של שלום ושיגשוג;
הכתובים המדברים על שלטונו של המשיח הנם כה ברורים! אולם העובדה שהמשיח ציריך
לכוא תחילת כדי למות ככפירה על חטאינו — כתובים אלה נעלמו מן העין, ופענו חום
היה כמעט משימה בלתי אפשרית קודם לתתgesותם. ישוע עצמו פירש את הכתובים
הלו לתלמידיו אחרי תקומתו מן המתים, בראש ובראשונה בדרך לעמואס:

"יזהיל ממשה ומכל הנביאים לבאר להם את כל הכתובים הנאמרים עלייו."

לוקס כ"ז : 27.

ושוב, כשהתבונטו התלמידים יהדי, הופיע ישוע ביניהם,

"ויאמר אליהם: אלה הם הדברים אשר דברתי אליכם בעד דיווי עמכם, למען יימלא
כל הכתוב עלי' בתורת משה ובנבאים ובתהילים.
או פתח את לבם להבין את הכתובים".

לוקס כ"ז : 44-45.

וכך למדתי באותו רגע לדעת שתקות ישראל לא הייתה לשוא כל אותן מאות שנים
שקדמו לביאת המשיח — משום שהמשיח בא!
דברים פה רבים הובילו לעיני באותו שעת התגלות נחרוזת! פתאות הבינו כי מודיע
הורה האדון לד"ר ריד ליעץ לי שלא יצאך לבנטיה. זה משום שלא המרתי את דת לשות
דת "גויית"! משום שישוע הוא המשיח שלנו! הוא יהודי מבطن ומלידה! וחילק כמה גדול
מההיסטוריה היהודית אינו אלא רמז עליו, כמו למשל סיפור העקרה:

"ויהי אחר הדברים האלה והאלוהים ניסה את אברהם, ויאמר אליו: 'אברהם'
ויאמר: 'הineni!' ויאמר: 'קח נא את בنك, את תחיךך, אשר אהבת – את יצחק, ולך לך
אל ארץ המוריה, והעלחו שם לעלה על אחד ההרים אשר אומר לך...' ...
ויקח אברהם את עצי העולה, וישם על יצחק בנו, ויקח בידו את האש ואת
המiscalת, וילכו שניהם יחדיו.

ויאמר יצחק אל אברהם אביו, ויאמר: 'אבי!' ויאמר: 'הneni, בני!' ויאמר: 'הנה האש
והעצים, ויהי השה לעלה?'

ויאמר אברהם: 'אלוהים יראה לו השה לעלה, בני! וילכו שניהם יחדיו'.
בראשית כ"ב: 2-8.

ואז בא היום, ואלוהים טען את העץ על שכם בנו הוא... וברגע מותו – נקרעה פרוכת
ההיכל לשנים קרעין מלמעלה למטה – פירושו של דבר שעכשו יש לנו מבוא חפשי,
בדמו השפוך, אל תוך קודש הקודשים, אל עצם נוכחות האלוהים! هو!
כמו כן הבינותי באותו הלילה שיכלתי להניח הצידה לעולם את האשמה המחרידה
כאילו היהודים לבדם אחרים בצדקה למותו של ישוע. הוא מת בכפירה על חטא
הannessות כולה, והאחריות על בר רובצת על המין האנושי כלו.

"כִּי אָמַנְתִּי נָסְדוֹ (בְּעֵיר הַזֹּאת) הַוּדָאִים וְפָונְטִיסְטִים פִּילָּטוֹס, עַם הַגּוֹיִם וְלְאוֹמֶן יִשְׂרָאֵל, עַל
שְׁעוֹר עֲבֹדֵךְ הַקָּדוֹשׁ אֲשֶׁר מִשְׁתַּחַת..."
מעשי השליחים ד': 27.

אולם לא מיתתו של דבר, אמר ישוע ביווחנן י': 18: "את נפשי אתן, למען אשוב ואקחה.
ואיש לא יקחנה מأتي, כי אם אני מעצמי אתננה. יש בידי تحت אותה, ובידי לשוב
לקחתה". וגם כאשר הוקע על צלב הגואלה, הבית מטה אל צולביו, יהודים וגויים גם יחד,
והפיגיע למענם: "אבי, סלח להם, כי אין יודעים את אשר הם עושים!"... (לוקס כ'ג: 34).
באוטו הרגע קנה את מהילת האל לכלנו.
הגילוי, שישוע הוא מלך המשיח, הכה אותו בתודה. חשתי שמה שכואת
בידעה שה' קיים את הבטחתו לעם ישראל. ושתקوتנו לא הייתה לשואה ולא עלתה
בתהו!

היות שהברתי את ישוע אישית, אף נהניתי מקרבתו הייתה באותם חודשים אידיליים,
חשתי גם איך הרגיש הוא באותן שעות אחרונות.
כאשר נלחם בתפילה בגין גות שמנינו עצרו כל שמי השמים מן הסתם את נשימותם, משומם
שהברירה הייתה בידו. הוא יכול היה לשנות את דעתו, והמלכים היו יודדים לשרתו.
אולם אהבתו אלינו הייתה כה עצומה, ובתחנו באלהים האב, בראצונו ובאהבתו היו כה
מושלמים, עד שיכול היה לומר באותם רגעי יסורי-מוות נוראים:

"אבי, אם תרצה להعبر מעלי את הכות הזאת... אך אל יהיה כרעוני, כי אם
ברעוני".
"וחבל מות באו עליו, ויטס להתפלל בחזקה, ותהי זעתו לנפבי דם יודדים לארכן".
לוקס כ"ב: 42, 44.

לבי כאב מהאהבה אליו, בשהשבי על כל הסבל שעבר עליו באותו הלילה וביום
המחרת. לו רק הייתה האנושות מודעת לחטאיה, וידעה להעיר את המתנה היקרה שה'

נתן לנו במושיע הנפלא זהה. דרך מתנת חייו של ישוע תמורה חטאינו, יכולות אלו עכשו לכו לא נוכחותו של האל הכל יכול! ורגע אחד בnocחות האלוהים שווה יותר מכל אוצרות-table; אולם באיזו קלות פונים אנו ממנו ולהלה, בודיפתנו אחרי הנאות העולם הזה! האפשרות לפנות אל האלוהים לעוזרה; האפשרות לעמוד לפניו, מטוהריהם ונSELחיהם; היכולת ליצור אותו קשר! ונחרר מכל: היכולת להעמיד את חיינו להשגתנו, לשרת אותו ולהביא אותנו אל חסדו המושיע — אין דבר נפלא מזה בעולם כלו! ישוע נתן לנו את כל אלה באמרו באותו לילה אף וקדר: "אבי, יעשה רצונך!"

כאשר חשבתי על כל אלה בשעות הקטנות של הבוקר, התפלתי שהי יشكפו את דבריו של ישוע: "אבי, יעשה רצונך". כמו כן התפלתי שאוכל, באיזושהי צורה, להתחלק עם אחרים בסיס הגדול של מתנת ישוע לנו. יותר מכל, הייתה אסירת תודה מאד לישוע על כל אשר סבל, ולאלהם על שענה לבניית חטאינו, אשר הפרידו בינינו ובין...

וכך, באותו יום רביעי הערב, ערכנו יהדי אתليل הסדר בקהילתנו. זה היה נכון בהחלט לחוג ביהדות, בקהילת, את המאורע המiyorד הזה, כפי שעשה ישוע עם תלמידיו לפני ומן פה רב.

לפי המוסורת, מונחות על שולחן הסדר, יחד עם היין, המרורים, הזרוע וכו' — גם שלוש מצות, זו על גבי זו, בסקפלי אריג לבן מפידים ביניהן.

אחרי הברכה על הכסות הראשונה, נטל עורך הסדר את המצה האמצעית ושובר אותה לשניים, משאיר חלק במקומו, ואת החלק השני מעפין עד לאחר הסעודה. אחרי הסעודה מחפשים הילדים — כנוהג — את המצה העפונה — האפיקומן, וכשהם מוצאים אותה וחוזרים אותה לעורך הסדר — והוא הוא שובר אותה ומחלק אותה בין כל המוסוביין ליד שולחן הפסח.

כשהתחלקנו באותו הערב, באפיקומן, בקהילת, נוצר בי הרושם העמוק כאשר זה היה בשלוש המצות את סמלי האב, הבן ורוח הקודש. המצה האמצעית, שנשברה בתוויה, סימלה הן את קרבנו, והן את ביאתו ושיבתו. חשבתי אז על דבריו הנחיצים של ישעה הנביא, כאשר תאר את המשיח שנשבר לمعنى:

"נבהה וחדל אישים, איש מכאבות וידוע חול. וכמסתור פנים ממנו — נזווה, ולא חשבנהו".

אכן, חלינו הוא נשא, ומכאובינו — סבלם. ואנחנו חשבנוו נגע, מוכה אלהים ומעונה. והוא מחולל מפשעינו, מדוכא — מעונתינו; מוסר שלומנו עליו, ובחברותנו — נרפא לנו. כלנו עצאן תעינו, איש לדרכו פניו, והוא הפגיע בו את עזון כלנו. נש והוא נעה ולא יפתח פיו. כשהה לטבח יובל, וכrangle לפני גוזיה נאלמה, ולא יפתח פיו... וה' חפץ דכאו, החל. אם תשים אשר נפשו — יראה זרע, יאריך ימים, וחפץ ד' בידו יצלח".

ישעה נ"ג: 7-3.

בשלב זה, בليل הסדר, מונחים היהודים את מכות מצרים, ועם כל מכחה מטיפים טיפתין מכוסם. ההגדה מסבירה זאת כך:

"בכך רוצחים אנו לעין שאין לנו מראקדים את כס השמחות עד תומה, משום שאיננו יכולים לחוג את ישעתנו בשמחה שלמה בשעה שאנשים רבים כל כך אבדו".

כך צריך הדבר להיות גם בחיהם של המאמינים. איןנו יכולים לחוג ולשמח בלב שלם, כשמיIonic בני אדם טרם נגלו. علينا ללבת אליהם ולהושיעם. בעמוד האחרון של הגדה קוראים אנו את ההערה הבאה:

"כפי שהגדה פותחת במחשבת גאולה – גאולת מצרים – כך היא מסתימת, בגיןה משמעותית הרבה יותר – בגיןה המין האנושי כלו מן הדעת. שאנו מלאי תקווה מחודשת, אנו מסיימים את הסדר".

מאותו היום ואילך החל האדון להראות לי את ספרו המודעים של עם ישראל. התחלתי להבין ששותם דבר לא דבר בהירות כה רבה על נאמנותו של ה' כמו העובדה שעם ישראל שוד כייחדים במשך אלף שנים. אחרי שהורה ה' לאברהם לא לשוחח ידו אל יצחק בנו, (ואיל התולה בקרבן תחתיו) אמר ה' לאברהם את המילים המוזיקיות הבאות:

"בְּנִשְׁבָעַתִּי, נֹאָמֵן הִיא, כִּי יִעַן אֲשֶׁר עָשָׂית אֶת הַדָּבָר הַזֶּה, וְלֹא חַשְׁכָת אֶת בָּנֵךְ אֶת
חַיְדָךְ – כִּי בָּרָךְ אֶבְרָךְ, וְהַרְבָת אֶת זָרָעָךְ כְּכֹוכְבֵי הַשָּׁמֶן וְכְחֹלָל אֲשֶׁר עַל שְׁפַת הַיּוֹם,
וַיַּרְשֵׁךְ אֶת שַׁעַר אֹוְבִּיו.
וְהַתְּבִרְכֵו בָּרוּעָךְ כָּל גַּוִּי הָאָרֶץ, עַקְבָּאָשֶׁר שָׁמַעַת בְּקוֹלֵי".

בראשית כ"ב: 16-18.

ה' אישר את הברית שכרת עם ישראל ע"י יצחק, ואחר כך גם דרך יעקב:
"וַיֹּאמֶר לוֹ אֱלֹהִים (לייעקב): שָׁמֵךְ, יְעַקֹּב, לֹא יִקְרָא שָׁמֵךְ עַד יְעַקֹּב, כִּי אִם יִשְׂרָאֵל
יִהְיֶה שָׁמֵךְ, וַיֹּאמֶר שָׁמֵךְ יִשְׂרָאֵל.
וַיֹּאמֶר לוֹ אֱלֹהִים: אַנְתָּא שְׁדי: פֿרָה וּרְבָה, גַּוִּי וּקְהָל גַּוִּים יִהְיֶה מִמְּךָ, וּמְלָכִים
מְחַלְצִיךְ יִצְאְוּ. וְאֶת הָאָרֶץ אֲשֶׁר נָתַתִּי לְאַבְרָהָם וּלְיַצְחָק – לְךָ אָתָנָה, וּלְזֹעֲרָךְ אַחֲרֵיךְ
אֶתְנָן אֶת הָאָרֶץ".
בראשית ל"ה: 10-12.

שנה עברה, ועוד שנה, מאה אחר מאה, עמים וממלכות גדולים ועצומים קמו, ואחריהם שקו בתהום הנשיה – וווע אברהם נשאר עד עצם היום הזה – עם שהובדל ע"י ה' לשם קיום הבתוותיו. עם ישראל שוד, וכפי שה' הבטיח – הוא היה לברכה לכל משפחות האדמה. משיח ישראל היה אור לכל הגויים. ספר המקרא, העשיר בעדויות על פעולות ה' ובוניסי שירות האהבה הכבירים של ישוע, העשיר לבבות רבים מספר מקצת הארץ ועד קץ עם חלף העתים.

דרך ה' כה שונות הן מדריכי העולם הזה! כשם שישוע הפתיע את המלומדים היהודיים ואת התיאולוגים למיניהם בבוואר למות (ואחר כך לשוב ולקיים לתחייה), כך נראה הדבר שיד ה' טיפלה בעם ישראל בדרך שונה לחולטי ממה שניתן להבין תחת המושג "עם נבחר". משום שברור בהחולט, למראה ההיסטוריה הטרוגנית של עם ישראל, שבחירת האלים אינה מביאה בהכרח אוצרות ארציים; תחת זאת, וזה לעיתים קרובות מסלול של סבל גורא. ישוע נאלץ לשוב לעג, עינויים וGam מות. אולם הוא היה בנו יהירו של ה', והוא מולך אותו עבשו בתפארת. ועם ישראל, למורת היותו נזרף ושנא, ונרעץ ע"י אנשים חסרי יראת שמיים, הנה עדין בבת עינו של האל (ובירה ב': 8); הוא החזוקם קרוב אל לבו עד

עם היום הזה. נאמנותו של ה' לקיום דבריו הינה ההסבר היחיד להישרדותו של העם היהודי עד הנה.

ואו לימד אותנו האדון עוד דבר בליליאוֹמן אחר: עם ישראל בן ימינו הנז, ומהוות את קיומם הבטחתו לעם היהודי! לא יכולתי להאמין שאנו חיים, פשוטו כמשמעותו, בימים שבהם מתגשות הנבואות מהתנ"ך לנגד עינינו ממש! ואני לא ידעתי על קר דבר וחצוי דבר! כמה נדהמת ומשתוממת הייתה! אני לכתבי הקודש לספר את תולדות עם ישראל בעצמו:

בעצם:

"כִּי אָמַר ה' נָתַן שְׁמָשׁ לְאָזְרֵי יוֹם חֻקּוֹת יְרֵחַ וּכְבוּבִים לְאָזְרֵי לִילָה, רַוְעַ חַיִם וַיָּהִי גָּלוֹן, ה' צְבָאוֹת שְׁמוֹ:

אם יִמּוּשׁוּ הַחֻקּוֹת הַאֱלֹהִים מִלְפָנֵי, נָאֹם ה', נִסְרָע יִשְׂרָאֵל יִשְׁבְּתוּ מִהְיוֹת גּוֹי לִפְנֵי כָּל הַיְמִים".

ירמיה ל"א : 35-36.

"וַיָּשָׁרְתֶם בְּמַתִּי מַעַט, תַּחַת אֲשֶׁר הָיִיתֶם כְּכֹבְבִי הַשְׁמִים לְרוֹב, כִּי לֹא שָׁמַעַת בְּקוֹל ה' אֱלֹהִיךְ וַיַּפְצֵץ ה' בְּכָל הָעוּמִים, מִקְנָה הָאָרֶץ וְעַד קַעַת הָאָרֶץ..."
דברים כ"ח: 62, 64 א'.

"וְאַף גַּם זֹאת, בְּהִוָּתֶם בָּאָרֶץ אֹוִיבֵיכֶם — לֹא מַאֲסָתִים וְלֹא גַּעֲלָתִים לְכָלֹתֶם,
לְהַפְּרָר בְּרִיתֵיכֶם, כִּי אַנְּה' אֱלֹהֵיכֶם".
ויקרא כ"ז : 44.

"מַיִם שָׁמַעַת כֹּזֶאת? מַיִם רִאהַת כֹּאֶלה? דִּיוֹחֵל אָרֶץ בַּיּוֹם אֶחָד, אָם יוֹלֵד גּוֹי בַּפְּעַם אֶחָת?
כִּי חַלְהָ גַּם יִלְדָה צִין אֶת בְּנָיה!"
ישעיה ס"ז : 8.

"וְהִי בַּיּוֹם ذֹהַה יִוסְיַף אֲדוֹנוֹי שְׁנִית יְדוֹ לְקַנּוֹת אֶת שָׁאָר עָמוֹ אֲשֶׁר יִשְׂרָאֵל מְאֹשֵׁר
וּמְמַעֲרִים וּמְפַתְּרוֹת וּמְכַשֵּׁש וּמְעִילִים וּמְשַׁנְּעָר וּמְכַל גּוֹי דִּים,
וּנְשָׁא נֵס לְגּוֹיִים, וְאַסְפֵּן נְדִיחֵי יִשְׂרָאֵל, וּנְפַרְצֹת יִזְׁהָה יִקְבַּץ מְאֹרֶבֶעֶן כְּנֶפֶת הָאָרֶץ".
ישעיה י"א : 12-11.

"וַיָּשְׁבַּתִּי אֶת שְׁבָתַת עַמִּי יִשְׂרָאֵל, וּבָנָיו עָרִים נְשָׂמֹות וַיָּשְׁבוּ, וַיַּטְעוּ כְּרָמִים וַיְשַׁטוּ אֶת
יַיִם, וַיַּעֲשׂוּ גְּנוֹת וְאַכְלָוֹת פְּרִיהֶם.
וְנַטְעָתִים עַל אֲדָמָתֶם, וְלֹא יִנְתַּשׁוּ עוֹד מַעַל אֲדָמָתֶם אֲשֶׁר נָתַתִּי לָהֶם, אָמַר ה'
אלֹהִיךְ".
עמום ט' : 14-15.

"וְאַתֶּם, הָרִי יִשְׂרָאֵל, עַנְפָכֶם תַּהֲנוּ וְפַרְיכֶם תַּשָּׂאֵ לְעַמִּי יִשְׂרָאֵל, כִּי קְרָבוּ לְבָאוֹ!"
יהוָה קָל ל"ז : 8.

6

אופקים חדשים

ממוש קשה להאמין שרק ארבעה חודשים חלפו מאז פגשתי ברייצ'ארד לראשונה, עם תחחושתו מאלהיים שניי עלה לישראל בספטמבר 1976. האדון לימד אותי כל כך הרבה ביןתיים! הוא העניק לי זהות כיהודיה לראשונה בחיי, ועם אהבה חזקה אל עמי, וכמידה עצה לחזור הביתה, לארכן ישראל.

אחר צהרים אחד סיירתי זאת לד"ר ריד, ושאלתיו מה דעתו בנוגע לדבר שקבלתי בוגע לעליה לישראל בסתיו. תשובתו הייתה נחרצת: "אם האדון הוא המדריך אותך לכת – הרי שהוא יאפשר לך זאת והדבר יעשה倏忽. השאירו זאת בידיו!" באפריל כתבתי מכתב אל משרד העליה בניו יורק וביקשתי מידע. זה היה צעד של אמונה, משומם שהאדון לבו יוכל לאפשר את עלייתנו! שבועות אחדים חלפו, ומשלא קבלתי תשובה – החלטתי להתקשר למשרד העליה. לאשה שעונתה לטלפון היה מבטא ברוקליני נפלא. סיירתי לה על רצוני לעלות ארצה עם שני ילדי. היא חקרה בדבר בעל, ועל כך ענייתי שאני גורשה.

"האם התגרשת על ידי ربך?" שאלה.

לבוי ענה בקרבי: "לא", ענייתי.

ובכן, יקירתיי, אין שום אפשרות לעלות לארכן לגט רבני תקף, התקשרו אליו במועד מאוחר יותר..." ויכלילי להרגיש שהוא עומדת לתקן את השיחה.

"לא וכי! אל תנתקי! אינני יכולת להתרשם על ידי רב מלכתחילה!" והתהננתי לפניה להעניק לו ראיון על מנת לדון בנושא. אני מאמין שהיא כל כך הדועזה מתשובי הבלתי אורתודוכסית, שהיא הסכימה להזמיןני לראיון לשבוע לאחר מכן.

בעור שבע התיעצבתי לראיון במועד שנקבע במשרד העליה. הודיעתי על הגעתתי, והתיישבתי להמתין. עשרים דקות חלפו ואחר כך שעה. הייתה גליה לעין, لكن סבורה הייתה שיאוותה תהא זו להודיע שוב שהיגעתי. אולם, כאשר התחלה לחוש עצמי לבסוף כפriet ציוד משרד, ניגשתי לדוכן הקבלה שנית.

נראה שפקידת הקבלה פשוט שכחה למסור את ההודעה! בעור מספר דקות הובלתי למישרו של פקיד אחד, אשר סלח לי על אייחורי! הייתה נדהמת מכדי לענות!
שיחותינו איתו הייתה מעודדת מאוד. הוא הודיע לי שעבודות סוציאליות בעלות השכלה

ונסיון כשלי נחוצות מאר בישראל, ואך סיפר לי על תכנית מיוחדת לעובדים סוציאליים אשר תתחילה בספטמבר — באותו חודש עצמו שבו הרגשתי שעלי לעלות! הוא נתן לי את כל טופסי ההרשמה הנחוצים ואת כל המידע הנדרש. אז הוסיף שמשלת ישראל תתן לנו הלוואה על מנת לכסות את הוצאות הנטישה שלי ושל ילדי. קיבל דיר חינם אין כסף למשך ששה חודשים במרקם קליטה לעולים חדשים, וכן קורס אינטנסיבי ללימוד השפה העברית, ואחר כך ייעזרו לנו למציא דירות ותעסוקה באותו איזור בישראל שבו גרים להשתקע. (בדרכּ כל נתנו לעולים חדשים גם מענק מחיה,อลם משום שקיוחתי לקלת תמיכה לילדוי — לא חשבתי שאהיה זוקפה לעוזרה זו). הכל נראה טוב מכדי להיותאמת.

אולי באמת בראוי שנעללה...

כאשר שאלתי לראשונה ברצינות את נושא העלייה לישראל — נראה לי כל העניין בחלים, משום שלי ולילדים היה כה מעט כסף. אולם עבשו, עם עוזה ישראלית, נראה היה שהמחסור הבטפי לא יהווה מכשול. אולם מכשול אחד רציני עדין עמד בדרכנו. בשום אופן לא יכולתי להעלות בדמיוני שגין, בעלי לשעבר, לא ירצה בשום פנים ואופן לילדיו לעזוב את תחומי ארץות הברית! התנגדותנו תהיה בת תוקף לחולtin: הוא אהב את מיכאל ואת גיאי! אולם ידעתי גם שעצתו של ד"ר ריד הייתה נבונה — אם יהיה זה רצון אלהים בשביבנו לעלות, הרי שהוא יפתח את כל הדלותות!

לגבבי נראה הדבר כדילמה בלתי אפשרית. לא היה לי מושג מה לעשות! ואו — אני חושבת — יכול ה' לעשות את מלאכתו בצוורה הטובה ביותר. שנחנו משתמשים בשיטותינו אנו והולכים אחריו מחשבותינו ורעיוןינו — הרי שכמעט לעולם (אם בכלל) אין אנחנו עטרים כדי להתייעץ עמו. אולם כשהאנו מגאים לקץ משאבותינו — או קל לנו יותר להעמיד את המ丑 כולם בידי. אני עדין משותומת למראה הדרך שבה הור הוא להוציא את תכניתו את הפועל.

הכל התחליל יום אחד, כאשר קניתי חיקוי פרווה, לכיסוי הספה והכירות בחדר המגורים שלנו. כשימייתי את התפירה — נראה חדר האורחים ממש יפהפה. אולם בעבר ימים אחדים נתקפתني בקשי נשימה, שהלכו והחמירו מיום ליום.

בסוף דבר נועצתי ברופא, שסביר כי פיתחתי לפטע תגובה אלרגית לפרווה המלאכותית. אחרי בדיקה, גילתה שאני אלרגית כמעט לכל דבר! "המקרה שלך", הסביר הרופא, "זהינו שכיח למדי בקרב אוכלוסייה של גיל העמידה. זה מוכיח פריצת סcar. זה עשויו שהגוף פיתח סובלנות מסוימת במשך שנים וזו פריצה הפרווה את הסcar וגורם לתגובה אלרגית חריפה כמעט לכל דבר".

כמובן שהוראותו הראשונה הייתה להיפטר תיכף ומידי ממערכות הדקורציה היפפה והחדרה שלי בחדר המגורים! ואו נתן לי תרופות להסדרת הנשימה, ובקבוקים עם האלרגנים, בתקופה שיווכל להשתלט על המ丑.

בערך באותו הזמן התקשרה אליו ידידה וותקה שלי, כריס, ממאסאצ'וסטס. לא ראיתי אותה שנים! לא מכבר פגשה באדרון ישוע והתאהבה בו בצוורה ממשית ביותר, וזמן קצר לאחר מכן למדה לדעת על אהבתו לישראל ולעם היהודי. ואו נוכחה בידודה היהודיה הייחודה היחידה שאותה הכירה ארבעם — בי! כמובן שהיא התרגשה ממשחה לשם שגם אני מכירה ואוהבת את הארץ ישוע.

הילדים ואני ביקרנו אצל כריס ומשפחתה בהזמנויות רבות, ולמדנו להכיר גם רבים

מידידיהם. הכל היה טוב ויפה, עד שהגעתי אליהם עם התגובה האלרגיות שלי. רשות שמעתי את הפזמון הישן: "זה הכל בגל חטא! עליך לקבל בריאות מושלמת וריפוי מושלם! דירשי בריאות מושלמת ושיגשוג כלכלי!"

מצבי הלק וחמיר. שלא בידיעתי פיתחתי דלקת ריאות נוספת בנוסף על כל האלרגיות שלי. אולם כל אימת שניגשתי לחדר המיוון הייתה מתקבלת טיפול סימפטומטי משומש שהכל היו סבורים שהמדובר בתגובה אלרגית פשוטה. אי לכך לא וכתח הדלקת לטיפול. הייתה ננита מהקלה למשך פרקי זמן קצרים, אולם לאחר מכון חזרה המחללה והופעה.

יום אחד היה קוצר הנשימה שלי חריף במיוחד. עלייתי למיטה במדרגות, אולם לא הצליחתי לנשום די הצורך כדי לשכב. לעומת הענן, לא יכולתי לנשום די הצורך כדי לעשות כל דבר שהוא, וידעתו שמחלה חמורה. נאבקתי על האויר לנשימה וחשתתי עצמי חסרת אונים ומפוחרת. הילדים ישנו, ולא הייתה בי האנרגיה לנוהג לבית החולים. לא ידעת מה לעשות!

בסוף דבר ברעתי על ברכי לפניו האדון, כשהאני חשה עצמי מבולבלת לחЛОוטין. אמרתי לו: "אדון, אני יודעת שאתה יכול לרפא! אתה הרי כבר הרשעת את חי! מודע אין הדבר קורה? מה פגום באמונתך? מודע אתה כל כך רוחוק?" מודע היה כי כל חוליה? מודע הירשה הוא שזה יקרה? לא האשומות שלהם של יידי, אני משוכנעת שלא היה מיגיבת בחירות שצואת לדבר מה כה באנאי כמו מחלה. אולם התקפותיהם גורמו לי להטיל ספק ביחסים עם האדון!

הilihות נראו ארכויים עד אימהה כשבנתי נטרפה ונדדה.בסוף דבר, בתוך כל דמויות והפצרותי, שמעתי את קול הדרמה הדקה של האדון. "בטחי بي!" זה היה כל מה שאמר, וכשהעשיתי. הפקרתי את כל המ丑ב בידיו האמוני, ו עברתי את הלילה כמייטיב יובלתי. למחרת בוקר אורתו איכשהו כוח להוביל את גיזאי לבית הספר ולהלביש את מיכאל, ואז צלצלת לחברה ובקשתיה לחתת אותה לחדר המיוון. הרופא שם הגיש טיפול חירום, וכשלא נראה שום הקלה נראית לעין, אמר לי כי לפי הרגשותו עלי להתאשפז תיכף ומידי. נבהلتני ונסיתי לשכנע שלא לעשות כן.

"חוושני שאין לך ברירה. יש לך אירוע ריאתי חמוץ הדורש אישפו מיידי וטיפול!" ענה בחומרה.

זמן קצר לאחר מכן הועברתי לחדרי. הודיעתי על כך לגז, והוא עשה את הסידורים הדורשים כדי לטפל ילדים. עד מהרה נוכחות לדעת שהאישפה הזה נועד להיות זמן מיוחד במנינו!

מבחן פיסית יכולתי לומר שמצבי היה חמוץ למדי; בתחילת ניזונתי מנוזלים בלבד, על מנת להקל את העומס מעלה ריאותי וקבלתי שני עירויי הרטמן (תמייסת מליח) ואנטיביוטיקה אל תוך הווריד. קיבלתי חמצן, תרופה נשימתית וניקוז נוזלים 24 שעות ביממה. השתמשתי במסאף קטן, והצעירית בשלווה מרשם נוספים כדי להרחיק את הריר מראותי.

כשמעו בראש ובראשונה על מחלתי – עברתי הרשעה אמיתי. "הביתו אליה!" אמרו, "מן הסתם אמונה חלה!" הם לא היו מסוגלים להושיט יד או הובת לעזרה בשעת הצורך. כל אלה בבלבו אותו מאד. אולם לבני ידעת שישוע אמר לי: "בטחי بي!" הוא לימד אותו אגב כך לך חשוב וחוני, שכאשר אנו עומדים על פסגת ההר, כשמוננות האלוהים

מורעפות עלינו — יש לאמנוננו השכלית מעט מادر מן המשותף עם האמונה הרוחנית. אhabתו אלינו הינה עובדה קיימת! אולם כשהאנו עוברים בעמקים, ועדין יכולים אנו להעדי על אהבתו, רק או מתחילה אנו ללמד מה פירושו של דבר להתהלך באמונה.

למרות שהייתי חולה מادر, יכולתי עדין להעיר על נאמנותו, וכתוואה מכך געה אהבתו בחיהם של אנשים. אנשים מהקהלת, שבדרך כלל לא היו פונים אליו — באו לבקרים. יכולתי לדבר גם עם חולמים אחרים ועם צוות האחיזות, ואפילו עם כוח העוז שעסק בנקין. זה היה זמן נחדר של ברכה אמיתית!

זה היה זמן כל כך מיוחד במינו, שאפילו ביום השני ברך בחדר הרחצה כדי להודות לה' על שברך אותו במחלה זו! תגובתו הזוכרה לי את חוש ההומור הנערץ שלו.

כאשר הדיברתי לו, אמר לי: "שמי לב, שהרפואה לבריאות הנפש נמצאת רק קומה אחת מעלייך!" לפעת ראיתי את עמי עיני העולם הזה ולא יכולתי שלא לגח. כאן הייתה, לבושה בפיג'מה של בית החולים, עם שתי אינפוזיות מחוברות לוורידי, כורעת ברך על הרცפה ומורה לאלוהים על שברך אותו במחלה! אין ספק שהעולם לא יבין זאת לעולם! (והדבר היה מצחיק במיוחד, משומ שבעל-לשעבר הוא שנייה את הרפואה לבריאות הנפש!...) אכן, יש נחמה באhabתו של האדון.

היו כמו וכמה דוגמאות לדרך שבה הפך האדון את חייו בבית החולים למצב שבו באו אחרים לדעת משהו על אהבתו אליהם. אחר צהרים אחד באה אשה אחת מהקהלת לבקרים. הגיעו שהגיעה, ידעת מהאדון שעלי להזמין בשבייה מגש לאורחים. הדבר הדברים אותה, משומ שהוא הייתה תמיד כל כך עסוקה, שנראה לי בלתי אפשרי שהיא לה פנאי לסעוד עמי ארוחת ערב, כשעה מאוחר יותר! בכל זאת הזמנתי אותה, והיא הסכימה באירוען. היא צילעה הביתה ומסרה המון הוראות באשר לניהול משק הבית ועד כהנה וכנה, ואו התישבה לידי כדי לשוחח.

אולם מרגע זה ואילך לא הייתה לי עוד כל הזדמנות לדבר איתה! קודם כל צלצל הטלפון. זו הייתה ידידה שואה עתה נודע לה דבר אישפוי. עוד קודם שהספקתי להניח את השופרת על כנה — והטלפון צלצל שוב. הפעם הייתה זו שכנה. עכשו היה כי כבר נרגזות למדרי. ביאוש מוחלט אמרתי לאדון: "אבל אדון, מדוע ממשיך הטלפון לצלצל? אני מצליחה כל דבר עם ברברה!" ואו נתן לי להסתכל אל שמי מתכווותיו. עדין לא עלה הדבר בידי לשוחח עימה, אולם לפחות ידעתה למה, כך שיכלמתי לטפל במצב בחירות.

סוף סוף הפסיק הטלפון לצלצל. אך פתחנו בשיחה, והנה נכנסה האחות כדי למדוד את חומי, ואו נכנסה הтирיפיסטיית לנשימה כדי לחתת את הטיפול הנשימתי שלה. תחילת קבלתי חמצץ במשך 20 דקות, ואו ה策רכתי להשתמש במשאף במשך 12 דקות נוספות. במשך הזמן הזה הגיע מגש האורחים, ואוותה לברברה להתחליל לאוכל. בשעה שארוחת הנוולית התקorraה ניקזה הтирיפיסטיית את הנזולים מכל הנשימה שלה, ואו ה策רכה לסדר את מיטתה. בינתים עברו שעתיים מאז שהגיעה ברברה, ואני טרם הצלחתי לשוחח אליה כלל. מדי פעם בפעם שאלתיה: "ברברה, יש לך מושג כלשהו מה שקרה פה?" ותשובה הייתה שהיא תמיד "לא". ואו שוב היה משחו מפרקיע לנו, קודם שהיא ספק בידי להסביר! איזה מאmix מעיף!

בסוף דבר, כשזובה הтирיפיסטיית את החדר, אמרתי: "או קי, אדון, עכשו מספיק!"

אני אמרה להיות חולה, זכר? אנה, הפסיק את ההפרעות האלה, עד שאצליח להסביר! (ברבורה נראית מופעתת מאוד). ואו התפלתי בשקט ובקשתיו לחת ל' את החכמה הדרושה כדי לדעת מה לומר.

"ברבורה", פתחתי, "חישבי על מה שוראית זה עתה. לפני שעתים באת הנה כדי לבקר אותי. הזמנתי בשביב מגש לאורחים, ומאו לא הייתה לנו שום הזדמנות לשוחח. מדוע? מה קרה?

במוכחה ענתה לי: "כפי הייתה כל הזמן עטוקה".

"נכון. הפרעה אחת באח אחורי חברתנה, ולא היה לנו רגע פנאי לשוחח. בעוד היו יוטקה בלהיות עטוקה, ישבת את בסבלנות והמתנת לרגע שבו אפנה לשוחח איתך. האדון סידר זאת כך כדי להמחיש לפניה את היחס ביןך ובינו. ישוע אהוב אותך. הוא משתווק לבנות זמן מהו איתך בלבד. הוא חף מஸוך אותך לעצמו. אבל את עטוקה מכדי

לשבת ולדבר איזו. והוא מאמין בסבלנות — ממש בשם שתאת המתנת לי!"

הדבר המחייב לשתיינו בצורה ציורית ממש את הצורך לחת עדיפות ראשונה לזמן התתייחדות וההתבודדות אותו. בעניינה של ברבורה קלע הדבר ישרות במטרה.

הייא שהתה עמי שעיה נספה, ושתיינו שמננו לב לועברה שאיש לא הפרק לנו עוד ולגם פעם אחת! אולם בנקודה אחת בשיחتنا נראה היה לי שברבורה איננה בטוחה כל כך באשר לדבר האלוהים אליה. ברגע שהרגשתי בכך נתקפתית בחדרה, והייתי משוכנעת שהנהינה יצלע הטלפון שוב, והஅחיה תכנסהנה, וארבעה עשר אנשים יבווא לביקור, ושוב לא יהי קץ להפרעות המטרידות. הודקפת בימיთי, ומעמדת העליונות שלי עדרתי בהחלט את תשומת ליבה: "בבקשה, ברבורה", התהננתי "אמרי לי שתויכרי! מהר, לפני שתתחיל ההפרעה מחדש! הייא צחה, והבטיחה לי לזכור זאת תמיד.

למהרת בשעה 7.30 בוקר, צילצל הטלפון.

"איילין — זו אני, ברבורה! רציתי רק לספר לך את החדשות! הייא היתה נרגשת באמת, וטיפרה כי כמו בבוקר בשעה הרגילה, אולם נהנה קודם כל את ראשית זמנה לאדון. הייא התפללה אליו וחשה בקירבתו. היא קראה בכתביו הקודש. ואו, לא רק שהתחילה במלאת הבית השיגרתית, אלא שהסתפקה אפילו להגיע לעבודתה מוקדם, לראשונה מזה 70 שנה! הפלאה שבוקלה העלה דמעות שמחה בעניini.

"זוכר", סיימה, "אני סבורה שהחדשות תהינה גם לך לברכה! ואכן צדקה! במשך אישפוי התחלתי לקרוא פרשנות על ספר איוב, אשר הוגשה לי כמתנת איחולי החלמה! דברים נוראים כה רבים קרו לי, שנראה היה לו כי חיו מתמטיטים ומתרופרים לצד עניינו. אולם מה שהדרים אותו היה, שהכתב מעיר, כי לא היו לו אפילו כתבי הקודש, לשאוב מהם נחמה ויעידוד! אולם בכל זאת היה לו אמונה באלהים. אני זכרת שהערתי לישוע: "זה אין וזה בל-זאתן? איך יכול היה להמשיך להאמין אחריו כל מה שעבר עליו?"

ואו אמר לי האדון לזכור את אותה הפעם שבה כמעט ונחרגת על ידי השטן. עד לאותו הרגע היה זה זכרון שהוא ריפה, והוא מעולם לא בקש ממני להתייחס אליו בשום צורה שהיא מלבד בהכרת תודה על נצחונו. לפעת העיטו אותו הזכרון הילל, והוא חי את כל אותו הטיוט מחדש, וראיתי ב יתר בהירות את נצחונו של האדון, ואו, באותו לילה, בימיית בית החולים, הזכיר לי ישוע בעדרינות שגם אני שמרתי על אמונה בו, אפילו מבלי לקרוא בכתובים! (האדון הראה לי זאת שנה לאחר מעשה. לו היה מגלח לי זאת

קדם לכך, הייתה רואה בכר ראייה לכוחה של אמונה. אולם באותו הזמן כבר ידעת שאינני יכולה לזכוף אמונה זו לזכותי כלל וכלל, אלא אף ורק בזכות ידו שהיתה מונחת עליו. היה בכר כדי להמחיש לנגד עניין את התכנית שיש לו לחזק כל איש ואיש מאתנו. עליינו רק לנו כהה, ללא דאגה ופחד!) והוא הראה לי פסק בשורתו של מרכוס:

"ויאלה האותות אשר ילו אל המאמינים... אם ישתו סם המוות – לא ייזקם".
מראות ט' 18.

ניתן לי משקה רעיל מיידי כohan השטן הזה, והוא לא גורם לי שום נזק! כל הספרים שבעולם לא יכולים ללמד אותי כה הרבה על ריבונותו של ה', כפי שלמדתי מאותו מקרה! (במשך הזמן פחת ערכו של הלקח הזה, משום שהוא אדון העבריר אותו קרוב יותר אל מרכזו הקרב הרוחני).

מקץ שבועיים אמר לי הרופא שביכולתי לחזור הביתה, משום שלדענו החלמתי די הצורן. "אולם" – הואיר – "אם יחוור קשי הנשימה – התקשרו למושדי וחזרו לבית החולמים מיד!"

כמה נפלא יהיה לשוב ולראות את הילדים! התגעגעתי אליהם כל כר! גין دونגןן, חברה מהכנסיה, עצלה, והצעעה לי באידיות לגור אצל יום יומיים, כדי לעזור לי בעבודות הבית ובבישול. זו הייתה הצעה כה אדריבה שקיבלה בהכרת תודה. ביום הראשון בבית-החולמים ידעתי מהארון ש"ר ריד יבוא לבקרני, ושזהו ישמה להסייע אוטה הביתה. וכך, כאשרني בוטחת בחכמו – לא חננתי שום סיורים חילופיים. הסברתי זאת לדידה שהצעעה לי לקחתי הביתה.

"תודה רבה לך, אבל אני יכולה לחזור הביתה עם ד"ר ריד".
"דיברת אותו על כר?"

"נו, לא בדיק... לא. הארון אמר לי שהוא עתיד לבוא, וזה הכל".
"מה? ואת לא אישרת זאת?"

שתינו הינו המומות. לגבי נראה היה ברור בהחלט שאם הארון אמר לי ש"ר ריד צעריך לבוא. הרי שזו הייתה ההבטחה הגדולה ביותר בעולם. הארון – אבינו הכל יודע!

ולגביה – אמונה מסווג זה הייתה בלתי מתאפשרת על הדעת! ממש לפני ה策רים נכנסה התירפיסטית לחדר כדי לחת ל' את הטיפול הנשימתי האחרון. כאשר הושיטה לי את מסיכת החמצן, ידעתי שמי שביבתי במיטה יסתהימו עדר מהרה, ושמוטב כי אהנה מהם כל עוד אוכל. השתחתתי במטה, השתרעת בנוחות, הנחתי את מסיכת החמצן על פני, ועצמתי את עיני כדי להזוז לאדון על ניסי אhabתו הרבים שלהם הייתה עדה. ברגע זהה נכנס ד"ר ריד דרך דלת חדרי.

למרות שעדר כה טרם בא לבקרני – הרי שידע מנסיונו האישי את כוחו של הארון בעיתות מחללה. הוא בא איפוא לבית החולמים בעפיה לראותני מלאה בשמחות ה'. כאשר נכנס לחדר וראני שרועה אפרקון על המיטה כמסכת החמצן על פמי, סבור היה שטעה במספר החדר או שקבל מסטר בלבתי נכוון בדוכן הקבלה. הוא ניגש אל תחנת האחות ושאל למספר חרוה של הגב' דורפלינגר. כאשר המספר שניתן לו היה זהה למספר שהיה לו קודם – ניתקף בפאניקה. הוא חשש שימושו מאד איננו כשוורה! הוא חזר לחדרי, והפעם

כשהוא מזכה לגורע ביותר. לעולם לא אשכח באיזו עדרנות זהירות שקטה ביטה אתשמי!
אשתמש בלשון המטה אם אצין שרוח לו כאשר התיישבתי במיטתי, כשהאני מלאה
באמת בחודותה זו, ובקשתיו שיביל אותי הביתה!

למדתי כל כר הרבה במרוצת השבועיים הללו! כשאנחנו בוטחים באדון בכל מעב —
אפילו שהדבר עומד בסתרה גמורה ל"תיירות הדתיות הפופולאריות" של ימינו —
נראה שהענינים נמצאים אחרי הכל בשליתו. אישפויו החל במעב של בלבול רוחני.
אנשים אמרו שימושו בודאי אינו כושא באמונתי, משום שהוא חולה. אולם בסוף
מחלתה, כאשר ידעת ישוע ברך אנשים כה רבים באבותו, הבינו שהיא אשמהותיהם היו
פשוט בלתי נכון! האדון מעולם לא הבטיח לנו חיים מושלמים. ככל מעב יש לנו הבטחת
כח החזק מעמד בכל הדברים העולים לפניו אותנו בדרך; ככל מעב יש לנו הבטחת
נוחונו! הוא השתמש במחלתה הזאת כדי לפתח את הדלת לפנינו לקחת
באבותו; ו-נפלא מכל — הוא השתמש במחלתה הזאת כדי לפתח את הדלת לפנינו
את הילדים לישראל!

חומרת מחלתי הרגיזה מادر את רופאי. הוא סבר שם אשאר בחורף באקלים קר שכזה,
כנראה שלא אמשיך לחיות ולבור את החורף, בכלל הסכנה החמורה של דלקת חוררת.
כבר קודם לכך סייפרתי לו על רצוני העוז לעלות לישראל, והוא עצמו יסד שם אישית
מרפאה לתפקיד ריאה לקויים, משומש אקלימים היבש של איזורי מסויימים בישראל
אידיאלי לכך! וכך רשם את הפקודה הבאה:

"הכרחי שהחוללה זאת תעבור לישראל. האבחנה: דלקת סימפונות חמורה, דלקת
טרפטוקוקית וטטאפילוקוקית!"

מרשם הרפואי, לעלות לישראל! האם אין האדון ביליאמן! (יכולתי גם לעبور לאריונה,
שבה האקלים דומה; אולם לא היה לי שום כסף; והעליה לישראל כבר סודרה, עם
הבטחות עוזה בנסעה, בשפה, בדירה ובתעסוקה!)

מאחר שגזי היה מושעך באותו בית חולים שבו הייתה מושפעות, הרי שידע על חומרת
מחלה; וכאשר שוחחנו על המלצותיו של הרופא ועל העוזה שישראל תוכל להושיט לנו,
הרי שלא נותרה לו ברירה כי אם להסתכם. הוא, אכן נס גדול קה!

עם זאת חשתי עצובות עמוקה בגינו, משומש סייעתי כמה שהבנים יקרים לו. (הוא לא ידע
דבר וחוץ דבר על הליכתי באמונה, ולמרבה העיר — הוא גם לא הכיר את ישוע).
בסוף יוני, שבועיים אחרי סייפרתי לגוז על תכניותינו לעלות לישראל בספטמבר, הוא
הזכיר את הילדים אחרי אחד מטיוליהם השבועיים, וביקש לשוחח אתי רגעים אחרים.
"הייתי רוצה שתתudy" פתח בינה של רשותות, "שאני עומד להתחנן מחדש. ג'אד ואני
קבענו את התאריך — ה-5 ביולי".

דמעות עלו בעיני. "הו, ג'או! אני באמת שמחה בשביבך. אני חושבת שזה כל כר נפלא!"
או ידעתني שגזי באמת יהיה בסדר גמור. שוב לא חשתי עצובה כל כר על שלקהתי ממנה
את ילדיו. כאשר ידעתني שהוא עתיד להתחיל חיים חדשים עם מישמי שאוהבת אותו מادر.
הדבר העניק לי בטחון נוסף שכן רצון האלים הוא כי נעלם לישראל.
אחרי תפילה, ידעתני מפי האדון שעלי להפחית גם מקצת המוניות, כדי שלגוז ולג'וד

יהי בסוף לשלטם ברטיסי הלוויו וזרור בדרך האיר לילדיהם לארכות הברית אחת לשנה. אכן, הדלותה באמת נפתחו!

ימי הקיץ חלפּו עברו ביעף, ככל שזמנן עלייתנו ארעה הלק והתקרב. בבוקר אוגוסט אחד חשתי עצמי עליה במיוֹחָד, כשרוותי ומינתי את חפצינו, כהכנה לנסיעתנו. עיר הנמל אשדוד הייתה אמורה להיות בитנו החדש, במרכזה קליטה המרווח מרחוק של מה בכך מחוק הים התיכון. הורי ביקרו במרכו הקליטה זהה באחד מטיוֹליהם בישראל ותייארו לנו אותו. המרכז ממוקם מעברו השני של הכביש, מול מרכזו קניות גדול, גובל בגן נחמד המשתפל במדרון עד לים. זה נשמע כל כך יפה! אלום בכל זאת היה קשה לאירוע את כל

הבית ולהיפרד מחברים ומבני משפחחה ואו להגיע לארץ חדשה וורה!

לפתע חשתה בnocחות האדון, כשאיני חולמת אפילו כי דבריו באותו ערב יהפכו את כל קערת חי עלי פיה. הוא בא למשה-על מנת לחשוף ולגלות את העלב, שאותו הcinן אותו לשאת בזיהירות שכזאת.

הוא שאל אותה שאלת ויחידה: האם את אהבת אותה יותר מכל דבר אחר בחויר?» חשבתי זמן מה. ידעתني שבאותו פרק זמן בחיי נאלצתה להעמיד את האדון ואת רצוננו מעל לכל מה שהיה מוכר לי עד כה — בחיי, מולדתי, יידידי וקרובי משפחתי. אלום שההשוותי כל אחד מהדברים האלה עם גודלת אהבתו, ידעתני שאותו אהבתו יותר וכך עניתי לו, בעבר זמן מה "כן, אדרוני; אני אוהבת אותך יותר מאשר את כל הדברים האלה". אלום באלהים אי אפשר לשעות לעולם, והוא ידע שום דבר מכל אלה לא הייתה לו ממשועות של ממש לגביי. ידעתני שחברים ימשיכו להיות חברים ושהמשפחה לעולם לא תחול להיות משפחה!

הוא חזר על השאלה: "אלום האם את אוהבת אותה מעל לכל דבר בחויר?" לא ידעתני מה עתיד לבוא עבשו, אבל מן הסתם חשתי בכר, משומם שמוביל לדעת מדוע — פרצתי בבכי. ואו אמר לי משפט אחד — רק משפט אחד בלבד, אשר עקר את לבבי מושרשו: "אם תלכי אחרי רצוני לחoir, יהיה לך ולילדיך ששה חדשים בלבד לחיות ייחודי בישראל במשפחה. ואו הם יחוורו לגור עם אביהם ואם החורגת בארצות הברית".

בנוי! האדון ידע זאת! משומם מהם, והם בלבד היו מרכזו חי! אהבתינו אותם יותר מכל! הרגשתי מואבנת, וניסיתי להתעלם מכך אבל נסיכון בלבד, באמרי: "או, אדון, אתה בודאי איןך מתכוון לכך!" אלום איכשהו ידעתני שכובנותו הייתה רצינית ביותר. חרש עליתי על קצונות בהונוטי לחדרם. הם יישנו בשולווה, שני יקרים, והרגשה של צער עמוק וחוסר תקווה נורא השתלטה עלי — תחשות אבדן בהתואר. רצתי לחדרי, השלכתי את עצמי על המיטה והתייפחתי והתייפחתי והתייפחתי.

אחרי מה שנראה בענייני בנצח כרעתי שוב לפני האדון. באותו לילה הוא נגע במרקזוنبي. ידעתני ששם דבר אחר שאוכל להגיד לו לא יהיה בעל ערך של ממש לגביי. אלום גיווי ומייכאל הקטנים היו הכל בכל מכל כל לגביי! אך ידעתני גם שלמעשה לא הייתה לי ביררה. האדון כבר לימד אותי שני דברים חשובים מאד: ראשית כל, שהחמים מחוץ לרענן האלהים אינם חיים הראים לשם, לא משנה עם מי או עם מה אנחנו חיים. ושנית, ידעתני שגיווי ומייכאל כבר שייכים לשיעור. אני אפילו כתבתי מתחת לצילומיהם בפתח התניך שלי את מילותיו של טניסון: "האל נתן לנו אהבה, אלום את מי שאנו אוהבים הוא משאיל לנו..." וכך הנקתי אותם, באופן סמלי, על המזבח בקרבן, ממש כפי שעשה אברהם

לייצחק לפני זמין כה רב. וידעתי שגמ לבו נשרב בקרבו מרוב צער. הפקדתי אותם בידי ה', והתפללתי בכל לבבי שזה יהיה רק נסיוון, אולם אישחו ידעתי עמוק יותר בתוכי שזה לא היה נסיוון כלל.

הדרך היחידה שבה יכולתי לעبور את הימים הנוגדים הייתה לגרש את המידע הזה מהחשיבות המודעת, בתקווה הרחוקה שאני טעית, ושהדבר לא יתרחש בסופו של דבר כל. אחרית לא הייתה לעולם מוחזקה מעמד! סיפרתי לכמה מידירותי על מה שהתרחש

באותנו עבר בין האדון ובני, אולם במרבית המקרים סייבתי להתייחס לכל הפרשה. סוף סוף הגיע היום המוחלט, שבו אמרוים היו להMRIא לישראל. גיז וגיז הובילו את ג'ואי ומיכאל במכוניתם לנמל התעופה בניו יורק, על מנת להיפרד מהם שם. אלאי, שכנותי דיקלה, יחד עם ג'ין דונגן ועוד כמה חברות מהקהילה הסיעו אותו לנמל התעופה בקונטיקט, ומשם ייה עלי לטוס לנמל התעופה של ניו יורק. (مارטינה כבר עברה אז לפנסילבניה). ממש לפני שהגיעו זמני לעלות למtoo עמדנו כולם במעגל ואחוננו זו בידי זו והן התפללו ובקשו את ברכת האדון עלי. הן הבטיחו להתפלל, בכתב ולווער בכל דרך אפשרית. ואני ידעתי שאתגעגע אליהן כל כך!>.

חלק שני

"כנעצבים, ובכל עת שמחים...
כמו שאין להם מואמה ויש להם כל'."

השניה לקורינתיים ו' 10

ישוע אמר: "באו נא, לכו אחרי!" זהה דרכ היסורים.
זהי הדרך המובילה לסבל, לשינהה ואפילו למות.
בראשית הליכתם בנתק הצלב נאסרו השליחים והולקו:
"ויצאו שמחים מלפני סנהדרין, על כי זכו לשאת
על שמם קלימה".

מעשי השליחים ה': 41

כה מעטים הם היום האנשים המוכנים לסבול מהאהבה לישוע.
ועצובה עוד יותר היא העבודה שאנו איננו מסוגלים לראות
את כל עומק יסוריו — משומ שرك באמצעות האהבה נעשים
אננו רגילים לסבלו של הזולת!...

מה עושים אנו במדבר?

בנמל התעופה של ניו יורק יכולתי להבחן במצוותו של ג'ו, כאשר העיף מבט אחרון במיק ובגיאי לפני שהללו נעלמו בתוך אולם היוצאים. איך יכולתי לספר לו שאלה הם ששת החדרים האחרונים שהיו לי ולילדים בלבד? שווה יהוה ומוקצב ומוגבל בשיבילנו, ואחריו אלץ אני להפריד מהם? ללא ספק היה יכול להקל על יסוריו בכר, אולם לא היה יכול לכך. איך יכול היה הוא להבין זאת? ואני בסתר לב עדרין קיוויתי שהשתלשלות העניינים תהיה שונה....

אחרי ארוחת הערב במטוס קראטי לילדיים סייפור, ונתתי להם את "מתנות הטיסה" שלהם, אותן הפחתות קטנות שהעניתי להם כל אימת נשענו בהן. וכשהם שכבו סוף סוף לישון, מצאתי אני שהשינה דינה בלתי אפשרית. התקשתי להאמין שהיינו ממש בדרכנו לישראל. ע"י הדריכתו זהירה של ישוע, הפכה לי ישראל להיות יקרה כל כך! כיהודיה — טstyl עכשו בעל כנפיים בדרכי הביתה, לא רצ שאותה הבטיח ה' בעצמו בмолדת נצחית לעם היהודי! וזה היה כל כך מרגש, ככל שהבנתנו שההבטחה הזאת מתגשמת בימינו אלה, לנגד עינינו הרואות ממש! מאות שנים כמו הלבבות היהודים לחזור לארץ המובטחת, והנה אני טסה בדרכיῆה!

"בשוב ה' את שיבת ציון היינן בחולמים.

או ימלא שחוק פינן, ולשונו רינה.

או יאמרו בגיים: הנגיד ה' לעשות עם אלה.

הנגיד ה' לעשות עמנו, היינן שמחים".

תהלים קכ"ו : 3-1

כמאmina בישוע ידעתי שלישראל תהיה לגבי משמעות כפולה. זה הי מולדתי הטבעית, וגם הארץ שאotta אהב יshaw כל כך. בה הוא התהלך, לימד, ריפה, אהב, צחק, בכח, סבל ומת, ובה כם בנצחון והשתחרר מככל המות כדי לשבת לימיין האלוהים. איזה מקום קדוש! בשגענו גלגלי המtos בمسلسل הנטהיה בנמל התעופה בן גוריון לא יכולתי להתפרק מלבדות בדמות שמחה.

אחרי הנטהיה החל הזמן ב מהירות בקדחת הפעולות שאחריה. הועברנו דרך המכס ונשלחנו למשרד הממשלתי לקליטת העולים החדשים. אחרי ההליכים המקובלים אספנו

את מטענו, קיבלנו את מסמכינו ואז הועמסנו על מוניות שפניה – (כך לפחות חשבתי) – לעיר הנמל אשדוד. גויאי ומיכאל היו כבר סחוטים ועד מהרה נדרמו כשראשייהם בחיקי. בעיניהם קרוות לרווחה מפליאה שתיתיב בהתרגשות את המראות הראשוניים של ישראל, שחלפו ביעף דרך חלונות המונית. ראייתי עצים עמוסי פרי לעיפה, שדות כווננה רחבים, נוף שוק בצמיחה, המהדרד את דברי הנביא מימי קדם:

ישושים מדבר וציה, ותגל ערבה, ותפרח כחכלהת.

(ישעה ל"ה: 1)

"וְאַתֶּם, הָרִי יִשְׂרָאֵל, עֲנָפָכֶם תַּתְנוּ וְפָרִיכֶם תִּשְׁאַו לְעַמִּי יִשְׂרָאֵל, כִּי קָרְבָו לְבָאוֹ." (יחזקאל ל"ו: 8)

"כִּי אֱלֹהִים יוֹשִׁיעַ צִיּוֹן וַיַּבְנֵה עָרִי יְהוּדָה, וַיִּשְׁבֹו שָׁם וַיִּרְשֹׁוּ".

(תהלים ס"ט: 36).

היינו בית! קשה להאמין!

השדות הירוקים הפכו לפטע לחולות מדבר צחיחום. אווז ארץ עצומה וחורבה. גיליתי שני גמלים העומדים בגאון על פסגתה של דיוונת חול. ואז לבסוף נצנץ بي הספק: "מה בעצם עושים אנחנו בדבר?"

היינו צעריכים לנסוע בסrk הכל מרוחך של שעה נסעה מבן גוריון לאשדוד. משום כך לא התעכבתי להחליף בסfk בנמל התעופה. קוויתי להגיע לאשדוד בשעות אחר הצהרים המוקדמות, דבר שישאיר לנו זמן די והותר לפרק את מטענו, להחליף קצת כסfk, ולקנות מעט אוכל בבחניות שבמרכזו המסתחררי ממול למרכז הקלייטה. אולם חלף פרק זמן של יותר משעה, ואנחנו עדין נסעו. נוג המונית לא דיבר מלה אחת אנגלית וכל העברית שלי הסתכמה במלה "שלום" ובברכת נרות השבת, ובאהלה לא יכולתי לברר, כמובן, מה אנחנו עושיםפה, באמצע המדבר!

אחרי שעה נסافت של נסעה באנו סוף סוף לעירobar שבע, בירת הנגב. הילדים כבר היו ערים לחלוtiny ווהסתברים שנתנו להם לא היו משכנעים ולא מעודדים ביותר. הנהג עצר פעמים רבות ושאל לכאן? לכאן? מותה? לדעת!

בסוף דבר, כשההמש נתה לשקויג, נראה היה שהגענו למתחו חפצנו. מטענו פורק ואנחנו הובילנו אל שני חדרים זעירם. מישחו אמר באנגלית עילגת: "ברוכים הבאים! מחר, מSHORT, שם, 8.00 בובקר", והצביע לאן-שהוא. ואז הושארנו לבבנו כשהאנו מוקפים בכל רכושנו הדל עלי אדרמות. במקומות להיות בעיר חדשה ומלבבת על חוף הים, מצאנו את עצמנו בעיר עתיקה מאד, שאotta חמד אברהם לפני ארבעת אלפי שנה כעיי מושב. מרכז הקלייטה בפאתי באר שבע היה מוקף בחולות מדבר אינסופים ולא היו שם בנקים או חניות בטוחה ראייה.

נכנסנו לתוכן שני החדרים שבהם אופסנו מטלטלים. הם נראו צחיחים וקרים, ותאמו את הבדידות הגוברת שבלבוי.ليلנו הראשון בישראל! בהחלט לא כך תיארתי אותו לעצמי! כאן היינו, נטושים, שרויים בהרגשה של הליכה לאיבור, עייפים, רעבים – ולבד! ואם לא די בכך – על הקיר מאחוריו המקרר ישב המकק הגדול ביותר שראייתי בחיים!

הבנייה שאלו אותו מה בדעתך לעשות, ולי לא הייתה תשובה. "רק להתפלל", השבתי
בלאות.

דקות מספר לאחר מכן נשמעה דפיקה בדלת. לפניו עמדה משפחה אמריקנית! "נאמר
לנו שאתם עתידים לבוא היום, ובכאן להתקבל את פניכם. איך נוכל להיות לכם לעזר? זאו!
הם העיבו לנו ארוחות עבר! לא היו מילים בפינו לבטא את השמחה שהרגשנו!"

אדיבותם כלפינו באותו הערב הייתה משוחה שלא אשכח לעולם. כמה משמעות יש לכך
شمישחו מושיט לרי' יד באבבה! הם התחלקו עמנון ברכזם במעט שהיה להם, והסעודה
הנעוצה שהוגשה לנו ערבה לחיכנו יותר מכל מה שאכלנו אי פעם!

הם היו מלאים בעוצות מועילות שנעודו להקל על ימינו הראשונים בארץ הורה. יצאו
את ביתם הקטן באותו ערב כשאנחנו עדרין נבוכים, אולם לבנו חם בקרבנו בגיל ידידותם
— ובגיל המzon.

ניהם עם הילדים שיחהמושכת אל תוך הלילה. לא יכולתי להסביר להם מה שקרה
ומודיע. ישוע אישר לנו שאשודד תהיה ביתנו, "וכך", אמרתי לשני בני הקטנים "עלינו
להאמין שהוא יקח אותנוῆה!"

הסכמנו באמונה שלא לפרק את המזוזות, וכך אחד מאיתנו התפלל שה' יביא אותנו
לאשודד. באותו הזמן לא הייתה אמונתנו גדולה ביותר. אשדור ומרכז הקליטה היפה שלנו
על חוף הים, נראתה מרוחקת עד יאוש. הבנים לא התעדרו במילוד, ואילו ואני לא הייתי
מעדרת ביתר...

ג'ואי ומיכאל התקשו להירדם, וכאשר נרדמו לבסוף — מצאתי שאיני מסוגלת לישון
בכל. הרגשי עצמי זנוח ונטושה ביתר. "אדון, אתה הבאת אותנו לישראל. מודיע אנחנו
נמצאים במקום הלא נכון?" שאלות ופסוקות המשיכו להציג לי. ובסופו של דבר כתעתיב ברך
להתפלל.

"זה, ישוע, אני מבינה. האם כאן חפש אתה שניהה? אבל האישורים שלך בדבר אשדור
היו כל כך ברורים! אני חיבת איפוא להאמין בדברך אלינו! אנה, העתק את ההר הזה
מלפנינו! אם המתינו לנו כאן, נראה לי בלתי אפשרי שנצליח לעבור לאשדור. אולם למרות
כל הקשיים, אני מאמין שביכולתך לסדר את העניין הזה.

ואם רצונך הוא כי נישאר כאן, אשתדל להפיק מזה את המירב, למרות שהמקום שומם,
ואינו על חוף הים, עם המקדש הגדול ביותר בעולם על הקיר... תודה לך, אדון! אני
מהלلت אותך. עוזר נא לחוסר אמונה. אמן!"

נסכתי בימיitic וחיכיתי לבוקר, כאשר נעצת עין יגעה בקיר, מאחוריו המקרר.
הבוקר הגיע לבסוף — הוא תמיד מגיע! אחרי שוחחתינו עם המנהלת ב-8.00 בוקר,
למרדי לדעת מהם המתינו לנו במרכז הקליטה בברא שבע כבר שבועיים ימים! היה
הסבירה לי שהטעות נעשתה עוד בארצות הברית — אסור היה להם בכלל לומר לנו
שאנחנו נסעים לאשדור! לבי' צנחה בקרבי. זו לא הייתה רק שאלה של מגורים! זה לא היה
כל כך חשוב! אבל אני האמנתי באלהים שנגע לאשדור, ואם טעית בקשר לך — אולי
טעות בידי גם בנוגע לדברים אחרים? — אולי טעית בכל?! התחלתי להתפלל בכונה
רבה.

המנהל הסכימה להתקשר עם המשרד הראשי בירושלים ולחזור. אז לימדה אותי
מלה' ישראל, שהיא חיונית ביותר לחיקם בישראל — "סבלנות". המשרד הולוה לנו די כסף

ישראלי כדי לנסוע באוטובוס למרכוobar שבע, כך שנוכל להחליף שם כספ' ולאכול ארוחת בוקר. אדם אדיב אחד ליווה אותנו אל תחנת האוטובוסים, וגם הורה לנו — בעברית — להביא אותנו לבנק.

אחרי שהחלפנו את הכסף, ואחרי שאכלנו ארוחת בוקר בלתי שגרתית למדי, שבנו ועילינו על האוטובוס. וכשידכנו מהאוטובוס במקום שבו סבוריים היינו שעליינו לרוחת, גילינו שמדובר הקליטה איננו בטוחה ראייה כלל! ורק הינו, אבודים בbara שבע, אחרי שתעינו בדרכנו מלכתחילה ובאנו לבאר שבע בטעות! החלטתי לשאול בעברית אחר מרכו הקליטה, והתפלאלתי מודע זיכו אותנו הכל במבטים מוזרים כל כך. (מאוחר יותר למדתי לדעת שהחלפתה את המילים "מרכו הקליטה" במילים "עליה חדש". אתם יכולים לתאר לעצמכם מישמי מסתובבת בחוץ וسؤالת "עליה חדש, עליה חדש?!" אולם, אחד מיידידי סיפר סיפור מעשע עוד יותר. כאשר הגיע, למד בכוחות עצמו לומר את המלה "זוף". אולם כל פעם שביקש עופם מהקצב — היו נעצים בו עיניים תמהות. מבלי שידע זאת, השתמש במקום בשם "עוף" במלחה "אוון!").

בסוף של דבר הצעיר גיאי נשוב לאוטובוס. "אולי אנחנו צריים לנסוע עוד קצת, אמא?" והוא ערך.

סוף סוף חזרנו למושדה של המנהלת, והיא הסבירה שהמושדר בירושלים אישר שהטעות אכן נעשתה בארץות הברית. המקום נשמר לנו בbara שבע, ולא באשדוד! "אולם", הוסיף מתחפה מעט על עצמה, "הם מוכנים לתקן את הטעות, אם את עומדת על כך. במרכו הקליטה באשדוד נשאר מקום פנוי אחד למשפחה".

ורק, שלושים דקות לאחר מכן, כshedמעות גיל ממלאות את עינינו והכרת תודה לאל — את ליבוטינו, ישבנו שוב במנונית — והפעם אל הבית שהאדון באמתה הchein בשביבנו. ואו, במרכז הנגב, בארץ ישראל הרחוקה, כשהוא שועט במנוניתו, גחן נג המוניות היהודי-מארוקני והפעיל את מקלט הרדיו — ואחר השירים שישוע נתן לי — "גברתני" — שודר מעל גלי האתר! האדון מגלה לנו את אהבתנו בדריכים הפחות צפויות מכל!

ביתנו החדש באשדוד היה יפה יותר אפילו מתיורי הורי. זה היה בית חדש ויפהפה, ככל-כך קרוב לים. דירת שני החדרים שלנו נראתה כארמן בהשוואה לבאר שבע, ולשםחנתנו לא היה קץ. אני בטוחה שלו הגיענו למרכו הקליטה לאשדוד ישר מ滿ל התעופה, לא הינו מסוגלים להעניק את כל כך את יופיו של ביתנו החדש והקטן, כפי שיכלנו לעשות אחר טיולנו השגוי לבאר שבע.

כמעט מן הרגע הראשון התאהבתי בעם ישראל. יש בו כל הרבה חיונות ושמחה חיים, ואנשים שבאים לבקר שם אינם נשארים כמוות שהם. יש בארץ הזאת אוירה קשה לתאהרה, אולם שאין לטעתה בה. תחושה של נוכחות זו. (ואיכשהו הרגשתי, ממנה, שהזמנ שלי בישראל עדtid להיות זמן של מוסר ומישמע, וכי שאמור שאל התרטיס — התחלתי לעובב את דבריו הילודות).

גיאי ומיכאל ביקרו בבתי הספר המקומיים, וניתנה להם הדרכה פרטית בעברית. השיעורים למבוגרים נערכו בתוך תחום מרכו הקליטה עצמו. לשוטחנו יחד למдрנו-מ-55.00 בocular עד 1.00 אחר הצהרים. כשהגעתי לאולפן ביום הראשון גיליתי שכחת העברית נפתחה כבר לפני שלושה שבועות ושאני פיגרתי נושא החול מהרגע הראשון. זו הייתה

נואי ומיכאל במרכו הקליטה, אשדוד 1976

אכזבה נוראה. חברים לכתה שוחחו כבר בעברית איש עם רעהו, ואני לא הבנתי כמעט דבר!
וחci דבר!

החברה בישראל מובסת על שבוע עבודה בין שישה ימים, וגם בבית הספר ביקרנו ששה ימים בשבוע. לעולם לא אשכח את השבת הראשונה בישראל. ביום חמישי הכנינו הכל את בתיהם לקרהת השבת הקרבה, עצחו ומרקוו אותם. ביום שני מלאו החנויות עד אפס מקום בתנועת קונים עריה כשלמים רוכשים את מצרכי השבת – חלות, פרחים טריים ויין. בערב שבת נפל הס בעיר. התנועה נפסקה, כל החנויות נסגורו, והרחובות שוממים וריקים מאדם. מעולם לא ראיתי עיר שלמה השובתת מכל פעילות. היוינו את נרות השבת מהבבבים בכל הדירות הסובבות את מרכזו הקליטה. הכל היה כל כך שקט ויפה!

זה היה מסטר שבועות לפני שהתחלנו לחוג את יום השבת ביחד כמשפחה, ואני יכול אפילו להתחיל לחזור את השינוי שחולל הדבר בחינו! השבת באמת הפקה ליום שנבל ל咒ור האחדות המשפחה. בערב שבת נגתי לעזרך את השולחן (השתמשתי בסדרין במקום במפה לבנה), עם פרחים רעננים, נרות, יין וחלות – ביתנו הקטן לבש פנים חדשות! עד מהרה למדו הבנים לצטט את התפילהות, וככלנו חיכינו יותר ויותר לערב המפורסם הזה מדי שבוע בשבוע. כבר נאמר פעמיים רבות שאפילו היהודי הפשט והעני ביותר הופך להיות במלך בשובו מבית הכנסת כדי לקבל את פניו שבת המלכה – מלכת הימים!

ה חיים במרכו הקליטה היו חוויה בל תאומן. בבניין אחד נאספו משפחות מארצות ותרבויות שונות. כלן היו פה כדי ללמד את השפה העברית ואת המנהגים בישראל, המקומות שנבחר על ידי כל אחת מהן כمولתן החדשה. שככלנו למדנו עברית די עצור כדי להתבטא – נהנו לבקש איש אצל רעהו.

במיוחד נהנו מהתוילים השונים שערכו מרכזו הקליטה בשביבנו. עליינו על שלושה או ארבעה אוטובוסים, ויצאנו בדרך לטיר בישראל. ישראל הינה פלא שכזה! ארץ, שיגבורי ההיסטוריה שלה הנם אנשים בעלי שמות כאברהם, דוד, שלמה, יחזקאל, ישעיה וישוע ללא ספק הינה על ארץ מקודשת!

ראינו מראות כה מרהיבים! בארא אברהם בבאר שבע, ים המלח, ואחד האתרים האהובים עלי – עין גדי. במקומות זהה הסתחר רוד מפני שאל, וזה היה מקום יפה כל כך! את גדי הייעלים, שהשאילו את שמותיהם למקומות, ניתן עדין לראות היום על המזוקים הגבוהים שבאזור. פסענו במנזרות של קני גומא והגענו למפלים מים נפלאים. המקום נותר לא כל שניי – וגם זה הוא אחד הניסים של ישראל.

ומה שהפליא אותנו יותר מכל, היה מראה המערות שבן נתגלו "מגילות ים המלח". שמעתי על דבר התגלית עוד בהיותם בארצות הברית אולם באותה העת לא הייתה לך כל משמעות מיוחדת לגביי. אולם כאשר ראיתי עיני את מקום התגלית, במדבר, ידעת שפה מוכרכה הייתה ליהו יד ה' שומרה עליה וש habiah אז גם לגילאים.

המגילות נתגלו ע"י נער בדוי, רועה ערבי, אשר רעה את צאננו במדבר ליד ים המלח. בפיו נפש השליך אבן לתוך אחת המערות הרבות שבמצוק הגובה. הוא שמע משהו נשבר ונבהל. למחמת היום חזר שם עם חברים, ומצא במערה כדים וביהם מגילות עתיקות ומצוינות – ואחת מהן הייתה מגילת ישעיהו הנביא! המגילות היו במקום זה

1900 שנה, עד שנתגלו בשנת 1947. הן אישרו שכותבי הקודש היהודים המצויאים בידינו חיים — מוחים נסרים הם, וששותם שיוני לא חל בהם.

חודשים אחדים אחרי גילוי המגילות, נתגשו דבוריו של ישעיה הנביא עצמו: "روح אדוני ה' עלי יען משח ה' אותו לبشر ענווים; שלחני לחבוע לנשברי לב,

לקראא לשוביהם דרך ולאסורים — פקחיקותה.

לקראא שנת רצון לה' ויום נקם לאלהוהיטן, לנחם כל אבלים.

לשומם לאבלי ציון, מתחת להם פאר תחת אפר, שמן שwon תחת אבל מעטה תהילה תחת רוח כהה; וכורא להם איל' העזק מטע ה' להתפאר.

ובנו חרכות עולם שוממות ראשונות יקומו; וחידשו ערי חורב, שוממות דור דורו".

"ישעיה ס"א: 1-4

אחד הטיוולים כלל את ביקורנו הראשון בעיר הקודש! ישבנו על הר הזיתים ועינינו ראו את "עיר ה'", ציון קדוש ישראל". זה לא דמה לשום מקום שריאתי אי פעם. היא ישבה בהדורות קדש, מכל יוֹפִי, ירושלים של זהב, ויצפתה לשיבת מלכה. זו הייתה העיר האהובה על הארון בכל הדורות, והיא הייתה באמת ברוכת. ועתידה המפואר עדין לפני!

ההיסטוריה של ירושלים אינה דומה לו שול שום אחרת בעולם, ונכון לה עתיד כה

מפואר שעדרין איןנו יכולם אפילו לתחילה לקלטו בהבנתנו! התחנה הראשונה בתוך החומות הייתה "הכוטל המערבי". והוא האתר המכובד ונערץ ביותר על היהודים בכל רחבי תבל. והוא הכוטל היחיד שstrand מהמקדש המקורי, והוא הפך

להיות המקום האהוב ביותר לתפילה ולקיינה.

כנהוג במקומות, רשמתי את תפילתי על פיסת נייר ועירה, קרבתי ותחבתי אותה לתוך אחד הסדקים שבכוטל. ברגע זה החל לגאותה בתוך לבי הנטול הכבד למען אחוי ורعي. ראייתי מאות רבות של פיסות נייר קטנטנות, הנושאות את תקוותיהם, תפילותיהם ומשאות נפשם של אחוי ואחיוותי. חשבתי על אהבת ישוע, המשיח, המפעמת בתוכי. חשבתי על השלום הנפלא שرك הוא מסוגל לחת; ומסביביו היו מאות מבני עמי, עדין ש��עים בתפילה לפני הכוטל! חשתי באבל בלב, ובתחושות עצבות וצער עמוק, שכמותם לא חשתי מימי. בכיתי בגלוי — לא יכולתי לעזרה بعد דמעותי, והתחננתי לאלוהים אבינו כי יסיר את המחייבת המפרידה ביןם ובינו, ויקבל גם אותם אל תוך קדשו, באמצעותם דם השה. ה'

אלוהינו, הסר נא את המסווה מעל עיניהם! תן להם להכיר את גודל אהבתך אליהם!

לא כל ספק, אחד מטיולינו החביבים ביותר היה זה אשר בו נסענו לראות את התצוגה האור קולית במצדה. אף-אנשים ישבו על מדרונות ההרים הסובבים את האתר ההיסטורי הזה. ועם רדת האפליה, ראיינו את השיזור הדרמטי, באמצעותם אור-קולים, של המצור הרומי על מבצר מצדה. הוא סיפר את הסיפור הטרagi, כי כאשר הצלicho החילים הרומיים סוף סוף הגיעו לפסגה ולהבקיעו את החומות — זכו בנצחון נבוב וריק. כל הלחמים היהודים: גברים, נשים וטף — נמצאו נטולי רוח חיים; הם העדיפו את המוות על פני חי ישעבור והשפלה בגלוות.

מכל חזיותינו, דומתני שזו אשר הפליאה והרשימה אותה יותר מכל הייתה מה שהמשכתי למד אודות הנס של לידת ישראל כאומה...

8

"דוד הקטן": סקירה תמציתית

ב-29 באוגוסט 1897 כונס קונגרס ציוני בבאול. היה זה הכנס הרשמי הכלל עולמי הראשון של יהודים מאז גלו מארעם כ-2,000 שנה קודם לכן, וזה היה בראש ובראשונה הודות לחזונו של איש אחד, בנימין זאב (טייאדור) הרצל.

הרצל נאם ביום פתיחת הקונגרס, ושיתף את הנאספים בחלומו בדבר בית לאומי לעם היהודי בארץ ישראל, מולדת שתוכר בגלי, ושותביה באורח חוקי. במרוצת הקונגרס נוסד ארגון ציוני עולמי; הרצל נבחר נשיאו. השיר "התקווה" נבחר כהמנונו, וכן עוצב דגל ישראל. הרצל פעל ללא ליאות בכל חיו, לראות בהגשמה חזונו שיבת ציון, של כל הדורות. ב-3 ביולי 1904 נפטר הרצל ממלכת ריאות, והוא בן ארבעים וארבע. אולם בכל חייו הייתה לו השפעה כבירה על בני העם היהודי. הם חידשו את החלום בדבר עתיד המעורר במוחיהם!

חימם וייצמם נטל את הדגל במקומות שהרצל הניחו. ב-1910 העיע וייצמן שתוענק הכרה בינלאומית לזכותו של העם היהודי להקים מחדש בית לאומי בארץ ישראל... באותו התקופה שימש עדין כמטרה בלבד באוניברסיטה מנכ'ستر.

"אולם באoir היהת הבטהה — בדבר הוודנויות נפלאות שיש לחטפן מהאיןטרסים המשתנים וממשחקי הכוחות של המעצמות. חיים וייצמן היה עיר וחופשי ללא נטל ההיסטוריה על שכמו, ולא מטעני ה成败ון, התהתקפות או המשרה העצורתית. זה היה אביה של תקוות עמו, וטוב היה להיות. עד מהרה קיבץ סביבו מספר אנשים, ראה את סיכויו וטיפחם, ואנו התערב בזירות הפליטיות המרכזיות בסמכות מסיבית כל כך, ובעתוי כה מושלם, עד ששינה את כל מהלך ההיסטוריה של עמו.*

סיפורו של אליעזר בן יהודה מרדחים באותה המידה. האדם שלחט בעתלהבות כפיתית לחיזושה של הלשון העברית. זו הייתה משימה בלתי אפשרית, כמובן, אולם הוא החל בפועל כאשר הבית היהודי לישראלי היה עדין בגדר חלום רחוק.

בஹשאתם של אנשים אלה הגיעו עשרות רבות של מתישבים אל חוף ארץ ישראל.

* כל המובאות בפרק זה — אלא אם כן צוין אחרת — לקחוות מתוך ספרו של אבא אבן: "עמי — סיפורם של היהודים".

סיפורם של המתיישבים היהודים הראשונים בארץ ישראל של אומץ לב, גבורה ואמונה. התנאים היו קשים. באוטם ימים הראשונים, בשנותיה הראשונות של המאה הנקהית, היו חלקים נרחבים של ארץ ישראל מכוסי ביצות נגועות במלריה, וכל היתר היה ארץ שחונה, צחיחה ונטולת חיים. אנשים רבים מתו בקדחת. אולם מושבשו הביצות, משנסלו כבישים ומשניטעו עצים, החלה הארץ, לאט לאט, לאבד מעט מקשיוחתה וממכוריותה.

במשך מאות שנים נשללה מהיהודים הזכות לעסוק בחקלאות בכל תפרחותיהם. ועבדו פנו העולים החדשניים — אינטלקטואלים, טוחרים וסטודנטים — ברצון לעבודת הארץ, כדי לנטו ארצה שרכשה מחדש, ולהפירה את שמות המדבר. הודות למאמציהם גערו, לאט וביסורים קשים, ופרצו חיים חדשים.

"הסביר היה סימן ההיכר של שבת היהודי חדש זה. חסרו להם המשאבים הכספיים והשירותים הרפואיים. חכופות היו נתונם לבידוד רפואי, ולעתים קרובות מאד — גם לשכנה פיזית ממש. לפעםם הסתובו האנשים רעבים כדי שביקם יוכל לאכול. טיעוניהם היו מעוררי מחשבה ומרגיזם: "אנחנו — ציונים אנו, אך פרוטינו — אין באלה!" החבורה הדחודה ציינה ע"י תחווה עמוקה של עיסוק בעיות מוסר. המתיישבים עינו עצם בויכוחים אינספניים בדבר משמעות חיים, מתרת פעולותיהם, ואופיה של המדינה שאוותה ביקשו להקימים... הם הומרցו על ידי תחווה שליחות חזקה ומתמדת. הם למדו מניסין ומכל, הם ביקשו שיקום רוחני פנימי לנפשותיהם, הקמה מוחלטת מוחדר של הרעיון הלאומי.

בשנת המשבר שבין 1937-1939 נוסדו יותר יישובים חדשים אשר בכל תקופה קודמת אחרת. בשנת 1939 היו 450,000 יהודים בארץ ישראל. התישבות, הפרחת השממה והגנה עצמית היו תשובותיה המعيشית של יהדות ארץ ישראל לאייה הערבית ולעויינות הבריטית. התגובה גונה ע"י מודעות לבבodium חי האדם כעירן, שי אפשר לנתקן מוחחים היהודים. השנים 1939-1945 תריאנה בהתגפוצתו של העירן הזה בכל יבשת אירופה העוקבה מדם.

חיהים באוטם ימים הראשונים היו כנים, סגנינים ומחמירים בעניותם, אחרים איים, תוססים, מעט בלתי רצינליים, ולזרים — מעט מייגעים ומלאים מהדרות עצמית. כל נשיעת עז ראשוני, כל סלילת כביש, רחוב, יישוב, בית ספר, ספרייה, תומרות או אוניברסיטה — נחוגו בהתלהבות. סוף סוף היו היהודים עם הטעם הראשמי של היצירתיות".

ראן, ב-31 בינואר 1933 עלה הטלר לשלוון.

"בכל הפען הראשון של המתקפה הנaziית, עמדו היהודים מול חווין דמוקרטיות הגדלות שבעולם הנטוגות מעמידה אחת לרשותה... בששפינות עמוסות יהודים לעיפה היו נחרפות מנמל אל נמל, ונטרdot מהמין האנושי בחרקים טודניים, ביטא המעפון האנושי את דיאגתו בך שהירה מכתות חירותך למאות בחודות, או לכמה אלפים, להכנס לארצות המערב.

הdimin האנושי לא היה מוכן עדין להכיר בכך שהמאה עשרים הייתה מסוגלת לענוה כל-כולה לתהומות הברבריות. רק כאשר הגיע העולם החיצוני להכרה שהירות הכל עומדת על אף המאזניים — החל לאחוח בנשק. אולם בשלב זה כבר היה מאוחר מדי להעיל את הנספים.

ככל שהתגבר המשבר, פחתו האפשרויות לעלות ארעה. השגת אשורת כניסה היהתה בלתי אפשרית. יהודים רבים נמלטו על נפשם בנסין נאש להצליל את חייהם. לעומת זאת קרובות נדחו מוגנאל נמל אל נמלם בשל היותם מהגרים "בלתי חוקיים". אניות טבעו, יהודים בתוכן, ורבים הגיעו לשוב לאירופה. בהצהרה שמסר ד"ר חיים וייצמן לפני הוועדה המלכנית לענייני ארץ ישראל ביום ה-25 בנובמבר 1936, העביר, אחרי שעלה לירושלים כדי למסור את ראיונו:

"ששה מיליון אנשים נידונו להיות כלואים במקום שבו אין הם רצויים, ושלגביהם נחלה העולם למוקומות שבהם אין הם יכולים לחיות, ולמקומות שאליהם אסור להם להכנס. ששה מיליון!"

כעבור שנים עמדת הבעה, שיערו אותו שישה מיליון, להפטור. בשנת 1945 היו ששת המילונים האלה מתים.

הרבית האנשים בימינו יודעים על פשעי הנאצים, ואולם רק מעטם ביותר הם המודעים לאדרישות המחרידה לגורלם של היהודים מצד מעצמות בנות-הברית. הדמוקרטיות המערביות לא עשו דבר בנוגע לגורל היהודים, עד שניתן היה להצליל מעתים בלבד. כל השאר – אבדו.

"ויעמען ועמיתו העינויים, יהיו חסרי ליאות במאמעיהם להפר את הדומיה הציבורית בנושא השואה באירופה. ב-1 במרץ 1943 עלה וייצמן על דוכן הנאים במדיסון סקויר גראן בניו יורק, ושם נשא את עתק הכאב:

לכשיאסוף חוקר העתים בעתיד את הדוח האפל של ימין, עלול הוא למצוין שני דברים בלא יאמנו. ראשית – הפשע עצמו, ושנית – תגבורתו של העולם לפשע זהה. הוא יסמן את הריאות שוב ושוב, קודם שיוכל להעניק מהימנות לעובדה שבמאה העשרים לטפירה הנערית, האceilה אומה נדולה ותרבותית כהה וסמכות לבנטופיה של רוצחים, שהפכו את הרעה מפשע נתר למדיניות מושלתית מוכרת בפומבי, המוצאת לפעול בעידם המורינה. הוא ימצא שהסיפור המפלצתי של בית המטבחים האנושי, תא המות, הרקבות החותומות, השוללות כל אפשרות להאמין.

אולם כאשר יחרוץ אותו ההיסטוריון, המזועז בשלה ראיות הטרגיות, את משפט העתיד על התופעה הפרטיאת הזהות, היחידה במינה בהיסטוריה, תטריד אותו נסיבה נוספת. הוא ישתומם על אדרישותו של העולם התרבותי הנאור לנוכח השמדתם השיטית והעצומה בידי מדיה של יצורי אנוש, שככל אשמתם היחידה הייתה כי נמננו על העם, אשר העניק לעולם את מצוות התורה, החוק המוסרי לאנושות. הוא לא יוכל להבין מדוע ערך היה לעורר את אחדתו. ומעל הכל, לא יעלה בידו להבין, מדוע דחו אומות העולם החופשי, שאחו בנסק נגד התרבות המאורגנת והמשתוללת, את כל הפניות מתחת מקלת לקרבנותה הראשונית והעיקרים של התרבותיות זואות.

שני מיליון יהודים הושמדו כבר. העולם לא יכול עוד לטעון שהעובדות המוציאות הללו אין ידועות, או שאין מאושרוות... בשעה זו הופכות העזרות אחדת, ללא נסיבות נלוות לפתח בפעולות הצלחה של ממש, להיות לעג נבוב באחניהם של הגוטסים.

לפני הדמוקרטיות עומדת חובה ברורה. עליהן לשאת ולהתעעם גרמניה דרך הארכות הנטיראליות... יפתחו שער אבן ישראלי לכל מי שיוכל להגעה אל חופיה של המולדת היהודית. החברה היהודית באבן ישראלי תקבל בשמחה ובהכרת תודה את כל הניצולים מידי הנאצים".

בתיקופת האימים הזאת, היו כמו וכמה אנשים אמיצים וקברוצות, אשר עבדו במסירות אין קץ להצלת היהודים מהשמדה. וישנם גם סייפורים בליליאמנו של גבורה יהודית וכוח היהודי.

"מקoor הנקמה העקי דיה בפנים, במשאבם הפנימיים של היהודים עצם, בחינויים ובאופטימיות שלהם. זו הייתה אותה האמונה שסיעיה בידי היהודים לעומתם בפניהם כל أيام שהוא, ולשרוד אחרי מאות שנים של סבל ודריפות".

ההגנה על גיטו וארשה הנו דוגמה יוצא מן הכלל לכך. הימלר פקר על החרבת הגיטו. ויום ה-19 באפריל 1943 היה תאריך העיר שנקבע להתקפה האחורה והסופית.อลם הלוחמים היהודים הגברים, ללא כל תקווה לניצחון ואיפלו לא להישארותם בחיים, לחמו בפלוגות הגרמניות במשך 28 ימים תמיימים, בניטין נואש לגואל את הבודד היהודי. מפקד הכוח הגרמני דיווח למפקדו:

"זה התגנויות מצד היהודים והפושעים תוכל להישבר אך ורק ע"י שימוש מלא ובلتה נלאה בכל כוחותינו ומשאבינו, יומם ולילה".

הגרמנים ארגנו פלוגות וטנקים, בעודו של מגינון היהודים היו רק פצעות מתוצרת בית, וההחלטיות הנחרצת להילחם עד לסוף המר. אחרי 28 יום תם הקרב, ושורי היהודים בגיטו הושמדו.

אחד התיאורים קורע הלב ביותר של זועעות אותם הימים סופר במשפט אייכמן בירושלים, ב-1961. היה זה תיאורה של שירת ילדים שנשלחו מדראנס שבערפת לאושוויז, לפי הוראותו של אייכמן ש"משלוח הילדים יכול לצאת לדרך..."

"הילדים היו מגיעים למחנה דראנס באוטובוסים גודשים, כשהם נשמרים על ידי שוטרים. הם היו מוכנסים לוחק החירות המוקפות בגדירות תיל, הנשמרות ע"י חוליות זיאנדראמים צרפתים. ביום ההعبرה נהגו להעיר אותם בשעה 5.00 לפנות בוקר. כשהם מגורים ויישנים למחצה היו מרבית הילדים מסרבים לקום משכבם ולרדת לחצר. הנשים המתנדבות נאלצו להאיין בהם בעדינות, בסבלנות ובטראנזיט שכזאת, כדי לשכנע את הילדים הגדולים יותר להישמע לפקחות ולפנות את החדרים. בכמה מקרים לא הועלו ההפצרות. הילדים בכיו וטיסרבו לעזוב את החדרים. אז היו זיאנדראמים נכנים לאולם, נטלים את הילדים בזרעותיהם כשם צורחים מפחח, נאבקים ונאחזים זה בזו. האולמות היו כמו בתים משוגעים. התמונה הייתה מחרידה מנשוא אפלו לקשוחים ביותר".

כל שירה הייתה מורכבת מכחמש מאות ילדים ומחייב מאות מבוגרים שנבחרו מקרוב אסירי המחנה. בטור כ-3 שבאות, במחיצת השנהה של אוגוסט ובמחיצת הראשמה של ספטמבר 1943, הפכו ארבעת אלפיים ילדים ליתומים ונשלחו לאושוויז בדרך זו, להשמדה עם מבוגרים זרים".

בסך הכל, קיפחו מיליון וחצי ילדים יהודים את חייהם מידי הנאצים.

"מיידי הפעולות האלה הינם חיוניים ביותר, אם עליינו להבין את היקפה של מחלת הנפש שתקיפה את העם הגמני. אפילו פקידי רשות נדרשו כדי להוציא תפקדים אלה אל הפעול. אי אפשר היה למלאמם ללא הרעם של הסכמה חברתיות מודيمة. והudgeה הקדומה האנטי-יהודית, הבוערת בכל ההיסטוריה לטירוגן, לפעמים כניעוץ ועיר, ועתים כלחה כבירה, עובאה את נתיביה החורוך דרך התרבות של הרוח האנושית".

משהחולו וזועות השואה לצאת לאור, נעשה ברור יותר ויותר שМОולדת יהודית הינה דבר שבחרכה יעצם המשך קיומו של העם היהודי. שנודעו העובדות באשר להשמדתו הבלתי מוחלט של העם היהודי לעולם המערבי – לא לימדה עליו שום מדינה זכות ולא ביקשה עליו רחמים. השתיקה הרטעתה ועקה עד לב השמיים. איש לא נכנס למלחמה כל עוד לא היה בה איום על בטחונו הוא, אפילו שהעובדות נודעו מוקדם הרבה יותר. ונורא יותר – שום מדינה לא פתחה לרוחה את שעריה על מנת לאפשר מפלט וחירות לאלה שעלה בידם להימלט מהסיטות. יהודים בספינות רעועות, שברחו מהשמדה בטוחה, נעצרו באשם דיותם "מהגרים בלתי חוקיים", ונשלחו מנמל אל נמל,อลם דלות העולם נשארו סגורות. אחדות מהאנויות טבעו, ואחרות הוחזרו לגרמניה כדי לפגוש שם ב"פרטון הסופי".

עם תום המלחמה היו פליטי השואה היהודים בטוחים שעתה יתקבלו בברכה ע"י שאר אומות העולם. אחרי הכל, האם לא היו קרboneותיהם של הפשעים הנוראים ביותר שנעשוו אי פעם נגד קבוצת אנשים כלשהו, בהיסטוריה של העולם בכלל? שני שלישים מהקהל היהודית הגורלה באירופה הוכחדה בשיטתיות. כאשר נודע דבר האכזריות האימהה הזאת בכל העולם, היהת לויצולים הזוכות לקות שזרועות העולם יושטו לעברם. אולם ההיפך הוא שקרה. איש לא רצה בהם. מרביתם אולו לשוב למחרנות העקרורים בגרמניה – באוטה הארץ שהיתה האחראית לרצח משפחות יהודים! הדבר רק אישר להם שאreen ישראל, היא לבדה, תוכל להציג להם מקלט, מקום שבו יוכל לחיות שוב את חיים בכבוד בני אדם. השירים ששרו במחרנות העקרורים הם שיקפו את החלטיותם הנחרצת של הניצולים, ואת דרישתם כי יורשה להם לחזור אל מולדתם ההיסטורית. וכן המתוינו הם לילדתה מחדש של האומה היהודית.

המדינהות הבריטית בתחוםי ארץ ישראל הייתה שוריתית, אכזרית ומרושעת. "הספר הלבן" משנת 1939 עצר את העליה ארעה כמעט חלוטין, ונעל את שער הארץ בתקופת המכרעת ביותר של יהדות אירופה. בריטניה סרבה בעקשנות ובהתמדה להרשות את הכנסתה לארץ ישראל אףלו לאותם פליטים שניצלו מהതופת. הם עמדו על כך שאין "מהגרים בלתי ליגאים" לא יורשו להיכנס לארץ. אולם הפליטים היו נואשים וחסרי בית, כשרק יהודי ארץ ישראל מושיטים את זרועותיהם לקראתם. נסיבות הירואים רבים נעשו כדי לחזור את האנשים ההורסים האלה למכורותם באמצעות אמצעים בלתי חוקיים. הבריטים יצאו לקרים ובקשיות חסרת לב שליחו את "המהגרים הבלתי ליגאים" באניותיהם בחזרה לגרמניה.

לא היה לבריטים צל עילו של מושג שהם – כאומה – פועלם בניגוד מוחלט לדברו ולתכניתו של האלוהים. מתאריך זה ואילך החלה האימפריה הבריטית הגדולה להיעלם מעל פני הגלובוס, ומזה ולהלאה נפקדה ע"י משברים פנימיים הולכים וגוברים. מושם גם

גורלן של אומות העולם תלוי בציותן להבטחתו העתיקה והרצינית של ה' יואברכה מבכירך, ומכלילך אדורו...".

ובסופה של דבר, משום שהגל הנואה של האנושות הנצורה גדל למידים שכאללה, ומשום שהמרניות הבריטית לא הייתה מוקבלת על שאר אומות העולם, פנו הבריטים בשלהי 1947 אל ארגון האומות המאוחדרות.

העצרת הכללית של האו"ם התקנסה כדי לדון בנושא ב-20 בנובמבר 1947. האפשריות החילופיות היו, להניח ליהודים לקיים פיתוח עצמאי בתחום גבולות ארץ ישראל, או להכניסם תחת שלטון ערבי.

"האפשרות השנייה הייתה כרוכה באישור העברבה שהערבים חיבם להיות ריבוניים בכל מקומותיהם — ואלו לייחדים אסודה הריבונות בכל מקום. לו כי מיעוט ערב תחת שלטון יהודי — לא היה בכך כדי להרים את עצם התפיסה של החופש הלאומי היהודי, שבא על ביטויו בעקבות מדינות ערביות ריבוניות, העמידות עד מהרה לרבות במספרן לשולש עשרה. ומайдך גיסא, אם תhapeך האוכלוסייה היהודית בארץ ישראל למיעוט — תיעלם הלאומיות היהודית מן השטח כלל, לעולם. הקהילה הבינלאומית בחרה בקע של הרע במיעוטו. פסק דיןנה שנחרץ נבע ע"י תחשות אשמה כלפיهم, שאותו לא העלו הבעיות המאוחדרות להצליל משואה נוראה".

וזו, לבסוף, ב-29 בנובמבר 1947, העבירה העצרת הכללית של האומות המאוחדרות, ברוב של 33 נגד 13, החלק את ארץ ישראל לשתי מדינות נפרדות. האחת תהיה מדינה ערבית חדשה בשם עבר הירדן, והשנייה — שתשתרע על פני שמיינית בלבד מגדרה של הארץ כפי שתוארה בהצהרת בלפור — עתידה להיות המדינה היהודית הראשונה מזו אלףים שנה.

זמן קצר לאחר מכן הודיעו הבריטים שהמנדט ישתיים, ושם יציאו את כוחותיהם מארץ ישראל, אור ליום ה-14 במאי, 1948.

ככל שהתקרב המועד עצמו, הובהר ליהודים שישראל עלולה לצפות — מיד אחרי לידתה — למתקפה מצד צבאות ערבי. המצב נראה עוגם. הבריטים מנעו בשיטתיות מהיהודים את זכותם לגור או להזיק נשק להגנה עצמית, בעוד שבו זמינות ועדדו — ואפילו ערו — לעברי ארץ ישראל להקים מוגרי נשק עצומים. בנוסף לכך תקפו העربים ללא הרף את היישובים היהודיים, הנאנקיים על כל קיומם.

"הממשלה הבריטית, שקדום לכמיה היה אחראי על החוק והסדר, החזק את הדלת פנואה לדתפקידיהם של העברים מחד גיסא, ומайдך גיסא המשיך למנוע בכוח הוריע את ההגנה הנואשת של היהודים".

קשה לחתאר את המתח החוקן שבו היו היהודים בחורף שבין 1947-1948. חברותם בישראל עמדו תחת לחץ התקפותיהם האלימות והרعنויות של פולשים ערביים. השלטונות הבריטיים לא הגנו על היהודים, כפי שהיו חייבם לעשות מכוח החוק, וגם לא התירו להם את חירות ההגנה העצמית, כפי שדורשת הווהת המוסרית".

ואז, ב-5 בדצמבר 1947, פחות משבוע ימים אחראי שאונסהה תכנית החלוקה ע"י מליאת עצרת האו"ם, הטילה ממשלה ארצות הברית, באופן פטאומי ובלי מושבר, אמברגו על מכירת נשק מכל סוג שהוא למורוח התקיכון. אמברגו זה כמעט ולא השפיע על ארץ ישראל, שלאuthorם בבר עמוד מחסן נשק מרשים למדוי, עם אפשרויות חילופיות פتوחות לרכישת

נחש וציפור לוחמה מקומות אחרים. עד כה כבר רכשו עודפי ציוד צבאי, נשק ותחמושת אמריקניים בערך של למעלה מ-37 מיליון דולרים משווקים למעבר לים. (בריטניה סרבה לכת בעקבות ארה"ב ולחטיל אמריגו, בגלל "התהיביות חוותות" שהיו לה עם הארץ ערבי...) האמריגו השפיע איפוא קודם כל על היהודים. הבריטים לא הניחו להם להכניס נשק לתחומי ארץ ישראל; ארחות הברית ושאר אמות העולם החפשי, לא איפשרו להם לרכוש נשק — אפילו לא כהכנה לקרה התקבות על עצם קיומם, שרחפו כאוים קדר מעלה בראשם.

"היהודים התחלו מאפס, והאמריגו בפועל השאיר אותם שם. בינוין לציפיות, לא גילתה ארחות הברית עקבות בתמיכתה בתוכנית החלוקה, בכך שלא סיפקה נשק ליהودים להגנת מדינתם החדשנית כי אם מנעה אותו מהם. זו הייתה מה קשה לכל תקופותיהם וחישוביהם". (ליונרד סלייטר, "התהיבות").

הטיופרים בדבר איסוף הנשק והברחתו לתוך הארץ הינט מודעים. ממש ברגע האחרון נחלצה צ'יבוסלבוקה רגעת לעוראה בספקה נשק למולדת היהודית הנוצרה. אבל למרות הע寥ות מעתה בהברחת נשק לייהודיים — עדין נראה הסיבוים עגומים ביתר. בראשית שנות 1948 סקר יגאל ידין, או קצין המבצעים הראשי של ההגנה, את המ丑ב:

"לאណך בשאלת אם תהיה פלישה אם לא... המידע שבידינו מוכיח שוזחי וודאות. תכניותינו לגבי פלישה כזאת הן פשוטות: כל כוחותינו וכל נש乞נו — כולן — צרכיהם להיות מוכנים באותו מוקם העולמים להיות שודתי-קרב בשלבים הראשונים של המלחמה.

כוחותיהם הסדריים של המדינות השכנות — על צירום וhimoshim — נהנים מעליונות בשעה זו. ואולם העריכת האפשרויות אינה יכולה להיות חישוב עצבי של נשק לעומת נשק ויחידות נגד יחידות בעלים, משום שלנו אין אותן כוחות חמושים שיש להם. הבעייה היא עד איזו מידה יכולו אנשינו להתגבר על כוחות האויב בכוח רוח הלחימה שלהם, בתכניותיהם ובטכניותיהם של חילילין. במקרים מסוימים נמצוא שלא המספרים והמבנהים הם הקובעים את תוצאות הקרב, כי אם משהו אחר. אפס, מבחינה אובייקטיבית, אין ספק בדבר שבשעה זו נהנה האויב מדדיות רביה.

חיל האויר שלנו אינו יכול להשתנות לשלהם. לנו אין חיל אויר! המטוסים עדין לא הגיעו. יתכן והם עוד יגיעו ברגע המכريع, ואולם איןנו יכול להסתמך עליהם כך. ואולי — אם תפעלנה ארצות ערב השכנות את מטוסיהם ואת חילות האויר שלהם — תהיא ההשווואה קטרנית ובלתי הוגנת. חילות האויר שלהם גדולים פי מאות וחמשים משלנו. ברגע זה, פועלים מטוסינו בניגוד לכל חוק הטקhnika האוירית.

שם טיס לא ייעז להמריא במטוסים כשלנו. מטוסינו מושננים, ואבד עליהם הכלח. אחדים מהם הינם מטוסי סיור או מטוסי אימון, וגם עם המטוסים הללו ספגנו אבדות כבדות, והם עכשו במבצע כה גורע, שעדייף לא להביעם כלל בחשבון כגורם עצבי. ולסיכון, הייתי אומר שנראה כי המאובן בזמן הזה הוא של איזון עדין, או — להיות כן יותר — הייתי אומר שעדיפותם ניכרת, אם באמת יוניסו את כל כוחותיהם למלחמה נגדני".

אולם כפי שאמרה גולדה מאיר, ביציאתה מישראל לארחות הברית כדי לפני פנות אל

הקהילה היהודית שם בקשה לעזרה, "אתם לא תקבעו לנו אם נילחם או לא. אנחנו מוכרים לילחם. אולם אתם תוכלו לעזור לנו לקבוע כמה זמן זה ימשך!" (הייא חזורה לישראל חדש אחד לאחר מכן, כשבאמתחתה מתנות והתחייבות כספיות בסך כולל של 50 מיליון דולרים).

סוף סוף הגיע היום ההיסטורי המוחלט, יום ה-14 במאי 1948. עם תום תקפו הרשמי של המנדט הבריטי בארץ ישראל נתקנסו 240 יהודים בתל אביב, והכריזו בחגיגות על הקמתה של מדינה יהודית עצמאית וריבונית, מדינת ישראל. ואו קרא דוד בן גוריון באוני הקהלה הדרומית, את ההכרזה הבאה:

"אנו מושיטים יד לשלוּם ולשכנתו טובָה לכל המדיניות השכנות וلتושביה,
ופונם אליהם לייצור קשרים לשיתוף פעולה ולעוזה הדדית עם העם היהודי
היריבוני היושב בארץנו. מדינת ישראל נוכנה לתרום את חלקה במאזן המשותף
לקידום המורח התיכון כלו".

"אנו פונים לכל יהודי הוגלה להתקבץ מסביב היהודים של ארץ ישראל במאמעי
העליה והבנייה, ולעמדו לעצם במאבקם הקשה להגשמה החלום העתיק – גאולת
ישראל".

מთוך בעTHON בצד ירושלים, חותמים אנו בחתיימת ידנו על הצהרה זו של מועצת
המדינה הזמנית, בארץ מולדתנו, בעיר תל אביב, היום, ה' באיר תש"ח. (14 במאי
(1948).

בעקבות קריית מגילת העצמאות, חתמו המוזמנים על ההצעה, ואו נאמרה הברכה
היהודית:

"ברוך אתה, ה' אלהינו מלך העולם, שהחיינו וכיימנו והניינו לזמן הזה!..."

עם יציאת המשתתפים בטקס הכרזות העצמאיות לרוחובותיה צורבי המשש של תל-אביב, החלו צפירות האזעקה ליבב, ושםחה ספונטנית חסרת תקרים פרצה בכל רחבי המדינה היהודית שזה עתה נולדת. הארץ כולה רודדה בשירי תהילה עבריים, ובטפיות רגלי המחוילים – בארץם הם, סוף כל סוף – שכן חלום דורות התגשם ביום מיוחד זה. המלים בסידור התפילה התעוררו לחים: "ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחים".

בשעה 16:5 אחר הצעדים אישר הנשיא טרומן את הכרת ארבעת הערים במדינת ישראל החדש. כמעט מיד אחר כך הגיעו אניות העולים החדשנה, כשלל סיפונה העולים ה"לייגליים" הראשונים שהגיעו סוף סוף לארכם החופשית. ואו בתוך שמונה שעות מרגע הכרזת עצמאותה של ישראל, החלו צבאות ערבים להסתער אל מעבר לגבולות. אכן – יום גודש ביתור בהיסטוריה של העם היהודי!

הعبא הלבנוני פלש ממערב. הצבאות הסוריים – מצפון-מזרח; הלגיון הערבי של ירדן והכוחות היראקיים תקפו מדרום, ומהדרום נע הצבא המצרי לטור שטח המדינה, כשהוא מסתיע בפיצוצים.

"כל מי שהשקיף על המ丑ב הערבי ב-14 במאי 1948 נאלץ להשקיף לעתיד בדאגה
חרומה. השאלת היתה, אם יוכל כוח המגן העברי לעמוך מול ארבעה צבאות ערביים
סדיירים – המצרי, הירידי, הסורי והלבנוני – שעבשו העטרפו לקרבות. הם היו
רענים, ומאורגנים היטב לפי המתקנות של הצבאות הסדיירים, וגם מעצים
וחמושים היטב. לשנים מהם היו יהדות טנים, וככלום יהדות תותחי שדה".

שלשה מהם היו חילות אויר בעלות טיסות קרב, ולמקרים היהת טיסת של מפציעים. ההגנה לא יכלה בשום פנים להתחזק מול העלונות המרשימה של הכוחות הערביים. היו לה בדיק ארבעה תותחי שדה, טנק אחד, מטוס קרב אחד בנוסך לכמה מטוסים נוספים. הקרב הראשון נגד כוחות האויב הסדיים בגורע עזץן הסטיים באשן כבד.

לאור כל אלה בלתי אפשרי היה לחשב אפלו על ההשדרותה של ישראל. איש אין יכול לומר שלנצחוניות המדוזיים והמוחוריים בשירות הקרב היה קשור בלבד עם עליונות צבאית או עם עדיפות מסוימת. בכל הנסיבות היה היחס בין צבאות ערבי ובין מספר הלחמים העבריים כמעט חמישה לאחד,อลם היהת עובדה אחת שאוותה. לא הביאו הערבים – שגמרו אמר לשמד בית אחת המדינה היהודית – בחשבון: את אלה יישראל. מושם שהפעם, הבטיחו כתבי הקודש יישראל לא תעוזב עוד לעולם את ארצها. הארץ שהבטיח לאבותיה לפני אלף שנים:

"ושבתו את שבות עמי ישראל, ובנו ערים נשמות וישבו, ונטעו כרמים ושתו את ים, תשעו גנות ואכלו את פריהם.
ונגעתם על אדמתם ולא ינטשו עוד מעלה אדמתם אשר נתתי להם, אמר ר' אליהיר".
עמוט ט': 14, 15.

זה האדם ספקן ככל אשר יהא באשר לכוחו של האלוהים ולבוגניותו שלו להיות – הוא יתקשה לבוא בהסבירים חילופיים להישדרותה של ישראל, נגד קשיים בלתי אפשריים:
"הקטן יהיה לאף, והצעיר – לגני עצום. אני ה', בעתה אחישנה".
ישעה ס': 22.

גיבורה של מלחמת 1948 היה ה"דוידקה" – מרגמה קטנה שהרכבה משאריות ומגרוטאות ברול ושהיתה אמורה להיות תותח. אך כשל החקלים הורכו יחד, התברר שהעסק אינו יכול בכלל לירות כמו שצריך,อลם הפיק ראש מריעד ארץ ומחריש אונינים! וכבר הוביל "דוד הקטן" מירית קרב אחת לשניה, והפחיד את הערבים עד כדי כך שהללו היו בטוחים שליחיות היהודיות יש לכל הפחות מעצורי נשק אדירים. (העתה המתרגם: את רירית הדווידקה בטעפת ליווה גשם קל, אשר גרם לערבים לחשוב כי הדברור לא פחות מאשר ב...פצצת אותם!...)

ישנם סיפורים נפלאים ממלחמת הקוממיות, סיפוררי נסים ממש. אחד המפורטים שבהם התרחש במשלט ישראלי ביום הראשון של המלחמה. קומץ חיילים ישראליים הגיע על העמדה מפני פלישת האויב. חסרה להם תחמושת ואספקה, והם ידעו שנפילתם לפני האויבים הטרויים העדרפים היא רק שאלת של זמן. ואז, ממש לפני נקודת היושן והשבירה, ללא כל הסבר הגיוני שהוא, נמלטו הטרויים על נפשם, אחדים מהם אפילו נטשו את הטנקים שלהם ממנוסתם המבוהלת אל עבר הגבול. לאחר מכן הגיעו דיווחים שהטרויים ראו צבאות אדירים המכיסים את כל הגבעות בכל אשר פנו! היו אלה צבאותיו של אלוהים חיים. (ייתכן ואחדים מהקוראים יגידו בקר טעם לפוגם, אבל בעצם מדרען? האם אתם מניחים שאלה התרניר, אלה ישראל של ימי קדם, איבר משחו מכוחו, או שאלו רעינותו היום, כאן ועכשיו, להושיע את עמו?)

סיפור אחר התרחש בסיני, שם עסקו הישראלים ברדייפה אחר המצריים. לפעת פרצה סופת חול עזה, שעיכבה את הישראלים ומנעה מהם להתקדם עד שור הסערה. ואן, משככה הסערה לבסוף, גילו הישראלים לחודמתם שדה מוקשים שלם שנחשף לפניהם על ידי הרוח! שוב ניצלו חייהם!

במרוצת שנת 1948 היו כל הנתוינים נגד היישודותה של ישראל. לישראל לא היה חיל אויר ומעט שום נשק! אולם, לא רק שעלה בידיה לשור – היא יצאה ממעצתה בכל החזיות! ללא ספק היה פה הסמל של דוד הקטן המנעה את גליית, הענק הפלישתי. רק בעורף יד ה' אלוהי ישראל יכלה ישראל לצאת כשיידה על העלינה.

מלחמות 1973, מלחמת יום היפורים, הינה דוגמה נוספת להתערבותו של ה'. יום כיפור הינו היום הקדוש ביותר בלוח השנה היהודי. אכן שובתה המדינה יכולה שביתה מוחלתת, ללא תנועת כלי רכב, ללא שドורי רדיו וטלוויזיה. שום חנות אינה פתוחה ביום ההוא. האומה יכולה מסתופפת בתבי הכנסת, מתחננת לרוחמי שמיים ומקשת להיכתב בספר החיים לשנה נוספת. ביום זה מונחים אחד לאחרר את חטאיה השנה שלחה ומבקשים את סלחנת האל. כמעט כל אדם מבלה יממה זו בזום מוחלט. ודוקא ביום זהה, בسنة 1973, החליטו אויבי ישראל לתקוף אותה. חיליל ישראל נקראו מהתפללה למלחמה, רבים מהם קודם שנגסו פת לחם או שלגמו טיפת מים מזוה 24 שעות, כדי להבנש למלחמה הקשה וחסרת הרחמים ביותר בתולדותיה הקצרים של מדינת ישראל. גורם ההפתעה העניך לאויב יתרון טקי' עצום.

בחזית המצרית היה יחס הטנקים 2: 5 לטובות המצריים. כאשר הגיעו סוף סוף התותחים וכוחות המילואים לשטח, נמצאו שם בסך הכל 800 טנקיםישראלים ו- 40,000 חיילים – לעומת 2,000 טנקים מצריים ו- 150,000 איש! ושוב נראה היה כי נצחון ישראל הינו משימה בלתי אפשרית; אולם אחרי חמישה ימי לחימה כבדה, כשהם המازנים נוטה בפירוש נגד הכוחות הישראלים הנחותים, לא הצליחו המצריים להתקדם ולו אף מטר אחד מעבר לקו אשר אליו הגיעו ביוםיהם הראשונים!

אספהה גדולה של ציוד ללחמה הגיעו לעזרת המצריים ברכבת אוירית מברית המועצות; רובו ככולו הועבר לחזית, כשהוא שם לאל כל נסיוון הבקעה ישראלי. מקרים הצליחה להתחפר ולהתבער לאורק קו בן 50 קילומטרים, וביצורי הצבא המצרי לא אפשרו למוטסי חיל האויר הישראלי לחצות את הקווים המצריים. שלוש ארימות מצריות רוככו לאורק תעלת סואץ.

אחרי התיעוזות חרומות החלטת המטו"ל הישראלי לשולח יחידת קומנדו שתחוצה את מדבר סיני בנקודה החלה ביותר שבו, הגיע לתעלת ותחוצה אותה בטנים אמפייביים. מבצע קשה זה, מסוכן ובולת מתקבל על הדעת בכל שנראה, הפך לנקודת המפנה של המלחמה, והצליח מעל וממעבר לכל העפויות! שיירה של רפואיות ענק התקדמה לעבר התעלה. שני דחפורי ענק יישרו את חוף האגם על-מנת לאפשר לרפואות להנימיך ישראלי תוך הרים. הודיעות למאם' הכלל צפו הרפואות עד מהרה, נכונות לשאת על עצמן מטען של 60 טנקים, תריסרי תותחים, משאיות עמוסות תחמושת, ומיכליות מלאות. בתוך דקות הџזו הטענים הישראלים מסיאה לאפריקה! וברגע שהתארן צה"ל החזקם היבט בצדיה המערבי של תעלת סואץ – התחללה ההתקדמות. מכאן ואילך הצלicho היחידות הישראלית לחדרו עמוק לתוכו שטח מצרים!

ימי הלחימה הראשונים נראו גורעים באוותה המידה בחזיות הסורית. בשעה 2.00 אחר הצהרים, ביום הכיפורים, חציו 800 טנקים ו-40,000 חיילים את הגבול הסורי והתקדמו אל תוך רמת הגולן. הם המשיכו מערבה לעבר הגליל, למקום שבו ניצבו עמדות ישראליות קטנות על המשמר. הללו לא היו מסוגלות לעמוד מול התקפת המחזן המתמשכת, ולוי הירחה זו נמשכת – היו הגורדים הסורים חפשיים לתקדם אאות נפשם אל תוך ליבת ישראל. המלחמה התחלת באורה כה בלתי צפוי, שנדרש זמן כדי להזעיק את כוחות המילואים מבתי הכנסת ולאסוף מחדש את היחידות היישראליות הקיימות. ובכך נודקקו העמדות הזויות באופן נואש לזמן, על-מנת לאפשר לתגבורות להגיעו. ואו – באופן בלתי צפוי, ממש כשהחילילם הסוריים הגיעו לעמדות הצפה על ים הכנרת – נעצרה לפטע התקדמותם, ללא כל סיבה הנראית לעין! חניתה מדהימה זו העניקה לישראלים שהות להعبر תגבורת אל שדה הקרב.

אולם, אחרי יומיים של לחימה נפל הגולן כולו לידי הסורים. בדיק כמו בחזית המצרית, שלא הייתה שום אפשרות לפירוץ דרך קוי האויב בשלבייה הראשונים של המלחמה – כן הייתה לאויב גם בחזית הסורית עדיפות מספרית רבה על הישראלים. כיבוש רמת הגולן נתן לسورים יתרון אסטרטגי גדול, משומ ששוב היו המישורים הפתוחים של הגליל בגלויים לטוחות תותחיםם. אולם צה"ל שב וכבש את האיזור במתקפה אמרעה על המדרונות התלולים של הרמה, ואיפלו בשב מובלעת עמוקה של טריטוריה סורית!
ב-8 באוגוסט 1973 שיבר צה"ל מתקפה

טנקים סוריים נמצאים עתה על אדמת ישראלית, והם מתקדמים בبطחון לעבר חיפה.

העובדות היו נכונות לבעצמן. אולם מה שדרמשק שכחה לצ'ין, היהה העובדה שהטנקים הסוריים נלקחו על גבי נשואות טנקים ישראליות אל מוצבורי נשק השלל העצום שבעומם מרים יישראלי!

עם הכנס הפסקת האש לתקופה, שלטה ישראל על הכביש הראשי לדמשק (שהיתה מושחתת ממש כמו וארכובים קילומטריים בלבד), והגיעה למרחק של כמאה וחמש ק"מ בלבד מקהיר! בסוף המלחמה יצא ישראל מנצח בכל החזיות. לו הורשה לישראל להילחם עוד שלשה או ארבעה ימים, היהתה מוחסת ללא ספק את העבא המצרי כולו. למראות ניצחונותיהם, נעדרות אצל חיליל צה"ל השינאה ותאות הנקם שיש לעמיהיהם העربים – שחונכו לשנואו, לנוקם ולשאוף להריסתה המוחלטת של מדינת ישראל. אדרבא, לישראלים יש יראת כבוד עמוקה לחוי אדם, שנולדת תוך סבל כה רב. אפילו במרוצת מלחמת יום הקפורים, כשהישראלים נתפסו במפתיע בקדושים שבמורדי השנה, ושבה קיפחו חיללים כה רבים את חייהם – השאירו חיליל צה"ל לפניו נסיגתם מהעמדות המצריות שבhan חנו מכתבים ומתרנות לחיללים המצריים שעמדו לשוב ולהשתלט על עמדותיהם. המכtab הבא הטענד לעצ' על ידי חיל צה"ל לפני הנסיגה מאדמה מצרים: וביה דומה למא頓 מכתבים ותשורות שהחשאו ע"י החיללים הישראלים הנסוגים:

ג'ניפה, ינואר 1974

צבא ההגנה לישראל

לידידט ממערים

שלום

שלום ולהתראות ים אחד

בamaha או בתל אביב

בשלום!!!

כשיבוא שלום.

יזכור.

יזכור אליהם את נשותם חיליל צבא הגנה לישראל, שטשו נפשם על קדשת השם, העם והארץ, ונפלו מות גבורים במערכות ישראל; מנשרים קלוז ומאריות גברוי, בהחלעם לעורת העם. זכר עקדתם ומעשי גבורתם לא יסוף מעתם לעולמים, תהינה נשותיהם צורות בעורו החיים.

יזכור ישראל ויתברך בזורעו, ויאבל על זיו העולמים, על קדושת הרעון, על חירוף הנפש של הנופלים במערכות הכבידה. יהא זכרם חקוק בלב האומה לעולמי לעולמים..."

כאשר נורשה גולדה מאיר, בתקופת תפקידה כראש הממשלה, למסור העטרה לעיתונאות בעקבות נצחותם ישראלי, ענתה בהתייחסות: "מהן כל המילים הגדלות מול אם שכלה אתה?"

מלים אלה מסכמו את איבות החיים המיוחרת בישראל. תחושת האחדות, השיכות, הייתה הכל משפחחה אחת, של התחלקות ביחיד בכל מה שניין להתחלק בו.

מבצע הצלת חטופי המטוס מאנטבה הנו דוגמה יוצאת מן הכלל לך.

"ביום ראשון, ה-27 ביוני 1976, המרייא מטוס האירובוס של איר-פראנס, בטיסתו מtel Aviv לפאריס, מchnerית הבניינים שלו באטונה, שבו 246 נוסעים. זמן מה לאחר ההמראה קיבל פקח הטיסה בנמל התעופה הבינלאומי בנג'רין את השדר הבא:

"ישית איר-פראנס מס' 139 שיצאה הבוקר מישראל בדרכה לפאריס, נעלמה אחרי המראת ב-12.30. כל קשר עם המטוס נותק, וכל הדעת הוא כי המטוס פנה לכיוון דרום-מזרח..."

החותפים, שנמננו על הארגון לשיחורו פלשטיין, בהנהגתו של טורויסט גרמני, הניחתו לבסוף את המטוס בנמל התעופה היישן של אנטבה, דרוםית לקאמפאללה, בירת אוגנדה. אחרי זמן מה הודיעו החוטפים לבסוף ואף הודיעו מהן דרישותיהם. בתמורה לשיחורו בני העורבה והמטוס החוטף, דרשו הללו את שיחורים של חמישים ושלושים מחבריהם, הכלואים בכתי סוהר בישראל, בערפת, בגרמניה המערבית, בשוויץ ובקנאה.

ארגון הטrror הפלסטיני נאשים כבר בצעו בעבר פעולות רבות נגד ישראל, החל משנת 1968. מאו ועד לחטיפת מטוס איר-פראנס נהרגו מאותים ואחד גברים, נשים וילדים,

• כל הציגות והמידע על "מבצע יונתן" לקחים מטפו של יהודה עופר "מבצע רעם – הפשיטה באנטבה, ספרותם של הישראלים".

ומאהים ושלושה עשר נפצעו. עשרים ותשע חטיפות מטוסים ופיגועות במטוסים תוכננו ובוצעו, בלבד מאחד עשר נסיבות חטיפה ופיגוע שנכשלו. בשנת 1973 בלבד נעשו חמישים נסיבות פיגוע נגד מטרות ישראליות בחוץ לארץ!

מעשי הטירור בוצעו בשלושים ותשע מדינות, מרביתן בידי ארגון אל פתח. (אבל, בלבד מנסיוון אחד לחטוף מטוס אל-על בשנת 1968 – שום נסיוון חטיפה אחר לא עלה יפה, הודות לאמצעי הביטחון הקפדיים שבהם נקתה חברת אל-על כדי להבטיח את שלום נוסעה!)

מאז ומתמיד עשתה ישראל מאכדים עליאים שלא לשחרר טרוריסטים כלואים בתמורה לבני ערובה; ממשלת ישראל דבכה במדיניות זו כל עוד קיימת הייתה אלטרנטיבתה כלשהי, תוך סיור מתרם להכנעת סמכיתם של הטרוריסטים.

במקורה של חטיפת המטוס לאנטבה, לעומת זאת, נראה היה כי אין שום אפשרות אחרת. הממשלה הייתה מודעת היטב לעובדה שכוניה מיוחדת לדרישות הטרוריסטים עלול להעניק נצחון מכريع לטרור הבינלאומי, ביוצרה תקרים מסווגן. אולם מאידך גיסא, הסיור לעשרות כן עלול להדליק או רוק לרצוח עשרות אזרחים ישראלים בדם קר. מכאן

שלא נותרה ברירה אלא להכנע לדרישות החוטפים!

אי לכך הודיעה הממשלה על נוכנותה להיענות לדרישות החוטפים ולשחרר את הטירוריסטים הכלואים. (זה'ם יצחק רבין הרגש שאין לממשלה ישראל הצדוק המוסרי לסכן את חייהם של מען עקרון, והוא חשוב באשר יהא). החוטפים, שהחדרות הגיעו אליהם באמצעות צraft, הארכו את מועד האולטייטום.

ביום שבו נודע שמאה ואחד מהחוטפים שוחררו והגיעו לפאריס בשלום. אלה שנותרו בידי הטרוריסטים היו אלה שהחזיקו באזרחים ישראליות או בהתירי ישיבה בישראל, וכן יהודים בעלי נתינויות שונות. כך הפך העסק כלו להיות בעיטה הבלעדית של ישראל.

תיכון המבצע הצבאי החל כמעט ברגע שבו הגיעו גלגול המטוס החטופ באדמת אוגנדה; וכאשר נכשל לבסוף המשא ומתן (החותפים הוציאו דרישות חדשות) וככל שהזמן הלך ואול, התחילה להתיחס לאפשרות זו זאת במשאלת ישראל. יש לשחרר את הישראלים מצפוני הטרוריסטים. (הישראלים ידעו שתגובהם הראשונית של הטרוריסטים הייתה בטבח בשביים האזרחים, גברים, נשים וטף, שהחזקו בתוך בנין הטרמינל היישן. הנסיוון המר שלטבח הילדים במעלות, כאשר יותר מעשרים מילדי צפת, אשר לנו בבית הספר "נתיב מאיר" במעלות בעת טויל, קיפחו את חייהם בתחזה ממתקפת טירור – היה עדין רענן בזכרונות של תושבי ישראל).

היה ברור לכל שהצלהה של המשימה תלוי בנסיבות שקטה, בפריצה מהירה ככל האפשר לבניין הטרמינל, ובקיטילת הטרוריסטים קודם שיהיה סיפק בידם לפגוע בנוסעים לרעה.

ארבע הנקודות הבאות עמדו בלבנה של הפעולה המתוכנת:

"¹. דובר על עשרה טרוריסטים, ובין שישים למאה חיילים אוגנדים המרוצבים בתוך בניין הטרמינל – כוח שבפרק זה אין להתעלם ממנו, ושאותו יש לתקוף בהפתעה מוחלטת.

². יהיה צורך בנזילות מדויק ובקליעה אל חוט השערה, ע"י בחירת המסלולים

המתאימים לנחיתת פטע. לשם כך יש לעורק טידות מדידות ולנקוט בamusim שיבטיחו שהכוון הפורץ יגיע אל הטרמינל בהפתעה מוחלטת ככל האפשר, כדי שהמכה שתונח תהייה חריפה, מהירה וחלקה.

3. תמונה מדיענית שלמה ומהינה.

4. ביחסן שדה – ככלומר, שמירת סודיות,FKDת הרמטכ"ל הייתה שום גורם מבחו, ותהא דרגתו גבוהה כאשר תהא, לא ידע ואך לא יחשוד שהמבצע נעמעה בתהליך הכנה".

כאשר התברר שהמטוסים מטוגלים לבעז את מטרתם, וכשכל הפרטים נחקרו עד האחרון שביהם, הודיע הרמטכ"ל על החלטתו לצעת לפוללה. בבעז היה ברוך סיון – בוה לא היה ספק – אולם השאלה המכרעת הייתה – כמה אנשים נוספים היו נתונים בסכנת חיים בעז, לו נבעה ישראל עתה ללחיטת הטירוריסטים?

בעקבות ההחלטה, נדרשה הממשלה לאשר אותה. קצין צנחים ראשי, שעמד בראש המבצע, אמר לאחת מധידותיו בAGMA פסימית: "הסיכוי שהממשלה תסכים להוצאה המבצע אל הפעול הוא אחד לתשעה!"

ההחלטה נקבעה ל-3 ביולי. ביום ה-2 בイולי אחר העזרים כינס ראש הממשלה יצחק רבין את ישיבת הקבינט. המ丑ב והצעת הפטרון הועגו לפני הקבינט. בmorozut חילופי הדברים בין חברי הקבינט צוית שר הפנים, הר"ר יוסף בורג, מתחוק פרשת השבוע, את הקטע הבא:

"וישמע הבגוני מלך ערד, יושב הנגב, כי בא ישראל דרך האתרים – יילחם בישראל, וישב ממנה שני... וישמעה ב' בקול ישראל ויתן את הבגוני, ויתרם אתם ואת עריהם, ויקרא שם מקום חרמה".

במדבר כ"א: 1, 3.

הוא סיים את קריתו בהערה: "יהא רצון ונוכל לקרוא לאנטבה "חרמה"!" (מלשון "חרם", השמירה מוחלטת) הקבינט העביר פה אחד بعد היציאה לפוללה. הוסכם: "יררך הקב"ה את דרכט של הלוחמים". ראש הממשלה קיבל תמייה חזקה ביותר מראש האופוזיציה דאו, מנהם בגין:

"ייאמר, שבכל השלבים המתקדמים של התיעוזיות וشكולים, התעללה ראש ממשלה ישראל לנבקדים נשגבם. נעלמו כל חילוקי הדעות והקנטרנות, הגודלים והקטנים. והכל הסכימו כאיש אחד להגישים את המטרה להצלתם הבטווחה של בני העורבה. התוצאה הייתה החלטות מאוחנות ופעולה חכמה".

כאשר הרימו השרים בישיבת הממשלה, בפיגישתה המיוחדת בתל אביב, את ידיהם潦ות "זון", נותרה ההחלטה בידי הרמטכ"ל, והוא נתן את האות להתחלה המבצע.

הכוונות המתינו לפקודת המראה. כל הדorous למבצע – נשק, תחמושת, גייפים ומנסאים אנטיטטניים, ציר חבלה, ציר רפואי ואיתות – נדחס לתוך המטוסים.

המטוסים עצמים, מודגס "הורקולוג", היו עמוסים לעיפה; ששה מיכלי דלק פנימיים מלאים בדלק מטוסים נרחסו ומולאו עד גודותיהם. אלה היו המטוסים שעל נספיהם הגיעו המשחררים אל קרבנות החטיפה באנטבה. צוותי הטיסים ידעו שייאו עליהם לקחת חלק במבצע ההצלחה הקשה והארוך ביותר שבייעץ חיל אויר כלשהו אי פעם. הם היו מודעים גם לתפקידם המכריע של החיילים.

שלושת המטושים הענקיים, העמוסים עד לקילוגרים האחרון, המרייאו בזה אחר זה אל תוך השקיעה, כשהם חובקים את המסלול בגלגוליהם עד שנדרמה היה כי לעולם לא יגיבו מעלה האדמה. אולם בסופו של דבר עלו בוניפס הרוחות מעלה בשאגת מנועים אדרירה, והתחילה במשע הארוך לנטבה. מבעוד ההצלחה החלה.

גלגליו של הרכולס הראשון נגעו במסלול המואר של אנטבה דקה אחת אחרי חצוט, בדיק בפי המתוכנן. צוות המכ"ם ציריך היה להבחין בפולשים מן האויר, אולם מסיבה זו או אחרת לא עשה כן.

"מהרגע שבו נשקו גלגלי הרכולס הראשון, הנושא את כוח התקיפה, את המסלול
— חלפו רק מספר שניות, וכל הכוח שעת כבר מדרכו אל הטרמינג'ן.

הפולשים שאגו קדימה בכליה הרכב שהביאו עימם בבטן המטוש, שככל
מחשובותיהם מדורכות במתה האחת והיחידה — להגע לבניין הטרמינג'ן קדם שיביטו
השומרים את המתחרש.

לשוטם עמדו רק כמה שניות הורות גורל לפניו שהשומרים ישובו לעשנותונתייהם,
והפקשה הקצרעה החואת עתיד היה גורלם של בני הערוכה להחרוץ.

הטישים בהוו בחוסר אמן במדירות שבוי השתקפ כוח המחץ מעל גשר הנחיתה
шибרכתי המטוש אל האדמה. מועלם לא ראו ולישה שכזאת בתייהם. הם עמדו
בפיות פעריהם.

החלומים שפרצו לתוך האולם עזקו אזהרות עברית אל השבויים, לשכבר על
הארץ בין כוחות הקומנדו של צה"ל ובין הטוריסטים, הבדורים שרקו בערוות
לאורך האולם.

כעבור ארבעים וחמש שניות היו ארבעת הטוריסטים, שהיוו את המטרד החמור
bijouter לבני הערובה, מוטלים מתים. זה היה למעשה רגע ההצלחה לשביים, אם כי
סכנות רבות עמדו עדין לפניהם".

כשהגינו חילוי הקומנדו לראשונה, לא יכולו השבויים לקלוט מה קרה במטוסאות. אחד
המצילים קרא מיד לעברים בעברית: "חברים, תשכבו על הארץ — אנחנו חילוי צה"ל!"
מעולם לא שמעו מליים יפות מלאה בחיהם!

אחד החטופות העירה מאוחר יותר שפתח פתאות הבינה מיהם הדורם. זה נראה
בעיניה כנס! גאווה עמוקה גאתה בתוך להה על הנערים הנפלאים האלה, שהשתלטו על
המצב במחירות ולבתוון כאלה. אולם היא עדין התקשתה להבין באותןثنויות ראשונות:

"האם אלה באמת חילינו כאן? באוגנדה?"

קולו של החיליל, המוגבר ע"י המגfon שהחזיק בידיו, הגיע לאוזניה: "באנו להחזיר אתכם
הביתה!" האש נמשכה תוך כדי העברת השבויים המשוחררים אל תוך המטושים,
שמנעויהם עדין רעמו. פינוי הנוסעים המשוחררים נעשה בשקט, במומחיות וביעילות.
מרביתם שמרו על השקט והלכו בעקבות משחרריהם, מלבד הפעוטים שהועמסו עם
הרופאים על כליה הרכב, כשהם מקבלים עורה ואשונה וטיפול רפואי תוך כדי נסעה.
המבצע כלו עללה בחיהם של שלשה אורחים ואיש צבא אחד, מפקד הפעולה — תחת
אלף יונתן נתניהו. בן נפצעו חמישה חילילן לבית חולין בקמפללה בשל חתיכת מזון שנתקעה
ז"ל, והועברה עוד קודם למבצע החילילן לבית חולין בקמפללה בשלהי חתיכת מזון שנתקעה
בגרונה. היא הרצאה מביה"ח בפקודת איידי אמין דודא, שלט אונגהה דאן, בעקבות

המבצע כולם עלה בחיהם של שלושה אזהרים ואיש צבא אחד, מפקד הפעולה – תחן הכוח הפושט, טיפלו בפצעים במיטב העיון הרפואי המתנייע. צוותי הרפואה העבאיות חזו מראש כל צורך אפשרי עד לאחרון הפרטים. המבצע כולם ארך חמישים ושלוש דקות בלבד – שתי דקות פחות מאשר ב"חוורה הכללית" שנערכה יומם קודם לכן בישראל.

"עם השלמת המבצע, בעוד המטוסים עשו את דרכם חזרה לישראל, נאספו כל האנשים והקצינים שנשלו חלק ב'מבצע יונתן' (כך נקרא המבצע בידיעוד, ע"ש מפקדו, יונתן נתניהו ז"ל, שנפל תוך מילוי תפקידו), בלשכת ראש הממשלה. ללא עיכוב נסף דיווח ראש הממשלה לנשיא המדינה על שהחרור בני העורבה מיידי חיות הטרף באופןבה. הרב הראשי, האלוף (מי"ל) הרב שלמה גורן, חברי הכנסת יצחק בנון ומנחם בגין, וכל חברי הממשלה קיבלו את החדשות המשערות מפי ראש הממשלה. סצינות השמחה במשרדו של רבין נמהלו בעצם בשל האנשים אשר קיפחו את חייהם".

אחד מבני העורבה, בחור צעיר תושב בית ים, הרהר בירידה מישראל קודם לפרשת החטיפה. באשר שב לישראל עם צוות החילוץ – הסתכל בגאותה באנשים העזובאים עליו כשם שיכורים משמחה, ידע שאין שום תחליף לעמו זה, ולאחיו, שאתם יכולים לשבת "שבת אחים גם יחר".

הuzzות עשו את ישראל רבת תושיה. היא "עם בלבד ישבן, ובגויים לא יתחשב". דרך אנטבה, נקתה ישראל בעמדה קשוחה נגד הטרוריסם, וחוויתה את הקירבה והדאגה ההודית, שהם סימני הזיהוי של החיים הישראליים. העולם החיצוני, בין אם הוא מוקסם בישראל או זעם עלייה, אינו יכול להסתעלם מתוכנה מיוירתה זו!

ישראל היא המדינה היחידה בעולם המדוברת באותה שפה, המוחיקה באותה אמונה והישובת על אותה כבرت הארץ, כפי שעשתה שלושת אלפיים שנה קודם לכן! מאז ומתמיד היו יהודים בארץ ישראל. בנוסף לעובדה שהארץ נשאה מקודשת בוכרנות של היהודים בכל תפוצות גלוויותיהם, הרי שהיא גם קשר פיסי שלא נתקע עם הארץ. בכל הדורות נשאו קויה ליהדות קטנות בארץ, בעיקר ב"ארבע הארצות" (ירושלים, חברון, טבריה וצפת) במאות השנים שעברו פלשו עמים שונים לישראל, ואחרונים שבהם השמורים בוכרנו הם האימפריה העותמאנית והבריטית. אלם רק היהודים לבדם – עניים ועלבים כאשר היו – נהנו מתחושים שicity אמיתית, בעוד שככל הכוכבים הזרים באו ממלדותם הרחוקה שבמקומות אחרים.

ישראל עצמה משתרעת על שטח של כשמונת אלפיים מיליון רבעים, מרביתם אדמה מדבר. והוא שטח כה זעיר, שטחים מדגם F-15 כ- יכול לחפות בשמיה של ישראל ממטולה עד אילת באחת עשרה דקות בלבד – והוא כל אורכה של המדינה! ובמקום הרחוב ביותר שלה ממזרח למערב, יכול אותו מוטס לחצות את המדינה ברקה אחת ובעשרות שניות בלבד!

נסה להשווות זאת עם הארבעה וחצי מיליון רבעים, שבהם הצליחו מאה מיליון ערבים ליסד עשרים ושתיים מדיניות ריבוניות, עשרות בנפט, בנחרות ובפטרודולאים! הגישה התומכת באש"ף, המגלה בורות רכה חזק בכתביהם והן בעבודות הטבעיות של המטבח, טוענת שהערבים צריכים להיות ריבוניים בכל מקום, ואילו

ליהווים לא מגיעה שום ריבונות שהיא! היהודים אינם יכולים שלא להיות מודעים לגדלים הקיימים בהשוואה לשכניהם הענקים והעשירים. ואחרי השואה, היה הצורך במדינה שתקבל את פניהם, במקום שבו יוכלו לקרוא "בית" לעם היהודי, צורך בסיסי עמוק לרוח היהודית. תכופות מואשים היהודים על מדיניותם, בש רק מעתים ממד בונים עד כמה שהוא חיוני לעצם קיום!

"התודמתה הינה דבר טוב מאד, אבל לישראל חשובים הרבה יותר
אם הבירה היא בין להיות מקובל ובין להישאר בחיים – הרי ש מרבית היהודים
מצדים בהישדות!"

היהודים צבאים אינם מרכיבים את התמונה השלמה. בין מאי 1948 ודצמבר 1951 הגיעו 687,000 עולים חדשים לישראל. בשנים הראשונות לקיומה של המדינה קשה היה להעלות על הדעת שקהליליה קטנה כל כך תוכל לקלוט אוכלוסייה הנדירה ממנה עצמה פי שלושה, אלא שעולה אחד ייאלץ לישון תחת כיפת השמיים או לסבול חורפת רעב, או שיצטרך למנוע מילדיו חינוך ولو לשבעו אחד. באמצע שנות החמשים לא זו בלבד שהיזור הדיבק את הניגוד באוכלוסייה, אלא שאפילו יציר עודפים! זכרונות המחסור החלו להימוג. מדינת ישראל מייצרת על שטח של כמיילון אקרים די מזון לפרנסת למעלה משונניםacho. מואוכלוסייה ברמת תזונה גבוהה, ומיצאת תורת הקלאית בשווי של חמיש מאות מיליון דולרים לשוקי העולם – וזאת על כברת ארץ זיירה וחשוכת אוצרות טבע ומשאבים טבעיות!

"בשוב ה' את שיבת ציון – היוינו כחולמים.
או יימלא שחוק פיטן, ולשוננו – רימה!
או יאמרו בגיים: הנגיד ה' לעשות עם אלה!
הגידיל ה' לעשות עמו – היוינו שמחים!
שובה, ה', את שיבתנו כאפיקים בנגב!
הוואורים בדמעה – ברינה יקערו.
הלווק ילך ובכח, נשא משך הזרע –
בואי יבוא ברינה, נשא אלומותינו!
תחלים קביו.

ואחרונה אהרונה חביבה בתקציר שלי על ישראל – ירושלים. שברון הלב של מלחת תש"ח, מלבד אבן חיותם של ארבעת אלפי חיללים (שמרביתם באו זה מקור מלחמות העקרונות באירופה) ושל אלפיים אזהרים, היה נפילתה של העיר העתיקה של ירושלים בידי ירדן. הכותבים היידנים הרטו כליל את הרובע היהודי בעיר העתיקה אחרי גירוש תושביו מתוכו (כך נזקקה לראשונה שלשלת הרצף של היישוב היהודית בירושלים מוה אלפיים שנה!) בתה הכנסת נהרנו גם הם, והידנים השתמשו במצבות היהודיות כדי לרצוף בהן את בתיהם המשמש שלם!
מי יוכל לתאר את הקשר היהודי העז לירושלים בכל הדורות?
נעמי שמר, המשוררת והפומוגנית האהובה, כתבה באביב שנת 1967 את השיר הבא.
געגועיה לעיר העתיקה הדודה לבבות בני ישראל בכל מקום.

ירושלים של זהב (נעמי שמר).

"אָוֹרֵר הַרִּים אֶלְול בֵּין, וַיִּתְּ אֲרָגִים,
גַּשְׁא בָּרוּת הַעֲרָבִים עִם קֹול פָּעָמָנוּם.
וּבְתִּרְדָּמָת אַילְזָן וַאֲכֹן, שְׁבִיכָּה בְּחַלּוֹמָה,
הַעִיר, אֲשֶׁר בָּךְ יֹשְׁבָת, וּבָכָה — חֹמָה.

פזמון :

— יְרוּשָׁלָם שֶׁל זָהָב, וְשֶׁל נְחַשָּׁת, וְשֶׁל אֹור —
הַלָּא ? כָּל שִׁירֵיךְ אַנְיִ בְּנוֹר !

אֵיכָה יְבָשָׁו בּוֹרוֹת הַמִּים, פָּפֶר הַשּׂוֹק רִיקָּה,
וְאֵין פּוֹקֵד אֶת הַר הַבִּיטִּבָּרְתָּה הַעֲתִיקָה.
וּבְמַעֲרוֹת אֲשֶׁר בָּפְלָע מִילָּוֹת וְרוֹחוֹת,
וְאֵין יוֹדֵד אֶל יָם הַמֶּלֶח בְּדָרְךָ יְרִיחָוּן.

פזמון ...

וּבְבָאי הַיּוֹם לְשִׁיר לְהָ, וְלֹךְ לְקַשְׁוֹר בְּתָרִים —
קַטְנָתִי מַצְעִיר בְּנִיה, וַיָּמָתְרֹן הַמְשׂוֹרִים ;
כִּי שְׁמַךְ צוֹרֵב אֶת הַשְׁפָתִים כְּנַשְׁקָת שְׁרָף :
אִם אֲשֶׁרֶת — יְרוּשָׁלָם — אֲשֶׁר בָּלָה זָהָב !

פזמון ...

השיר, על לחנו הענוג ומילותו הקסומות, שיקף את געגועי הלב היהודי לחזור
ליישרים. געגועים שנמשכו אלף שנים שונות גלות, ושהקרבה הביתה רק החירפה אותם
יותר, השיר הרושם לדassocה במנצאי יום העצמאות הי"ט למדיינית ישראל. חדש ימים
בדיווק לאחר פרטומו — במלחת ששת הימים — חורה ירושלים לידי ישראל. ונעמי שמר
הוסיפה לשירה בית נסף :

"חִזְרָנוּ אֶל בּוֹרוֹת הַמִּים, לְשֻׁוֹק וְלְכָפֶר,
שְׁוֹפֵר קֹוְרָא בְּהַר הַבִּיטִּבָּרְתָּה, בָּעֵיר הַעֲתִיקָה !
וּבְמַעֲרוֹת אֲשֶׁר בָּפְלָע אֶלְפִּי שְׁמָשׁוֹת זְרוֹחוֹת,
וּשׁוֹב נָרְד אֶל יָם הַמֶּלֶח בְּדָרְךָ יְרִיחָוּן.
פזמון : יְרוּשָׁלָם שֶׁל זָהָב ...

כאשר פרצו כוחות צה"ל במלחת ששת הימים לתוך העיר העתיקה — בכו החיללים
משמעותה, ויהודים בכל העולם בכו עימם. היכולת לשוב ולהתפלל ליד הכותל המערבי,
שער המקדש היחיד, בירושלים המאוחדת תחת שלטון ישראל — הביא לפרץ שמחה
שכומה אין בכחן של מילים לתאר.

"ירושלים מושולחנו של הרבי".

"קשה להאמין ששש-עשרה שנים חלפו מאז אותו יום מפואר ביוני 1967, שבו שמענו לדאשונה על שחורר ירושלים ע"י כוחות צה"ל. מאז אותו יום מנסים אתן, היהודים, עדין לנוכח ולהגיד את התופעה ששםה ירושלים. מהי אחות הקסם המחויקת בגורל עמו? מהי ירושלים? האמן זהה עיר, כמו כל שאר ערי העולם?

מהי ירושלים? ירושלים היהת קיימת עד לפני שהוא ניו יורק או טורונטו. באשר בברלין, לונדון או פריס היו עדין יערות עד או ביצות - כבר הייתה קהילה יהודית, שוקת חיים ויצה בירושלים. מה היא ירושלים? זהה המקום שבו התחלפו הנבאים, ודבריהם פלווהו בברק את שומיעיהם. וזה המקום שבו לא בקש העם הנדרך דבר וולת להיות לבדו, והדף גלי גלים של כובשים אכזריים, שתת דם ומות והשליך עצמו לתוך להבות מקדשו הבוער במקום להכנע. ואז, משוכבש בכוח העדיפות המספרית של האויב - נלקח לגולות, ונשבע: "אם אשכחך, ירושלים, תשכח ימיini!"

מהי ירושלים? זהה המקום שלעbero פנו אבותינו באלפיים שנות סבלם והתפללו, שלוש פעמים מדי יום. בעודם המנדים הטמאים והבלתי רצויים בחברה המערבית, שתו את בקשתם ותחיינתם לפני בורא העולם: "זוקבץ גלויתינו מארכענן הארץ לארצנו". וילירוסלים עירך ברחמים תשוב ותשכנן בתוכה כאשר דברת"

מה היא ירושלים? זהה המלה אשר החזיקה בתקופה היחידה של עמו. המשפט "לשנה הבהה בירושלים" שמר علينا דרך האינקוויזיה, הפורטוגזים, הגירושים והגיטאות שלתוכם הדף אותנו העזני. "לשנה הבהה בירושלים" הון לנו משבירה גם כשהעמים כפו علينا שמד, או באנטישמיות המתחמקת שלהם, או בשואה: גורוע מכל, אותה זועה בל'תתואר — אדישותו של העולם לחתוצותיה הכל-תיאמנה!

מה היא ירושלים? מה מערכה לעיר הקודמה זוatta, עם הכותל האחד שstrand בה, כוח רגשי כה עצום, שישורורה הפרק מלחה נדpast לקיים היהודי ולהישרדות היהדות מה גרים לחילונים ניבורים, דתים ודתים פחות, לעומת יד הכותל הזה ולמרור בכך אחד החילונים כתוב את תיאורו במילים הבאות: (בתרגומם חופשי מאנגלית).

"אָסָא, דֹׂזִי, מַת לִיד הַקִּיר,
בְּכֶפֶר, שָׁמֹו לוּבְלִין, הוּא נַרְצֵח מִלְּהַקִּיר.
קָאָסָא בּוּ יָרָג, וּכְלָבִּי הַקִּיר —
עַלְּהָם וּלְלָיִו אַחֲרֵח מִלְּהַקִּיר!"

גַּם שְׁרָה, בַּת דֹׂזִי נַרְצֵחַ מִלְּהַקִּיר,
בְּתָא נְגָנִים בָּאוּשְׁוִין עֲנֵנָה מִלְּהַקִּיר.
תִּינְזֵקָה עַל חַזָּה — כִּי רַעַב, כִּי זָעִיר ...
עַל הָאָם וְהַבָּן אַחֲרֵח מִלְּהַקִּיר.

גַּם שְׁלָוָם, אָחִי, נַפְלֵל לִיד קִיר;
עַל הַגְּבִיל הַטּוֹרִי הוּא נַפְלֵל, מִלְּהַקִּיר.

ליד ביתו החדש... פה חזק וככבר...
על אחיו, על שלום, מר אבכה מול הקיר...

אלhim, הן נלחמות למען הארץ;
את דורי שגורץ עם אחיו פה אזכיר.
בת דורי וילדה, גרעיב, השעיר...
יעל שלום אחיו, חזק, ככבר...
מר אבכה, ואכתוב בדמעה את השיר..."

ירושלים אינה עיר. לא מרכז דתי בלבד. לא עיר בירה בעולם. זהה
של עמו. אנחנו, בני העם היהודי חורנו הביתה לראשונה מאוז שנות
לראשונה מאו בכיתו על נהרות בבל יכולים אנו לשיר בפה מלא ובלב ש
ירושלים היה הבית; ואיזה צלייל נפלא יש למלחה "בית" לגבי עם,
העולם עשווה ונדר על פני האדמה... אנחנו בבית... לשנה הבאה בירושלים
שלחריה... וגם בשנה שלאחר מכן, עד קץ הזמן! עיר השלום! י...
ירושלים!..."